

GİRİŞ

Selam, ben Karen YAĞIZ, 25 yaşındayım. Türkiye'deki sayılı bayan bodyguard'lardan birisiyim. Ama öyle sizin bildiğiniz gibi üç ay eğitim alıp sonra da hop diye güvenlik görevlisi olanlarla karıştırmayın beni. Hayır! Bu ikisi çok farklı! Mesela ben bu işe yıllarımı verdim. Daha 18yaşındayken aileminde desteğiyle İnternational bodyguard Associations tarafından verilen eğitimlere katılmak için yurtdışına gittim. Tamam belki ilk başta babamın desteğini pek de aldım denemez ama şimdi benimle gurur duyduğunu biliyorum. Babam mı? ah.. o eski bir MİT emeklisidir. Yinede aramızda kalsın ama biraz eski kafalı olduğunu da söylemek zorundayım... yani şu kadınların vurdulu kırdılı işlerde çalışmasını doğru bulmayanlardan. Aslında ilk başta benimde onun yolundan gittiğimi görünce ılıman bir baba rolüne bürünüp

'elbette masa başı işinde senin gibi zeki kızlara her zaman ihtiyaç vardır' demişti.

ama benim masa başı işleriyle ilgilenmediğimi öğrenince bir anda Ali kıran başkesen kesilip resmen evde terör estirdi. işte evi de ilk o zaman terk ettim!.. nereye mi gittim? en yakın arkadaşım Toprak ile birlikte az önce bahsettiğim yurt dışındaki bodyguardlık okuluna… gerçi vize ve eğitim masraflarım için Toprak' dan borç almak zorunda kalmıştım ama eh, arkadaşlar bunun için vardır değil mi!

siz şimdi soracaksınız bu Toprak da kim diye? Toprak benim çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım. Çok ama çok zengin bir ailenin tek oğlu. onun için para hiç sorun olmadı. ve benim bodyguardlık okuluna gitmek istediğimi öğrendiğinde de sağolsun yardımlarını hiç eksik etmedi.

gerçi şimdi düşünüyorum da bütün bu yardımların sebebi onun açısından sadece arkadaşça hisler değilmiş… neyse konuyu yine dağıttım. nerde kalmıştık ha! biz Amerikaya ayak basıp ailemden habersiz (çünkü babamın beni hava alanında tutuklatmasından korkuyordum) üç aylık bir eğitim sürecini ardımızda bıraktıktan sonra benim özgür kız modundaki hayatımda babamların kaldığım yurdun kapısına dayanmasıyla son buldu. tanrım şimdi hatırladıkça kendi kendime gülüyorum.

'senin attığın her adımdan haberim var küçük hanım beni atlatabileceğini mi sanmıştın yoksa!' demişti…

elbette babam evin kapısını çarptığım andan itibaren beni takip ettirtmiş ve her adımımı izletmiş. ne diyebilirim ki! eğer babanız eski bir ajan ise kesinlikle özel hayatınız yada sırlarınız olamıyor…

' senin Toprak'la birlikte olduğunu bilmeseydim değil ülkeden çıkmana, kaldığın sokaktan bile dışarı çıkamazdın' derken bana işaret parmağını sallamış sonra da kollarına alıp sımsıkı sarılmıştı. canım babam…işte yurtdışı eğitimimin bundan sonraki kısmı aile desteği ve gözetmenliğinde iki yıl sürdükten sonra yabancı dilimi de geliştirmiş olarak yurda kesin dönüş yaptım. Ve şimdi 'bunca yıl sonra seçtiğin meslekten şikayetçimisin' derseniz kesinlikle asla derim!

iyi ki gitmişim, çünkü anladım ki ben kesinlikle hareket ve adrenalin insanıyım. herhalde bu işi yapmasaydım ya şuursuzca bir yerlerde yamaç paraşütüyle atlarken yada bungee jumping yaparken bir taraflarımı kıracak yada kafamı patlatarak ölüp gidecektim. En azından şimdi bunların nasıl yapıldığını bildiğimi gösteren bir diplomam var! ne kadarda harika öyle değil mi!:)...

neyse döndükten sonra çok zengin ve ünlü kişilerin bodyguardlık işlerini alan özel bir ajansta(ki sahibi Ertuğrul beyde babamın meslektaşlarından birisi olur) işe başladım…. kazancı mı? oh hiç sormayacaksınız sandım!:) şöyle söyleyeyim… 5yıldır bu işi yapıyorum ve daha üçüncü yılımda beşiktaşta mütevazi ama tamamen bana ait bir dairem oldu….. şimdi ise banka kredisiyle aldığım hayallerimin arabası olan <sarı renk ve ikinci el> bir Porsche Boxster S'e biniyorum !..

Hey! beni kınadığınızı duyar gibiyim! Arabamın fazla pahalı olduğunu düşünüyorsunuz değilmi☹ hadi ama…. başka ne yapabilirdim ki? onu galeride gördüğüm ilkgün aşık olmuştum ve lütfen ama, ben hayatımı böyle bir işle riske atarken ve kimbilir daha ne kadar yaşayacağımı bile bilmezken, neden kazandığımın her kuruşunu hayallerimi gerçekleştirmek için kullanmayayım?.... bunu yaptım… evet! artık maaşımın büyük bir kısmını her ay bankanın eline sayıyorum ve tabiî ki benzincinin de…. ama

söylermisiniz hangi aşk insana bedel ödetmiyorki ?… inanın ben böyle de çok mutluyum.

Ayrıcada bu bana değer… çünkü biliyorum ki yaptığım işte en iyisiyim. okulda öğretilen jiu-jit-su yakın dövüş dalında siyah kuşak sahibiyim ve bomba eğitimi, defansif araç sürüşü, silah kullanma ve uzun menzil atış teknikleri, elektronik güvenlik sistem çözümleyicileri gibi bir sürü yakın koruma konularında da deneyim ve bilgi sahibiyim. ama bütün bunlar dışında beni işimde asıl popüler ve aranılan kişi yapan şey esasında ilk görevimde karşılaştığım suikast olayında gösterdiğim başarı oldu. televizyona ve gazetelere çıktım. Eh… reklamın iyisi kötüsü olmaz! ….bağlı olduğum ajansa da benim üzerimden yığınla iş yağdı. bense bilhassa bayan müşteriler tarafından o günden sonra aranan bir bodyguard oldum. Gerçi Bay müşterilerden de çok talep geldi ama bunun benim üstün meziyetlerimden değilde, daha çok dış görünüşüm yüzünden olduğunu çok kısa sürede de olsa anladım ne yazık ki. biliyorum çok güzel bir kadın değilim ama yinede arkadaşlarım egzotik bir güzelliğim olduğunu söylerler. sanırım bunun sebebi büyük annemin soyundan gelen Latin kanım. şöyle söyleyeyim. jenifer lopez'in sıkı kalçaları ve sempatikliğini alın, roselyn sanchez'in seksi yüz hatlarıyla harmanlayın. Yeşil gözlü, buğday tenli, 1,70 boyunda koyu kumral dalgalı saçlarıda eklediniz mi işte! o resimdeki kız benim!

dediğim gibi kendimi çok güzel bulmasamda kalçalarım ve bacaklarım benim için önemlidir. spor yaptığım için iyi durumda olan formumu korumak ve baş düşmanım selülitlerden kurtulmak içinde çoğu meslektaşımında benim gibi aşık olduğu kahve'den bile uzak duruyorum ki <her nekadar uzmanlar bunun aksini söylesede kendimden biliyorum…kahve selülit yapıyor> dış görünüşüme ne kadar önem verdiğimi tahmin etmişsinizdir artık!.

Ama eskiler ne demiş! 'BÜYÜK LOKMA YE ama BÜYÜK SÖZ SÖYLEME' çünkü hayatımın bu son bir ayı boyunca alkolikler gibi elimden kahveyi düşüremiyorum. 'kahvekolik' olduğumu sanabilirsiniz bu söylediğimden sonra belki ama değil! Bu tamamen benim trajikomik hayatımın bende yarattığı çalkantılardan kaynaklanıyor.. uyumak istemiyorum çünkü kabusla karışık saçma sapan rüyalar peşimi bırakmıyor… Gevşemek yada dinlenmek istemiyorum çünkü kabustanda beter bir tehlikenin sürekli ensemde olduğu gerçeği gafil avlanmaktan korkmama neden oluyor ve en önemlisi şu sıralar ne kalçalarımı nede bacaklarımın beğenilmesini istemiyorum çünkü en azından bu endişenin, beni iki adamdan birinin karşısında hislerime yenik düşüp soyunmaktan alıkoyabilecek tek gerçek olduğunu biliyorum.

Ben neyden mi bahsediyorum! Ah öyle ya size asıl hikayeyi anlatmadım..ne kadarda dalgın ve düşük çeneli oldum bu sıralar… hep kafam karışık çünkü…belkide bu kadar uykusuz kalmamalıydım… acaba anemi arayıp iyi olduğumu söylesemmi?… AH TAMAM TAMAM ŞİKAYET ETMEYİN!... işte anlatmaya başlıyorum…….

Bölüm 1

Her şey bundan tam dört ay önce başladı. bir film projesinde çalışmak üzere Türkiye'ye gelen Türk asıllı Amerikan bir oyuncu için ajansa çok acil iyi ingilizce bilen bir bodyguard talebinde bulunuldu. Ama işlerin patlaması yüzünden bir anda sayıları elliyi bulan kadromuzda ne yazıkki yabancı bilen sadece beş kişiydik. gerçi diğerleri de eğitim programlarına alınmışlardı ama yinede çoğunluk henüz çat pattan öteye gidememişti. İngilizceyi layıkıyla konuşabilen ve o anda boşta olan sadece ben ve en yakın arkadaşım Toprak vardı. neyse ben o gün şirkete bu iş için telefon geldiğinde yirmi günlük tatil iznimden yeni dönmüş ve patronumuzun odasında gelmesini bekliyordum. Babamdan iyi olmasın çok sevdiğim patronum Ertuğrul bey elinde iki bardak kahveyle odaya girdi. ah söylemeyi unuttum! Atatürk ile tanışmak ister miydiniz? yada en azından yüzünü görmeyi!... ozaman bizim ajansa gelmelisiniz çünkü sıkı durun! Ertuğrul bey görsel olarak bire bir Atatürk'ün kopyası! gerçekten!... onunla ilk tanıştığım zaman ağzım açık ve nefesim tutuk bir halde öylece kalakalmıştım. hala bile yanında olmak ve yüzüne bakmak beni çok etkiliyor….

neyse bakın işte yine konuyu dağıttım… patronum elinde iki fincan ve tabiî ki onunla beraber o enfes kahvenin kokusuyla odaya girdi. kokuya aldanmamak için nefesimi tuttum. "kusura bakma beklettim" derken fincanlardan birini önümdeki sehpaya bıraktı ki kendimi tutamayarak farkında olmadan ona kötü bir bakış attım.

"hay Allah pardon Karen! hep unutuyorum senin kahve kullanmadığını" dedi patronumda nihayet jetonu düşerek ama yine de fincanı bana öylece bakar bir vaziyette sehpanın üzerinde bıraktı. Kahve ile aramızda geçen o baştan çıkartıcı flörtöz dakikalar boyunca, Ertuğrul beyin özel olarak brezilyadan getirttiği kahve çekirdeklerinin kokusunu ve tadını ne kadar özlediğimi fark etmek başımın dönmesine neden olmuştu adeta... insan sevdiği birinden uzak durmak için çabalarken ne kadarda canı yanıyor içinizde bileniniz var mı?...kendimle ciddi bir kavga vermiştim. veeee sonunda kahve'm' karşımda bana öyle güzel kokarken ve dumanı da yayıla yayıla havada dolanırken, tabii ki daha fazla karşı koyamadım! Tatilde bol

bol yüzmüştüm ve jimnastik yapmayı da hiç aksatmamıştım. koskoca bir ayda bir fincan kahveden kime ne zarar gelebilirki diye kendimi avutup kahveye resmen iki elle saldırmış zevkle birkaç yudum almıştım ki hayatımı kabusa çeviren o uğursuz telefonda işte tam o sırada çaldı… kısmet!

Ertuğrul bey her zamanki ağır ve otoriter sesiyle;

"evet efendim buyurun?"dedi. sonra konuştuğu dili değiştirerek İngilizce olarak tekrar etti kurduğu cümleleri. karşı tarafı duyamadığım için muhtemel bir iş telefonu olduğunu anladığım şu çümleleri işittim. "elbette…hı hı….peki anladım………….. tam sizin istediğiniz gibi bir personelim mevcut efendim. yarın sabah erkenden bildirdiğiniz adrese yönlendirilecektir, sizin içinde uygunsa anlaşmayı yapmak üzere daha sonra bir randevu ayarlarız…elbette…….teşekkürler … iyigünler" telefonunu kapattığı sırada bende fincanımın yarısını bitirmiş zevkten dört köşe olmuş bir şekilde koltuğumda oturuyordum.

"ee?" dedim.

"Can TAKERS'ın güvenlik müdürü aradı.." -birsüre sessizce bekleyip- " türkiyeye geliyormuş" diye devam etti. kaşlarımı kaldırdım. bana tuhaf tuhaf ve uzunca bir süre daha baktı.

"ne?" dedim en sonunda elimdeki fincanı hafifçe sıçratarak yerine bıraktığımda.

Ertuğrul bey "yok bir şey" derken başını hafifçe sallayarak devam etti konuşmasına.

"aksiyon ve polisiye filmlerin en popüler ismi. Annesi Türk ama aslen Amerika'lı. Orada doğup büyümüş…" gözlerini yüzüme dikip "gerçekten de tanımıyor musun? çok ünlü biridir!" diye sordu. bende aynı ciddiyette başımı salladım. bir an için yüzünde bana uzaylıymışım gibi bakan bir ifade oluştu sanki … hey ne yapabilirimki? adamı ben bile tanımadığıma göre o kadar da meşhur biri değilmiş demek ki! değil mi?

"pekala" diyerek devam etti cümlesine Ertuğrul bey… "adam bir filmin çekimleri için uzun süreli olarak buraya yerleşiyor. o yüzdende yakın koruma talep ediyorlar"

"kısa süreli görevler için mi?" diye sordum.

"hayır sürekli olarak… hatta anladığım kadarıyla zaten devamlı bir koruması varmış. burada kaldığı sürece ilave olarak çevreyi bilen ve deneyimli bir kişinin daha ona eşlik etmesine karar vermişler, özellikle ingilizceyi bilmek şartıyla!"

“ozaman Toprak bu iş için biçilmiş kaftan” diye atladım hemen lafın üstüne, Toprak’ın bir haftadır boşta olduğunu ve bundan da nefret ettiğini biliyordum. patronum da aynı şeyi düşünmüş olacak ki beni başıyla onayladıktan sonra telefonunu alarak, Toprak’ın kısa cep kodunu tuşladı ve buraya çağırdı.

Eğer Toprak’ı görmeseydim İmirzalıoğlu için gördüğüm en karizmatik adam diyebilirdim. Ama Toprak’ın yanında İmirzalıoğlu kötü bir kopya gibi kalabilir ancak! Benzerliğinin yanında, uzun boylu, yapılı, kibar,ve koruyucu birisi… Artık siz düşünün nasıl popüler olduğunu! üstelikte zengin bir ailesi var! o yüzden de, neden bu işi tercih ettiğini çoğu zaman anlamamışımdır… Benim karar verdiğim gün Oda bu işi yapacağını söyledi ve noktayı koydu. rahatlıkla babasının şirketinde kariyerine devam edebilirdi halbuki! hatta patronculuğu sıkıcı buluyorduysa da manken olarak bile başarılı ve zengin bir hayat sürebilirdi isteseydi! ama işte Toprak bağımsız ve özgürlüğüne düşkün bir adam. bunu sadece iş hayatında değil özel hayatına da taşıdı bu yüzden.

mesela yarışmalarda birinci olacak kadar güzel kadınlarla birlikte olduğunu görmüş olsam da çoğu zaman hiçbiriyle uzun süreli birliktelik yaşadığına da şahit olmadım! tamam özgürlük ve rahatlık iyide, insan hiç mi sonsuza dek seveceği birisiyle karşılaşmak istemez ki? içlerinde hiç mi birisine gönlü kaymaz?

kaç kere bu konuda aynı cümleleri ona da sarfettimse de bana ‘herzaman yaptığı’ o garip bakışlarından birini atıp sessizce yanımdan uzaklaştı. sanırım benim bu konulardan anlamayacak kadar bilgisiz yada tecrübesiz olduğumu sanıyor… tamam! kabul ediyorum…. çok fazla erkekle çıktığım söylenemez… yani şöyle toplasam; çıktığım erkek sayısı bir elin parmaklarını geçmez…. ama yinede hey! o benim en yakın arkadaşım! böyle şeyleri en azından benimle de olsa rahatlıkla konuşabilmesi gerekmez miydi? anlamasam da…

İşte Toprak o gün ofise geldiğinde yanında yine esmer çıtırlardan biri vardı. gerçi hiç sarışın biriyle çıktığını da görmemiştim ya zaten! sanırım Toprak sadece esmer yada kumral tiplerden hoşlanıyor..... kapı aralığından onları izlediğimden habersiz kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve dudağına ufak bir öpücük kondurup ofise bakan bekleme koltuklarından birisine oturttu. kapıdan içeri girip benimle karşılaşınca şaşırmasıyla elimden tutup ayağa kaldırarak sıkıca sarılması da bir oldu.

“Karen gelmişsin! niye haber vermedin seni hava alanından alırdım” dedi mutlulukla. herkesin onun gibi bir dostu mutlaka olmalıydı. bende onu çok özlemiştim zaten sımsıkı sarılarak karşılık verdim.

“Naber Toprak? öyle söylüyorsun ama iyi ki aramamışım, baksana yalnız değilmişsin” derken başımla salondaki kızı işaret ettim. “yoksa sevgilinle daha tanışmadan papaz olurdum, gerçi hiç biriyle tanıştırılmak da nasip olmadı ya henüz neyse” dedim en iğneleyici ses tonumla. Toprak kaşlarını çatıp bana yine o garip ifadesiyle baktıktan sonra başını iki yana sallayıp Ertuğrul beyle de el sıkışarak karşımdaki koltuğa oturdu. her zamanki gibi yine kaçak oynuyordu.

“sana göre bir iş çıktı Toprak. yarın bu adrese git ve şartlar konusunda bizzat kağıtta belirttiğim kişiyle görüş” diyerek elindeki not kağıdını uzattı Ertuğrul bey. Toprak kağıtta yazan isme baktıktan sonra uzun bir ıslık çaldı ve tek kaşını kaldırarak “bu o mu?” diye sordu meraklı bir ifadeyle. Ertuğrul bey’den kocaman bir gülümsemeyle “evet” diyen bir onay aldı. bense farkında olmadan suratımı asmıştım. bu Can TAKERS’ı benim dışımda da tanımayan çok kişi olduğuna emindim, ama Toprak’ın tanıyıp benim tanımadığım birisi olması gerçektende şaşırtıcıydı doğrusu ve bu da canımı sıkmıştı…

Toprak “tamam efendim erkenden orda olurum, başka bir şey varmı?” deyip hayır yanıtını aldıktan sonra “o zaman bize müsaade” diyerek kahvemin son yudumunu bile içmeme izin vermeden beni odadan sürükleyerek çıkarttı.

“hey nereye gidiyoruz ya?” diye sordum.

“bunca süre seni görmemişim bırakacağımı mı sandın? bu gün birlikteyiz! bana tatilinden bahsedeceksin neler yaptın, kimlerle tanıştın, hem benimde seninle konuşmam gereken bir şey var vakti geldi artık…”

“ama kız arkadaşın?...ah istersen onu da getir hem tanışmış olurum..”dedim ama blöfümü yemedi…..

“boşver onu” deyip beni kapının önünde bırakarak kız arkadaşının yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yanağına bir öpücük kondurup alelacele postaladı. bazen şu Toprağa gerçekten de sinir oluyordum! kızlara canı istediğinde öyle iyi, canı istemediğinde de öyle hoyrat oluyordu ki!... gerçektende çıktıklarına acıyordum bazen!

kapıdan çıkana kadar kız neredeyse on kere dönüp arkasına bakmıştı ama Toprak oralı bile olmamıştı….. onun arkadaşı olduğum için gerçektende şanslıydım çünkü bana karşı hiçbir zaman böyle hoyratlıklarda bulunmamıştı…. tabii o zamanlar bunun gerçek sebebini göremeyecek kadarda kördüm. bazen gerçekten de aptal olduğumu düşünüyordum.

her zaman takıldığımız barda içkilerimizi yudumluyor, yabancı bir slov müzik eşliğinde sohbet ediyorduk, oldum olası gürültülü ve kalabalık yerlerden hoşlanmamıştım zaten. söz konusu olan iş olduğunda hareketi severim ama hayatın geri kalanında rutinlik ve sıradanlık en vazgeçilmez ikilimdir. ama o gece bu sevdiğim ikili beni artık terk etmek üzere gibi görünüyordu. çünkü Toprak her zamankinden daha fazla içiyor ve kafasındaki her ne ise onu gerçektende strese sokmuş gibi görünüyordu.

"…sonra oteldeki müşterinin yavru Golden Retriever cinsi köpeği kadıncağızı kovalamaya başladı. Aslında köpek eğitimli ama küçük ya kadının kaçmasını oyun sandı herhalde ki o kaçtıkça öteki kovalıyor, o kovaladıkça da diğeri kaçıyor!… baktım sahibi de ortalıklarda yok bende köpeğe dikkatini dağıtmak için ıslık çalayım dedim. ama ne oldu dersin? sesi duyar duymaz hop kadını bırakıp u dönüşü yapmasın mı köpek!..... bu sefer de bana doğru koşmaya başladı" başıma gelenleri anlatırken öyle bir gülüyordum ki arada kullandığım kelimeler anlaşılsın diye duraksayıp bir iki nefes almak zorunda bile kalıyordum.

"köpek tam da üstüme atlayacağı sırada kenarı kaçıldığım için, arkamdaki plaj restaurantında kahvaltı yapan adamın masasına zıplamasın mı! ….. masanın tablası kırıkmış meğer! köpek üstüne çıkınca bütün kahvaltılıklarla beraber adamın kucağında buldu tabi kendini" diye anlatırken kendimi tutamayıp ikinci bir gülme krizine daha tutulmuştum. resmen gözlerimden yaş geliyordu.

" yazık adamın çayı daha yeni konmuş herhalde çünkü bacaklarına döküldüğü yerler kıpkırmızı oldu… adam haşlandı ama ben yardım bile edemedim çünkü o sırada katıla katıla gülmekle meşguldüm… çünkü köpeğin gözlerinde öyle bir ifade vardı ki toprak görmeliydin süt dökmüş kediye benziyordu…." ben güldükçe Toprak da gülüyor ve geldiğimizden beri üstünde olan gerginliği de azalmaya başlıyordu artık. bir elini omzuma sarıp beni kendisine doğru çektiğinde bende kesik kesik soluklanarak anlatmaya devam etmiştim nihayet gülme krizim bitmişti sessizce burnumu çekip gözümün altına biriken yaşları sildim.

"ama bu komik olay o kibar adamla tanışmama da vesile oldu…görmelisin çok yakışıklıydı" Toprak'ın omzumu tutan parmakları kasılmıştı.

"adı Hakan'mış," içkimden bir yudum aldım…ımmm viskinin yakıcı tadını her zaman sevmişimdir bana yaşadığımı hissettirir. "Ortadoğu'nun en büyük şirketi olan Kamgar holding'in veliahtı! ahh hem yakışıklı, hem zengin düşünsene bendeki şansı" Toprak biranda benden uzaklaştı ve yine o ilk gergin ve huzursuz haline geri döndü..

tam ona aptal aptal bakarken sorununun ne olduğunu soracaktım ki, Toprak "karen ben sana aşığım" deyiverince öylece kalakaldım… ağzıma attığım içkim bir anda boğazıma kaçtı ve kalanını da dışarı püskürtürken bir yandan da öksürmeye başlamıştım!

Toprak bir yandan sırtıma vururken bir yandanda barmenden bir bardak su getirmesini rica ediyordu. Sudan birkaç yudum aldım ve bir süre sonra gıcığım geçmesine rağmen ne yapacağımı bilmez bir halde yalandan öksürmeye devam ettim. sizin en yakın 'erkek' arkadaşınız bir anda size ilanı aşk etseydi siz ne hissederdiniz? benim için bir anda dünyanın rengi değişivermişti… her zaman mutlu ve huzur içinde eğlendiğim bar farklılaşmış ama daha da önemlisi karşımdaki en eski dostum bile bir anda yabancılaşmıştı bana!

masanın üstünde duran ve elimi tutan parmaklara baktım bir süre… sıcaklıkları aynıydı……. bende bıraktıkları o dostane ve güven verici hissi de aynıydı…

ama yanında başka bir şey daha vardı sanki şimdi… içime ılık bir şeylerin aktığını hissettiren tuhaf bir his…..

tanımadığım bir histi ve işte bütün bilmediğim şeylerde de yaptığım gibi o anda da panikledim! ve herhalde yapılabilecek en aptalca şeyi yapmış olmalıyım ki "ama sen benim en iyi arkadaşımsın" der demez Toprak yüzünde pişmanlık ve acı dolu bir ifadeyle arkasına bile bakmadan çıkarak beni barda yapayalnız bir başıma bırakıp gitti.

bense ağzım yarı açık ardından öylece bakakalmıştım. bana ilk defa bir erkek ilanı aşk etmiyordu… bu tarz şeylere alışkındım aslında ama Toprak'ın bir kıza ilanı aşk etmesi!.... işte buna hiç alışkın değildim… hele de o kız ben olunca!.....hayatımda çok büyük bir ilk ve şok yaşıyordum.

yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa, garson kız bile yanıma gelip toprak'ın boş bardağını alırken, kaçamak bakışlar atmaktan kendisini alı koyamamıştı… sanırım terk edilen bir aşığa benziyordum….. oysa terk edildiğim için değil aşık olunduğum için o haldeydim ama bu insan tipi birçoğunun olmadığı gibi o kızında uzmanlık alanına girmiyordu… bende bu işlerde en uzman kişiye ikinci en yakın arkadaşım olan melis'e danışmaya karar verdim.

"of çıldıracağım Melis açmıyor telefonunu"

"şşşt sakin ol kafasını toplayınca eminim arar.. önemli olan onun araması değil o aradığında senin ne diyeceğin?"

Melis son derece tatlı çıtı pıtı bir kızdır. benimle aynı mesleği yapıyor olsa da aslında her an kırılabilecek kadar nazik ve hassas bir görüntüsü olduğunu düşünmüşümdür. onunla bu ajansta tanışmış olsam da iki senede en yakın arkadaşım olmayı da başarmıştır ve Toprağın bana karşı bir şeyler hissettiğini bildiğini söylediğinde gerçekten çok şaşırsam da benim bunu o zamana kadar anlamamış olmama gösterdiği isyan, benim

ona vereceğim tepkiyi gölgede bıraktı. anlayacağınız kızmaya bile yüzüm yoktu.

"bazen seni gerçekten anlamıyorum karen! hamurunda sarışınlık var diyeceğim ama ailende hiç sarışında görmedim, nasıl olurda Toprağın sana olan hislerini fark etmedin!…bende biliyorsun da istemediğin için salağa yatıyorsun sanıyordum!"

derin bir of çekip yüzümü ovaladım. saat gece yarısını çoktan geçmişti ve artık endişe duymaktan ne hissedeceğime bile karar veremez hale gelmiştim. "yok Melis bu böyle olmayacak! ben şunu aramaya gidiyorum, takıldığı barlara bakacağım… birkaç arkadaşının telefon numarası olacaktı bende yoksa önce onlarımı arasam?"

"saçmalama kızım ne o öyle çocuk arar gibi!"

"anlamıyorsun Melis içimde kötü bir his var! giderken ki yüz ifadesini görmedin diyorum sana….oofff aptal kafam niye durdurmadım sanki niye engel olmadım!" benim kapıya doğru yaptığım birkaç atak ve melisin beni çekiştirmeleri sırasında çaldı yine uğursuz telefon…benim telefonum!... Ertuğrul bey arıyordu.. korkuyla melise baktıktan sonra telefonu açıp "efendim ertuğrul bey?" dedim.

"karen iyi geceler…. uyuyor muydun?"diye sordu.

"hayır efendim, yoksa kötü bir şey mi oldu?"

"kızım telaş etme ama biz toprakla birlikte hastanedeyiz şuanda, toprak içkili araba kullanırken kaza yapmış ama önemli bir şeyi yok!.. birkaç dikiş falan attılar sadece." boğazımdan ufak bir inleme çıkmıştı sırtımı duvara verip aşağıya çökerken… oturduğum yerden nerde olduklarına dair Ertuğrul beyin söylediklerini dinledim. "hemen geliyoruz" diye telefonu kapatıp melis'le birlikte arabaya koşarken topraK'ın iyi olması için bildiğim bütün duaları ediyordum. ona bir şey olursa buna dayanamazdım…

Toprak'ın bütün ailesi hastanede ameliyathanenin önündeydi. Annesi dilber teyze beni görünce hıçkırarak boynuma atıldı ve omzumda ağlamaya başladı. Babasına benzemiş olan topraktan çok farklı olarak minyon tipli, Işıltılı sarılıkta saçları ve mavi gözleriyle hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biriydi dilber teyze ve annemin de en yakın arkadaşıydı. Daha lise yıllarından başladığını söylüyorlardı arkadaşlıklarının… evlendikten sonrada görüşmeyi hiç bırakmamışlar ve birbirlerinin sırdaşı olmuşlardı.

"onu kaybediyorduk karen!....zaten bir Canım gitti… toprak'ıda kaybediyordum az daha!.."dedi omzuma gömülmüş başı yüzünden boğuk çıkan sesinden duyabildiğim kadarıyla. 'bir canım gitti zaten' derken ne demek istediğini anlamasam da üstelemedim. Çünkü az daha 'toprağı kaybediyor' olmak fikri en az onun kadar bendede sarsıcı bir etki bırakmıştı! onunla birlikte hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor

tutuyordum. Onu omuzlarından tutup dibimizdeki koltuğa oturttum ve "o şimdi iyi ama değil mi?" diye sordum titreyen ve endişe dolu bir sesle.

"otoban çıkışında refüje çok hızlı girmiş ..emniyet kemeri takılıymış ama hızla giderken direksiyon hakimiyetini kaybederek aracı yolun karşısındaki bariyerlere vurana kadar iki tur takla atmış... araba pert olmuş ama Allahtan toprak'a bir şey olmamış."

elindeki mendille burnunu sildikten sonra nihayet dindiğini sandığım gözyaşları tekrar akmaya başladı dilber teyzenin.

"kırılan camların bazıları sol kolunda derin kesiklere yol açmış bir ayağı ezilmiş!, her yerinde çok fazla çürüğü varmış ve cam her yerinde kesikler açmış…koluna da tam 50dikiş attılar Karen!" Detayları dinledikçe yüzümün beyazlaştığını hissediyordum.

"o böyle araba kullanmazdı! Biliyorsun çok iyi bir şofördür!.... ve asla içkiliyken araba sürmezdi!...neden yaptığını bilmiyorum..sen gittikten sonra iyice tatsızlaşmıştı zaten belli ki bir derdi vardı ve sende olmayınca daha da içine kapandı…. bize de hiç bir şey anlatmıyor…of tanrım!..sen gece onunlaymışsın sana söyledi mi kızım? Onu böyle deliye çevirenin ne olduğunu biliyor musun?" gözleri çaresiz bir yakarış gibi gözlerime kilitlenmişti. Ne diyeceğimi bile bilemedim çünkü bütün her şeye ben sebep olmuştum... ve bu kadına bunu söyleyecek yüreğin binde birine bile sahip değildim. Sesimin beni ele vereceğinden korkup sessizce başımı iki yana salladım….bunun üzerine dilber teyze oturduğu koltukta eğilip başını ellerinin arasına aldı ve sessizce ağlamaya devam etti. Elimi sırtına koyup teselli etmeye bile içim elvermedi çünkü oğluna, en iyi arkadaşıma, belki de dünyada beni böyle sevebilecek tek adama bu kötülüğü ben yapmıştım. Böyle bir şey hiç yokmuş gibi bu kadını sarmalayıp iki yüzlülükle onu avutamazdım. Yapamadım.

Yarım saatin ardından onu ameliyathaneden çıkarttıklarında yüzünün yarısında ve bir kolu ve bacağının tamamında sargılar vardı. Tekerlekli sedyesini hızla odasına doğru sürerlerken bir an için koşup 'diğerleri gibi' ona yetişmeyi ve elini tutup özür dilemeyi istedim ama iki adım atamadan bu düşüncemden bir anda vazgeçtim. Bütün herkes onunla birlikte koridorun sonundan dönüp gözden kaybolurken öylece boş gözlerle bakıyordum. İçim suçluluk duygusu ve pişmanlıkla kaynarken toprak'ın karşısına çıkacak özgüvenim, onu o halde görünce arsızca af dileyecek yüzüm kalmamıştı…tenim buz gibi, içim kaskatı ve yüreğim taşmak üzere olan bir barajın duvarı gibiydi…

Ne kadar daha o halde dikilip boşalan koridora baktım bilmiyorum Melis beni bulup yanıma gelen kadar. "hadi Karen, gidelim" deyip beni çekeleyerek üst kata çıkardı nihayet. Nihayet diyorum çünkü içimdeki tereddüt ve kaygı yüzünden bacaklarım bana ihanet eder olmuş ve arkadaşımdan fırsat bulsam dönüp kaçacak kadar korkak bir ruh haline bürünmüştüm. Onun yüzüne nasıl bakacaktım?...olan onca şeyden sonra ondan özrümü kabul etse bile artık benim arkadaşım olmayı istemeyebilirdi!...ve ben en çokta bundan tırsıyordum.

Cesaret toplamak zor iştir…bana o anda birden fazla eli silahlı adamla baş et deseydiniz bunu yapabilirdim, yada yüksek bir binadan hızla koşarak karşısındakine atla deseydiniz onu da atlayabilirdim…off ya da ne bileyim!..... elime bir mermili tabanca verip rus ruleti oyna deseydiniz onu bile yapardım ama Toprak'ın karşısına geçip özür diledikten sonra beni affetmeyeceğini duyma ihtimaliyle baş etmek!....işte bu iş için cesaret toplamak gerçektende zor bir işti… ama uzun bir sürenin sonunda nihayet becerebildim.

ama onu görmeye teşebbüs ettiğim her anda bu seferde başkaları onu görmemem için ellerinden geleni yapma başladı. Hastane odasının kapısında bekleyen babası nadir amcaya " içeri girebilir miyim?"diye sorduğumda adamcağız mahçup bir yüz ifadesiyle "doktor izin vermiyor…şimdi görmesen belki daha iyi olur…zaten bizimle de pek konuşmak istemedi.." gibi bir şeyler geveledi…. anlamıyordum! ne zaman kapıyı açmaya yeltensem ya dışarıdan yada içerdekilerden birisinin ablukasıyla karşılaşıyordum ki sonunda Ertuğrul beyin "toprak seninle görüşmek istemiyor kızım" demesiyle bütün bu saklambacın gerçek sebebini de öğrenmiş oldum. Bu davranış, ben topraK'ın özrümü kabul etmemesinden korkarken aslında onun varlığımı bile kabul etmediğini gösteriyordu ki bu da o ana kadar ancak bir su tanesi kadar toplayabildiğim özgüvenimin tamamen bitip yok olmasına sebep oldu… artık bende musluklarımın vanalarını açmak için en doğru zamanı bulmuştum ve nihayet kendimi tutamayıp hıçkırıklarla ağlamaya koyuldum.

bir kolumda Melis, diğer kolumda Ertuğrul bey beni hastanenin kafeteryasına doğru sürüklerlerken bir yandan salya sümük ağlıyor bir yandan da söyleniyordum.

"beni görmek bile istemiyormuş Melis duydun mu!Ben onun 20yıllık arkadaşıyım.. ve o bunu bile hiçe sayıyor… Ertuğrul amca söylesenize! nasıl yapar bunu!!!"

toprak bütün bu söylediklerimi belki duymuştu belki duymamıştı bilmiyorum ama artık ne düşündüğünü bile umursamıyordum çünkü gerçekten de çok kırılmıştım. Bu, toprağın bana hayatım boyunca yaptığı ilk kırıcı davranıştı ve anlaşılan o ki bende artık toprk'ın hayatında en iyi arkadaş kategorisinden sevgili kategorisine transfer olmuştum.

birsüre konuşup sakinleştikten sonra Ertuğrul bey sıkkın bir halde yüzüme bakıp sırtımı sıvazladı. "kızım biliyorum zamanı değil ama.. toprağın iyileşmesi için en az bir ay rapora ihtiyacı olacak ve biliyorsun yarın için önemli bir iş görüşmesi vardı" dedi. Başımı salladım.

"evet biliyorum şu Cana takers mı ne.."

"kimkim?" Melis hemen atılmıştı…ona kötü kötü baktım ve homurdarak "can takers…yani"

"ne! şu bildiğimiz Takers'mı? Hani şu film yldızı olan! tanrım ne adam ama! patron ne olur toprak yerine ben gideyim! lütfen lütfen…" Melis resmen yerinde zıplıyordu. En yakın arkadaşımız yukarıda acılar için yatarken nasıl bir erkektir ki bu adam, kızın aklını başından almıştı böyle! sessizce homurdanarak melise ters ters baktım. Ama Ertuğrul bey kafasını olumsuz anlamda sallayarak "maalesef Melis yapamam çünkü özellikle İngilizcesi iyi birisini istiyorlar" dedi ve karşılığında da mutsuzluk ve sitem dolu bir inleme aldı arkadaşımdan. bana dönerek "bu işi senden başka verebilecek elemanım yok karen" dedi patronum endişeyle. bir süre boşboş bakakaldım. Bu haldeyken nasıl iş düşünebilirdim ki? ama ertuğrul bey yılların deneyimiyle ne düşündüğü mü anlamış olacakki,

"bak kızım 'detaylarını hernekadar bilmesemde' zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, ama bunu yaşantının belli bir parçasında tutmak zorundasın… özel hayatını iş hayatından ayıramazsan bu hem senin için hemde sevdiklerin için tamiri olmayan sonuçlar doğurur. Ruhuna ve beynine nefes alacak bir alan ver…bırak iş sana bir parçada olsa nefes aldırsın…hem böyle emin ol daha sağlıklı düşünüp, daha sağlıklı kararlar alacaksın" dedi bir baba şefkatiyle elini omzuma koymuşken. Tanrım…bu adamın söylediklerinden etkilenmemem mümkün değildi kesinlikle!üstelikte haklıydı…

"bilmem ki?" dedim aslında çoktan verdiğim bir kararı ertelerken.

"bilecek bir şey yok, bu iş senin için uygun ve sende iş için uygunsun bu durumda…" elindeki küçük not kağıdını uzattı bana, içinde adres ve isim yazıyordu. "al şu kağıdı küçük hanım"dedi…..

" çünkü iş artık senin!"

bölüm 2 – Zor Karar/TOPRAK

TOPRAK,

kendimi en kötüsüne hazırlamak yıllarımı aldı ama şimdi bu hastane odasında sargılar içindeyken fark ediyorum ki bir boka hazırlanamamışım meğer!… bunca yıl reddedilme korkusuyla bekleyip cesaretimi toplayabildiğimi zannettiğimdeyse olabilecek en saçma şekilde ona aşık olduğumu söyledim…. eğer canımın şu andakinden daha fazla acıyabileceğini düşünseydim herhalde heryeri yumruklardım.....off lanet olasıca serumlar uykumu getiriyor ve bana öğüt vermeye çalışan herkes dahada sinirime dokunuyor artık…

'dostum, içkiliyken araba kullanmamalıydın'

'toprak bu kadar hızlı araba kullanmamalıydın oğlum neden yaptın'

' ah bitanem derdinin ne olduğunu neden söylemiyorsun ki annene… içine ata ata bak ne hale geldin'

…………………………………………………….

sanki söylediklerinin hiçbirini bilmiyormuşum gibi… sanki böyle olmasını ben istemişim gibi….tanrım! neden etrafımda sayısız kız varken ısrarla sadece onu istediğimi bilmiyorum. ve neden bir tek o bana bir arkadaş gözüyle değil de bir kadın gözüyle bakamıyor anlamıyorum… onunla ilgili olduğunda her şey karmakarışık hayatımda…Karenin beni böylesi tepetaklak edebilmesine hiçbir zaman alışamayacağım sanırım. dışarıda benimle görüşmek için beklediğini biliyorum ama bunu birkez daha kaldırabileceğimden hiç ama hiç emin değilim artık. ona her baktığımda yüzünün içimi acıtmasına ve bana açık açık "seni arkadaşım olarak görüyorum" anlamına gelen son cümleyi sarfedişine rağmen ondan vazgeçemiyor oluşuma , bu zavallığıma daha fazla şahit olabileceğimi sanmıyorum.

Ama onu aklımdan çıkartmak için, bunu başarmak için bütün yollara başvurduğumdan da eminim kesinlikle. çivi çiviyi söker demişti arkadaşım ben daha lisedeyken ve o zaman bu zamandır, o çiviyi sökmek için uğraşıyorum. Hiçbir gecemi yalnız ve kadınsız geçirmedim, yüzüne bakmaya bile kıyılamayacak kadar güzellikte onlarca kızla çıktım, ve bir çoğundan da kendimi bıraksaydım gerçek sadakat ve aşkı da alırdım. ama şimdi fark ediyorum ki çıktığım her kızla aslında bana Kareni hatırlattığı için çıkmışım, ona benzeyen saçlar, onunkini andıran

gözler..dudaklar…aslında biliyorum sebebini… ama tekrar aynı kelimeyi ağzıma almaya dilim elvermiyor artık…. hayır! ona 'aşık' olduğumu tekrar etmemin bana hiçbir faydası yok!...

bunun bana bedenimdeki bütün acılardan daha fazla acı verdiğinin bilinciyle artık onu tamamen unutmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım. yapılacak son bir şey kaldı ve ne kadar zor olursa olsun başarmalıyım……onu birdaha görmemeliyim…

çimen yeşili gözlerindeki ışıltıları birdaha asla görmeyip, o seksi kıvrımları olan minik burnuna bir daha asla bakmamalıyım!… heleki gülümsediğinde yanağında oluşan o küçük gamzeye, kahkaha attığında duyduğum o güzelim sesine, saçlarını gelişi güzel kulağının arkasına atarken parmaklarının tenine deyip geçmesine….. bir daha asla şahit olmamalıyım!… yanımdayken başka erkeklerden bahsetmesine, bedeni tenimi yakıp geçecek kadar yakınımdayken kendime işkenceler etmeye daha fazla katlamamalıyım!…..kendim için bunu başarmalıyım yoksa bütün bunlar benim sebebim olacak biliyorum …oyüzden yapmalıyım…

koridorda sesini duyuyorum… kızgın olduğunu belli eden ses tonuyla bir şeylere söyleniyor… onunla görüşmek istemediğimi söylediklerini anlıyorum… ah lanet olsun sanırım ağlıyor! kendimden nefret ediyorum…

biranda ağlayan yüzü geliyor gözümün önüne haince. çocukluğumuzdan beri paylaştığımız her an onun herhalini ezbere bilmeme neden olmuş ne yazıkki… ağladığında gözlerinde beliren buğu, alt dudağının çevresindeki çizgilerinin dahada belirginleşmesi, minik çenesinin titremesi…

ona aşık olduğumu ne zaman anladım…bilmiyorum, belki ilk erkek arkadaşıyla onu yan yana gördüğüm gündü belkide birlikte yaz kampına gittiğimiz gece kumsalda gözlerimin içine bakıp gitar eşliğinde 'cesaretin varmı aşka' şarkısını söylediği gündü…. komik! aslında Karenin bana hiç o gözle bakmadığını biliyordum ama işte şairinde dediği gibi 'ben onun beni sevebilme istimalini seviyordum'…offff ilaçlar uyumam için beni fazlasıyla zorlarken yine onun hayaliyle uykuya dalmamak için direniyorum. ama insanın en büyük düşmanı yine kendisi…. onu bir daha görmemek için kendime söz vermişken hayalimde bile ondan bir saniye ayrı

kalamadığıma inanamıyorum… acaba bunun için doktordan bir ilaç isteseydim bana ne derdi.…'sanırım kafa röntgeninizi tekrar çekmemiz gerekecek toprak bey!'…… sanki bu kız bende kafa bıraktıda!....

gözlerim kapanırken kulağıma onun sesinin geldiğini sanıyorum. 'sen benim en yakın arkadaşımdın'demişti en son… gözümden şakaklarıma doğru süzülen şey umarım terdir… yoksa ağlıyormuyum…

BÖLÜM 3 -Karşılaşma

karşı tarafta Anadolu hisarından yukarı tırmanıp bana verilen adrese vardığımda büyük ağaçların arasına saklanmış bir villayla karşılaşmıştım, saat öğleni bulmuştu ve akşam sayısız aramalarıma ve mesajlarıma cevap vermeyen toprak yüzünden sabaha doğru zorlukla daldığım uykudan ancak uyanabilmiş ve hazırlanıpta beşiktaştan buraya gelen kadarda çok zaman kaybetmiştim. Demir kapıdaki güvenlik kamerasının beni takip ettiğini gösteren hareketleri eşliğinde kapıya konulan zile basıp arabanın camından konuşma kutusuna uzandım. Kağıtta yazılı olan güvenlik müdürü Daniel James ile görüşmeye geldiğimi söyledim. bu adamların derdi neydi bilmiyordum ama kapı açılana kadar beni yığınla soru yağmuruna tutmuşlar ve kapıyı açıp geçmeme izin verdiklerinde ise neredeyse zil takıp oynayacak duruma getirtmişlerdi. Şu Amerikalılara bazen gerçektende gıcık oluyordum.

çiftlik evlerinde görmeye alışkın olduğumuz türen ağaçlandırılmış dar bir yolu geçtikten sonra nihayet evin tamamını görme şerefine nail olmuştum! tanrım eğer bu bir evse ben neyin içinde yaşıyordum acaba!.... bembeyaz villa, eklemeli üç binadan oluşuyor alt katların ön cephelerinde tamamen cam pencereler bulunuyordu. evin önüne süs amaçlı konulmuş fiskiyesi olan küçük bir su havuzunun ortasında tipik bir melek heykeli duruyordu….etrafından döndüm. yol buradan ikiye ayrılıyor, birisi evin arka cephesindeki garaja diğeriyse yan taraftaki park alanına gidiyordu. arabama doğru gelen üniformalı üç güvenlik görevlisini görünce motor çalışır vaziyette durdum. bir tanesi elindeki dedektör ile hızla arabamın dört bir yanını kontrol edip, diğeride sağ tarafta durarak arabamın içine

göz atarken üçüncüsü de arabadan çıkmam için bana kapıyı açtı… sanırım ellerimin görünür yerde olmasını istiyor biryandan da üstümü arayıp aramaması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu…

gerçektende güvenlik önlemlerinden etkilenmiştim ama yinede sebebini çözemiyordum, butarz güvenlik önlemleri almak için ciddi bir tehlike olması gerekiyordu.

söze kapımı açan sarısın ve orta yaşlı görevli başladı…tabiî ki buda İngilizce konuşuyordu.

"hoş geldiniz Bayan"

"teşekkür ederim, ben bay James ile görüşecektim. UZMAN Koruma ajansından geliyorum, randevumuz vardı" aslında aynı dialoğu kapıda da yapmıştım!....

"elbette… sizi salona alıp kendisine haber vereyim..buyurun" dedikten sonra villanın kapısını işaret ederek diğer iki korumayla birlikte kulak telsizine bir şeyler söyleyip gözden kayboldu... Arabayı soldaki park alanına çekip evin girişindeki birkaç merdiveni tırmanarak içeriye girmiştim ki daha on saniye bile duramadan yüzüme yapışan nemli ve sıcak havanın etkisiyle kendimi gerisin geri dışarı atmak zorunda kaldım…anlaşılan o ki klimalar çalışmıyordu ve bu havada da hiçbir kuvvet beni o altın kafese sokmayı başaramazdı! sağ tarafıma bakıp verandaya kurulan davetkar ve rahat görünümlü koltuklardan birisine oturmakta karar kıldım.

verandanın dibindeki büyük ağaç sayesinde Burası gölgelikti ve hafifte olsa esen rüzgarın çıkarttığı yaprak hışırtıları da bana evimde olduğum hissini yaşatıyordu…yani annemlerin evinde…. canım babam Doğayı çok sevdiği için ben daha çok küçükken çamlıca taraflarında müstakil ve bahçeli bir ev satın almış ve çocukluğum o canım bahçede geçmişti hatta halen daha o bahçede büyüyen ağaçlarda ismim kazılı duruyordu. tabii birde Toprağınki kazılıydı.

bu ismin Kalbimi buran bir sıkıntıya sebep olmasıyla of çekip gucci marka güneş gözlüğümü çıkartarak kafama tutturdum. gözlükler babamın hediyesiydi… ben bodyguardlık okulundan mezun olduğum yıl mezuniyet

hediyesi olarak vermişti ‘bu gözlükler senin gözünün daima açık olmasını sağlayacak karen onları yanından hiç ayırma kızım’ demişti bana. o zaman latife yaptığını sansam da şimdi ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. çünkü size yada müşterinize doğrultulmuş bir silahı görmeniz gerektiği bir anda güneş ışığı yada flaş ışıkları sizi bir anda kör ve açık bir hedef yapıyor..işte bu yüzden gözlüklerim benim uğurumdur ve neredeyse onlarla yapışık gezerim...bunun dışında ise üzerimde bacaklarımı ve kalçamı saran beyaz ince bir keten pantolon ile koyu renk bir yüzücü atlet vardı. çok şık giyinmeyi sevmesem de giydiğim şeylerin beni kadınsı göstermesini isterdim ve sonuç olarak beyaz çantam ve yine beyaz şık <bu azda olsa topuklu demekti> terliklerimle de yeteri kadar kadınsı ve rahattım işte.

Ama on beş dakikayı geçen bekleme süremin sonunda sıcağında verdiği etkiyle artık çokda rahat olmadığıma karar verdim! üstelik Karşımda nispet yapar gibi su fışkırtan havuza baktıkça isyan etmemek içinde kendimi zor tutuyordum en azından bir hizmetli de olsa gelip bir şey isteyip istemediğimi soramazmıydı? Amerikalılar işte! misafirperverlikten bir anlamıyorlardı!.

“excuse me!” verandanın arka açıklığından benim yaşlarımda bir adamın bana doğru geldiğini gördüm... Ön tarafa gelip basamakları tırmanırken çapkın görünmeye çalışan bir sevimlilikle gülümseyerek “size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi . Adamı önce söyle bir süzdüm. Brezilya kökenli olması muhtemel tatlı bir yüzü ve kaliteli bir giyimi vardı. Lacoste yaka beyaz bir tisört giymiş altınada haki rengi bir şort geçirmişti. Boynundaki tasmaya benzeyen kalın boncuklu kolye olmasaydı hoş bir giyim tarzı olduğunu söyleyebilirdim Ama işte kolyeler!..... erkeklerde en nefret ettiğim aksesuardı.

Elimi uzatıp “merhaba ben Karen Yağız, uzman koruma ajansından geliyorum. Bodyguardlık talebiniz üzerine görüşmek için geldim” dedim. Ama ne olduysa adamın az önceki bütün güleç ve samimi tavrı silinip bir anda yerine tereddütlü ve kaçamak bir hal aldı….

“öyle mi…anlıyorum…siz mi görev için gönderildiniz yani?”

“evet?” buna neden şaşırdığını henüz anlamamıştım.

“anlıyorum… tüh… yani bir gazeteci yada magazinci değilsiniz..”

“hayır…ah öyle birisini mi bekliyordunuz yoksa…yani ben biraz geciktiğimi biliyorum ama eğer başka bir randevunun üstüne geldiysem beklerim problem değil…”

“yo yoo hayır yanlış anladınız” yüzü kızararak gülümsedi…tanrım bir kadının karşısında kızaran bir erkek görmeyeli çok uzun yıllar geçmişti. “sanırım siz Daniel’den randevu almıştınız. benimle bir randevunuz olmasını tercih ederdim gerçi ama belki bu hafta sonu mesela?”

kendime inanamıyorum, daha adama kim olduğunu bile sormadan lapin diye konuya girmiştim. belki adama da kızmam gerekirdi ama samimiyetinde ve kur yapmasında bile o kadar sevimli bir hava vardı ki yüzüme yayılmaya başlayan gülümsemeyi kontrol etmeye çalışarak “peki siz kimsiniz?” diye sordum profesyonel bir tavır takınmaya çalışarak,

“ben Sergio Ermita” dedi tokalaşmak için elini uzatırken. “ve bence siz şu bodyguardlık işini alamasanız da boş verin gitsin! bakın bu sayede tanışmış olduk”

ağzında bir bakla dolaştırıyordu ama ne olduğunu çözemiyordum. “bu işe alınmayacağımdan emin gibi konuşuyorsunuz?”dedim gülümsememe birazda kadınsı bir hava takarken. önce başını kaşıdı…. hem mahçup hemde alabildiğine sıkılgan görünüyordu,

“aslına bakarsanız ben Can Takers’ın bodyguard’ıyım” dedikten sonra tepkimi anlamak ister gibi bir müddet duraksayıp beni inceledi… gerçektende bodyguardı olabileceği hiç aklıma gelmemişti….

“ ve senin iş konusuna da gelince….”

 “ bay Ermita!… bayan!… yardımcı olabilirmiyim sorun nedir?” villanın içinden gelen ve konuşmamızı yarıda kesen tıknaz ve dazlak kafalı adama baktım. elli yaşını devirmiş görünüyordu.

“selam daniel” dedi sergio kendisini zor bir konuşmadan kurtardığı için sevinmiş bir havada. “bayan yağız seninle görüşmek için gelmiş!...bodyguardlık işi için!!” bunu öyle bir ima ile söylemişti ki, kendimi patlamaya hazır bir bombaymışımda kimin elinde kalırsam başına iş açacakmışım gibi hissediyordum.

ortada henüz benim bilmediğim ciddi bir sorun vardı ama henüz öğrenememiş olsamda nihayet tanışabildiğim ve randevum olan adamla görüştükten sonra bazı cevaplar alacağımı umuyordum…

“merhaba ben Karen YAĞIZ, Uzman koruma ajansından geliyorum. Bodyguardlık talebiniz üzerine geldim” dedim. bilmem kaçıncı kez söylediğimi repliğimi yine tekrarlayarak….. ama adamda sergio gibi durumu anlar anlamaz yüzünü kararttı Tanrı aşkına buradaki adamların nesi vardı?

“affedersiniz bayan ama ben Bay Çelikel ile konuşurken uzman ve eğitimli bir bodyguard istemiştim” dedi. ilk şokun ardından yükselen Sinirimi belli etmeden yapay bir gülümsemeyle,

“ tamam işte bayım o uzman kişi tam karşınızda duruyor” dedim ve uluslararası geçerliliği olan diplomam ile aldığım görevleri ve deneyimlerimi ufak bir özet halinde geçtim. Tamam zaten bunları konuşmak için buraya gelmiştim ama bunu ayak üstü ve beni onaylamayan iki çift bakış üstümdeyken yapmayı hiç planlamamıştım. kendimden emin ve kararlı duruşumu bozmadan adamın birkaç sorusuna daha cevap verdim. Ama kadın olmak nasıldır bilirsiniz! Erkeklerin dünyasında ayakta ve başım dik durmaya çalışıyordum.

bay james konuşmamız bittiğinde artık büsbütün kararsız bir hale gelmişti. “seninle biraz konuşabilir miyiz sergio” dedi yanındakini bahçeye doğru çekiştirerek ve nazikçe bendende müsaade istedi, sanki şu ana kadar bütün yaptıkları nezaket kuralları içindeymiş gibi….

Hararetle bir şeyler konuşuyor muhtemelen benim gitmem yada kalmam konusunda karar vermeye çalışıyorlardı. sergio kaçamak bakışlarla bana bakarken olumsuz anlamda kafasını sallıyordu.. en sonunda güvenlik müdürünün telefonuna uzanıp tuşlara bastığını gördüm ve ne kadar kısık sesle konuşmaya çalışsa da Ertuğrul beyle konuştuğunu anlayacak kadarda birkaç kelime yakaladım. Benim yerime gönderebilecekleri bir erkek olup olmadığını soruyorlardı! kanımın beynimde kaynamaya başladığı raddeye gelmiştim ve işte o anda bu durumdan sıkılıp onlar daha bir şey söylemeden ben çekip gitmeye karar verdim. Kadınlara karşı önyargısı olanlarla zaten istesem de yapamazdım. Hem Ertuğrul beye o kadar çok müşteri kazandırmıştım ki bunu da göz ardı ediverirdi artık!

Güneş gözlüğünü yeniden gözüme takıp merdivenlerden inerek ağır adımlarla arabama doğru yürümeye başladım. Tam ikilinin yanından yeni geçmiştim ki “hey bayan bir saniye bekler misin” dediğini işittim güvenlik müdürünün. Hızla yanıma geldi ve “lütfen yaşanan aksama nedeniyle bizi

mazur görün. Buyurun odamda görüşelim" diyerek bana kibarca yolu gösterince biraz tereddütle duraksasam da yinede ardından gitmeye karar verdim. Eskiden olsa inat edip şimdide ben sizinle çalışmak istemiyorum der basar giderdim ama hey! ben yetişkin bir kadın ve bir profesyoneldim. elbette öyle bir şey yapmadım…..

Güvenlik müdürüyle birlikte binanın arka tarafına doğru giderken sergio'da hızla yanıma gelip "seninle çalışabilelim diye dua edeceğim" deyip gülümsedikten sonra koşar adımlarla villanın kapısına doğru gitti… benim çalışmamı istiyormu istemiyormu? yoksa bilmediğim çok önemli bir ayrıntı yüzünden çalıştırılmayacağımdan mı emin olduğunu sanıyordu... çözemiyordum…

"kusura bakmayın içerisinin sıcağına bayan Yağız. klimalarımız anlamadığımız bir sebepten bozuldu ve servisten gelip tamir etmelerini bekliyoruz" dedi bay James bana bir bardak soğuk su ikram ederken. 3 günlük deneme süresi ve erken başlayıp geç biten standart çalışma temposundan kısaca bahsettikten sonra aklıma takılan başka bir şey olup olmadığını sorunca bende ağzımdaki baklayı çıkarttım.

"neden bir film yıldızı için bu kadar katı güvenlik kuralları uygulanıyor" dedim. "bilmem gereken başka bir şey dahamı var?" bay James gergin bir şekilde sırtını yasladığı koltuktan yavaşça öne doğru eğilerek göz bebeklerimi izledi. bana güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışıyor tedirginlikle yada sakladığı bir şeyleri olan insanlar gibi bakışlarımı kaçırmamı bekliyordu, acaba onu bu kadar paranoyak yapan neydi gerçekten merak ediyordum!

"bu akşam bay Takers'ın katılması gereken bir film galası var bayan Yağız…" "lütfen bana Karen diye hitap edin" dedim, soyadımın başına bayan konulmasından hoşlanmıyordum ..hiç estetik durmuyor…

gülerek "anlaştık.." dedi. "akşam galası yapılacak film müşterimin son çekilen filminin Türkiye' deki gala gösterimidir" gözlerini halen daha bakışlarımdan ayırmamıştı. "çok fazla katılım var ve Amerikan yapımı olduğu için elçiliklerimizden de yüksek mevkide bakanların gelmesi bekleniyor… ve şu sıralar U.B.Ladinin öldürülmesi yönünde bir takım demeçler veren bay Takers için ölüm tehditleri alıyoruz…"

nihayet dananın kuyruğu kopmuştu! Demekki ölüm tehditleri yüzünden bu kadar sıkı korunuyordu ama yinede bu işte yanlış olan bir şey vardı, böyle bir örgütten tehdit alan ilk insan o değildi ve basit bir oyuncu için bu kadar koruma yinede sıra dışı geliyordu bana. Bay James profesyonel biriydi belli ki ben daha ağzımı bile açmadan yüz ifademden ve vücut dilimden şüphe ve soru işaretlerimi anlayarak,

"o aynı zamanda Amerikan büyük elçisinin oğludur" dedi ve tekrar arkasına yaslanıp nihayet bakışlarını üzerimden çekti… anlaşılan o ki gerginliği ve kuşkuları artık kalmamıştı Ama maalesef şimdide o gerginlik bana bulaşmıştı artık, karşımda basit bir ünlüyü koruma görevi olduğunu sanırken iş uluslararası bir hal alıyordu. hayatım bundan daha karmaşık olamazdı!

geceki gala için kıyafetlerim uygun olmadığı için eve gidip hazırlık yapmak üzere bay james'ten izin aldım. aklımda milyon tane kuşku ve soru işareti dolaşıyordu… ne gibi saldırılar olabilir hangi noktalarda güvenlik zafiyeti yaşanabilir diye düşünüyordum. devasa boyuttaki havuzun yanına vardığımda birkaç kişinin yüzdüğünü ve iki kişinin de şezlonda güneşlendiğini gördüm. ama henüz bu evde bir yabancı olduğuma göre elbette onlara dik dik bakıp selam veremezdim. sessizce ve rahatsız etmeden yanlarından geçmek üzereydim ki, farkında bile olmadığım bir traplenden atlayan adamın suyun yarısını üstüme sıçratmasıyla ve ben daha şaşkınlığımı bile üstümden atamadan topuklu ayakkabılarımın oluşan su birikintisinde kayarak dengemi kaybettirmesiyle, benimde havuza adamın üstüne düşmem bir oldu!

pekala hava sıcaktı ve bu havada birazcık serinlemiş olmaktan kimseye zarar gelmezdi belki ama tanımadığım bir sürü insana rezil olmam ve gülüşme seslerinin bende yarattığı utanç gerçekten de kaldıramayacağım ölçüdeydi.. Ayrıca bütün bunlara sebep olan adamın iri ellerinin beni belimden kavrayıp kendiyle birlikte suyun yüzeyine çekmeside cabasıydı! sanki ben yüzme bilmiyormuşum gibi!

işte bende utancımı boğmak ve hak eden kişiye iyi bir azar çekmek için öfkeme sarılarak derin bir nefes aldım…. her zaman ilk bağıran olmak tartışmalarda sizi haklı çıkartır demezlermiydi!….işte bende aynen öyle yaptım…

sarı kafasının suyun altından çıktığını gördüğümde bende arkamı dönmüş ağır kulaçlarla havuzun merdivenine doğru yüzüyor bir yandanda omzumun üstünden adamı azarlıyordum. “size havuz kurallarını öğretmediler mi ya! niye ben geçerken suya atlıyorsunuz! körmüsünüz!”

“I m sorry!”

ah lanet olsun bütün cakam boşa gitmişti, elbetteki adam tek kelime bile Türkçeden anlamıyordu. olduğum yerde durup sinirli ve mağrur tavrımı hiç bozmadan arkamı döndüm. iyi bir ağız dalaşına kararlıydım ama tam söze başlayacaktım ki, nefesimi salamadan anlık bir şokla sarsıldım. ben hayatımda asla bir erkeği gördüm diye bu şekilde şok olmamıştım!

yani etrafınızda vücut geliştirme meraklısı bir sürü meslektaş olunca ve yine işiniz icabı çok sayıda zengin ve yakışıklı ünlüyle tanışınca butarz şeylere de alışkın oluyorsunuz ama bu adam! ilk defa sırf bir erkeği gördüğü için göğüs uçlarının sertleştiğini anlatan aşk romanlarının neyden bahsettiğini anlamıştım. gerçi bu histe adamın beni çıplakmışım gibi süzmesininde payı yok değildi…bakışlarımı ıslak ve kaslı göğsünden kaçırabildiğim oranda gördüğüm köşeli yüzünde en göze çarpan ilk yer dudaklarıydı.. tanrım bir erkeğin bu kadar güzel dudaklara sahip olmaması gerekiyordu! bu günahtı…yanlıştı… ve güneşten iyice açılmış renkteki kalın kaşlarının altından bakan hayatımda gördüğüm en güzel mavilikteki gözlere ne demeliydi? bir kartalınki kadar tehlikeli ve çekici bir tezat oluşturuyordu dudaklarına. insan dudaklarının çekiciliğine kanıp ona aşık mı olsun yoksa bakışlarındaki keskin ve tehlikeli ifadeden korkup arkasına bakmadan tüyüp yok mu olsun bilemiyordu. ama bir tanıdıklık vardı sanki gözlerinde ve bakışlarında…sanki yıllardır hep gördüğüm gözlermiş gibi… …belki de bir yerlerde resmini yada posterini görmüştüm de oradan tanıdık gelmişti bilmiyordum….

“bayan karen! ne oldu size böyle?” diyen bay James hızla benim olduğum tarafa doğru gelirken bende havuzun merdivenlerini tırmanıyordum. orda bulunan herkesin dikkatinin artık benim üstünde olduğunuda fark etmiş oldum. buna şimdi havuzdan çıkıp eğlenir ifadeyle bizi izleyen yakışıklı da dahildi. “problem yok bay James sadece ayağım kayıp havuza düştüm” derken bir yandanda saçlarımı buruyordum. ah lanet olsun! güneş gözlüğümü nereye düşürmüştüm!.. göz ucuyla düştüğüm yerdeki karaltıyı fark ettim. yere düşmüştü….çaprazımda duran sarışına kızgın bir bakış

attım. o gözlük kırıldıysa bende onun kafasını kırardım…güzel bir kıstasa kıstas olurdu.

sarışın adam “problem yok bay James ben bayanla ilgilenirim…” dedikten sonra anlışıldığı üzere seyirci olmaktan vazgeçip yanımıza geldi. ama o yaklaştıkça vücut ısımın daha da arttığını ve heyecanlandığı mı fark etmek bende hem şaşkınlığa hemde ona dahada kızmama sebep oluyordu, lanet olsun ya! benim soğukkanlılığım ve gururuma ne olmuştu!

“merhaba, ben Can Taker’s” dedi arzu dolu bakışlarını saklamaya gerek bile görmediği bir ifadeyle….tokalaşmak için elini uzattı. ama ben kim olduğunu öğrendiğim an kısık sesle Türkçe bir ‘ha sik…’ çekip öylece bakakaldım.

benden hiç tepki gelmediğini görünce sanırım durumu kurtarmak ihtiyacıyla bay James hemen;

“efendim bayan Karen Yağız, yeni bodyguardınız” diyerek beni tanıştırma gereği duymuştu sanırım. ama bu hamle olayı kurtarmaktan çok dahada batırmasına sebep oldu. çünkü hangimiz daha çok şaşırmıştık bilmiyorum ama ben her şeye rağmen tam tokalaşmak için elimi uzatıyordum ki Can Takers,

“beni bir kadınının mı koruyacağını söylüyorsun yani Daniel! “ dediğini duydum hiddetli bakışları ve çatılmış kaşlarıyla güvenlik müdürüne dönmüş yüzüne bakarken. Bense o anda elim havada donakalmıştım. ne kadarda güzel! yani şimdi müstakbel yeni patronum bir kadın düşmanımıydı???

“efendim bakın Bayan Yağız bir profesyonel ve onun ile ilgili birçok iyi referans aldığımı da söylemek durumundayım.”

“istemiyorum gönderin!”

“ama efendim akşam ki gala için çok az vaktimiz kaldı ve siz daha öncede bayan bodyguardlarla çalışmıştınız…”

ben orda yokmuşum gibi yapılan tartışmaya ağzım yarı açık bir halde seyrederken güvenlik müdürünün son çırpınışlarına Can Takers öfkeli bir bakış atıp arkasını dönerek cevap verdi, “daha yürümeyi bile beceremeyen bir türk kadınının korumasına muhtaç değilim!”dedi ve çekip gitti.

derin bir nefes alıp içinde ırkçılık kokan cümlesine güzel bir yanıt vermek için uzaklaşmakta olan adamın arkasından bağırdım "hey beklermisiniz!" diye.. az önce benim düştüğüm yere yakın bir yerde duraksamıştı ama arkası hala dönüktü.. üstümden damlayan sulara aldırmadan koşar adımlarla yanına varıp tamda burnunun dibinde durdum. hayatımda hiç bu kadar aşağılandığımı hatırlamıyordum!.. yurtdışında türk olduğum için ırkçılıkla karşı karşıya kalmıştım belki ama kendi topraklarımda! ve üstelikte bir Kadın olduğum için!...türk kadını olduğum için!... bende bu durumda bütün iş prensiplerimi bir kenara bırakıp evrensel kadın silahımı kullanmaya karar verdim.

Benden bir hayli uzun olsa da ellerimi çıplak omuzlarına koyup ustaca bir dengeyle parmak uçlarımda yükselip yüzünü yüzüme yaklaştırdıktan sonra, sessizce gözlerinin içine baktım. tek bir laf etmeden. uzaktan bakan birisi kesinlikle birazdan öpüşmek üzere olduğumuzu sanabilirdi... ama asıl önemli olan şey onun böyle düşünmesiydi...

bakışlarının yüzümde gezinmesini fırsat bilerek dudaklarımı yalayıp, alt dudağıma yumuşak bir ısırık attım ve baygın bakışlarımı gözlerine kilitlemişken dudaklarımı da davetkarca aralık bıraktım... direndiğini görebiliyordum... kafasının karıştığını... belki bir hayranı olduğumu sanıyordu belki de egoları fazlasıyla şişkin bir erkekti bilmiyorum ama en sonunda savaşı kaybederek bakışlarını dudaklarıma kaydırdı ve beklenen hamleyi yaptı.....

dudakları dudaklarımı teğet geçecek bir şekilde tam zamanında başımı sağa çevirirken kulağına doğru tatlı tatlı fısıldayarak "ama bayım bana görede siz ,bir Türk kadının karşısında bile duramayacak kadar korunmaya muhtaçsınız " dedim ve kasıklarının tamda en hassas noktasına dizimi geçirdim. Acının etkisiyle gözlerinden yaşlar gelip tam iki büklüm olacağı zamansa hafif bir güçle tuttuğum omuzlarından parmak uçlarımla dürterek onu arkaya havuza doğru attım...

toprak kızgın olduğum zamanlarda gerçektende insanları tedirgin edecek kadar sakin ve tehditkar davrandığımı söylerdi. belki babamdan gelen genlerdi bunun sebebi belki de işim gereği soğukkanlı olmayı öğrenmiş olmamdandı bilinmez ama o ırkçı züppenin suya düşerken ki yüz ifadesini görmek gerçekten de dünyaya değerdi...

“bay James hala bana ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsanız işte numaram” deyip kart vizitimi yakındaki şezlonga fırlattım ve havuzun dibinde duran gözlüğümü almak için yere uzanırken suyun içinde bana öfkeyle bakan adamın suratına doğru ‘türkçe’ olarak “bende memnun oldum bay Cana Takırs” dedim ve güneş gözlüğümü takıp olanca karizmamla herkesi ardımda bırakarak gittim..

ozaman için bu yaptıklarımın gerçektende sükseli bir davranış olduğunu sanıyordum ama tabii ozamanlar bu yaptıklarım yüzünden Can Takers’ın bana neler yapacağını da bilmiyordum…

nihayet arabama binip villanın kapısından çıkarken başka bir aracında kapıdaki güvenlik kontrolüne takılmasını izledim dalgın dalgın. beyaz kasalı pikapın üzerinde ‘KMGR klima’ yazıyordu. bunlar bozuk klimaları tamir etmek için gelmiş olmalıydı. yanlarından geçerken içindeki üç adamı süzdüğümde koyu tenli olduklarını farkettim…muhtemelen hepsi de doğuluydu…hızlanıp evimin yolunu tuttum. çok geçmemişti ki cep telefonumun çalmasıyla arabayı sağa çekip tanımadığım numaraya cevap verdim. “bayan yağız?” İngilizce konuşan sesi hemen tanımıştım.

“lütfen Karen deyin bay James, buyurun?”

“ah elbette Karen… akşama dediğim saatte burada olabilecekmisiniz diye teyid için aradım” yüzümde bir zafer gülümseme belirdi, sebebini bilmesemde bay Can kasıntısı benimle çalışmayı belli ki kabul etmişti.

“elbette bay James” dedim ama aslında teklifi kabul etmemem için onlarca sebep olduğunu biliyordum..

otobanda hızımı arttırırken sinirim birazda olsa azalmış ama huzursuzluğum halen daha geçmemişti… keşke toprak kaza yapmasaydı da bende bu işe hiç bulaşmamış olsaydım. aklıma toprak gelince yine içimin acıdığını hissettim. tekrar bir araya gelebilecek tekrar konuşabilecekmiydik…eskisi gibi….. ama artık biliyordum ki hiçbirşey eskisi gibi olamayacaktı…. toprak bana ilanı aşk ettikten ve bu can Takes’ın bodyguardlık teklifini kabul etikten sonra hiçbirşey eskisi gibi olmayacaktı… tanrı günahımı affetsin ama adamın ıslak vücudu ve beni öpmeye ramak kalan dudakları halen daha gözümün önünde duruyordu….

hızlı gitmek için biraz daha gaza bastım…kaçtığımı mı düşünüyorsunuz?…ah evet! belki içgüdüseldi belki de düşündüğüm kadar aptal olmadığımdandı ama kesin olan bir şey varsa oda son sürat kaçıyordum!

bölüm 4- gala

Can,

sergio, “söylermisin Can, kız kulağına ne söyledi?” derken genç adam yüzünü asarak homurdandı. sorusuna cevap vermeye hiçte niyetli değildi. Karen denen kızın söylediği cümlenin içinde nasıl bir yaranın kabuğunu kaldırdığından sergio’ya bile bahsedemezdi zaten bu onun en büyük sırrıydı…

gala için hazırlanan kostümünü giyinirken güvenlik müdürüyle yaptığı konuşmayı düşünüyordu. havuzdan çıkarken daniel’in telaşla yanına gelmiş ve,

‘kusura bakmayın efendim, ben gerçektende böyle bir terbiyesizlik yapacağını düşünmemiştim… birdaha sizin yakınınıza bile gelmesine izin vermeyeceğim…’demişti

“hayır daniel o kızı bodyguardım olarak işe alacaksın!”

adam yanlış duyduğunu sanıpta aptal aptal yüzüne bakınca da şezlonga bırakılan kart viziti alıp eline tutuşturmuş ve “akşam tam zamanında burada olmasını sağlayın” diyerek odasına doğru yola koyulmuştu… duşa girdiğinde kasıklarındaki yanmanın geçmesi ve acının dinmesi için gereğinden fazla kalmıştı suyun altında. normalde kasıklarına geçirilen bir dizin ona bu kadar acı vermemesi gerekirdi, tabii o kahrolası kadının ıslak elbiseleri altında beliren vücudu ve ona dokunup dudaklarını sunmasının yarattığı duygu bedeninin sertleşmesine sebep olmasaydı…..

hayatta her şeyin kafasında net olmasına alışkın olduğu için kızın yarattığı bu altüst olma hissine de karşı koymaya çalıştı. aynı anda birden fazla duygu yaşamayalı çok uzun yıllar olmuştu… ve bunun sebebi daha yarım saat öncesine kadar tanımadığı Karen isimli bir türk kadınıydı!.yıllardır kimsenin yapamadığı şeyi yapmış onun hem heyecanlanmasına, hem kızmasına hem de eski acılarının ve gömmeye çalıştığı çocukluk hatıralarının anımsanmasına sebep olmuştu.

“ama kız gerçektende çok güzel ve senden de hoşlanmış gibi görünüyordu” diyen arkadaşının sesiyle bölündü düşünceleri. kızın sıra dışı güzellikteki yüzü aklına geldi……gözlerinin renginin yaprak yeşili olduğuna yemin edebilirdi belki onu öpmesine ramak kaldığında yosun yeşiline döndüklerini görmeseydi… bazı insanların duygu yoğunluklarına göre göz renginin değiştiğini duymuştu belki de bu doğru olabilirdi.

Onun asıl merak ettiği ise, kızın göz renginin hangi duygudan renk değiştirdiğiydi! öfkeden mi yoksa duyduğu arzudan mı renk değiştirmişti acaba?....yada normalde göz rengi hangisi sorusu daha yerinde bir soru olabilirdi onun için çünkü kızın ‘normal’ halini hiç görmemişti… havuzdayken utanmış ve şaşkın, sonra kızgın ve arzulu olmuştu….

Bu bilmece nekadar cazip görünsede başını sallayarak aklındakileri uzaklaştırdı ve kendisini papyonunu bağlama işine verdi. Sonuçta kız güzel olabilirdi belki ama bu onun için önemini kaybetmişti artık… çünkü her şeyden önce o bir türktü ve kendisine söyledikleri içinde ona vermesi gereken çok önemlide bir ders vardı … böylelikle hem ukalalığının hesabını vermiş olacak hem de bu vesileyle hayatı boyunca nefret ettiği kadının öcünü de bir nebze olsun almış olacaktı.

“peki neden fikrini değiştirdin? yani senin o türk kadınını istemeyeceğinden emindim neredeyse….. niye fikrini değiştirdin?” dediğini duydu sergio’nun.

“belki bende onu güzel bulmuşumdur sergio…. oyüzden fikir değiştirmişimdir” dedi bakışlarına karşılık vererek. aslında bunları söylemesinin tek nedeni o kızı düşünmesine sebep olan arkadaşının konuyu kapatmasıydı.

“yani onu güzel bulduğunu itiraf ediyorsun ve onunla ilgili bazı planlar yaptığınıda?” Can bıkkınlıkla başını sallayarak onu onayladı. Bu mevzuyu şimdilik kapatmak istiyordu sanki konuşulacak daha önemli konular yokmuş gibi….. geceki Galadan bahsetmek gibi mesela….

“ah lanet olsun ozaman…..bende tam sahanın bana kaldığını düşünmeye başlıyordum!... hem senden hoşlanmayan, hemde senin hoşlanmayacağın bir kız bulduğum diye sevinmiştim” diyerek homurdandı isyankarca.

Ama Can son söylediği cümleye takılıp kalmıştı…tek kaşını kaldırıp hem en yakın arkadaşı, hemde bodyguardı olan adama baktı “az önce kızın benden hoşlanmış göründüğünü söylememişmiydin sen?” dedi bu ihtimalin canını sıktığını belli etmemeye çalışırken.

“hadi ama dostum kızın senin söylediklerinden sonra yüzünün aldığı ifadeyi görseydin bunun doğru olmadığını kesinlikle anlardın!” diyen

arkadaşı camın kenarına yaslanıp avluyu seyretmeye başlamıştı şimdi. bu doğru olabilirmiydi? kızın gözlerinde gördüğü arzu gerçek olmayabilir miydi? kadınlar tarafından arzulanmaya o kadar alışıktı ki tersinin olma ihtimali… "ayrıca kızın kesin bir erkek arkadaşıda vardır… öyle bir kızı asla boş bırakmazlar" sergio şimdi dalgın birhalde sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi, ama aklına ne geldiyse bir anda canlanarak iki uzun adımla yanına geldi hemen ve "ama yinede senden daha çok şansım olduğuna emin olabilirsin dostum! çünkü onun sana bakışlarını gördüm" dedi yüzünde neyden bahsettiğine emin bir gülümsemeyle.. "hatta iddiasına bile girerim" dedi ve elini uzattı… Can sergio'nun iddiaya girmekten ne kadar keyif aldığını biliyordu ama konu kadınlar olduğunda kendisiyle asla iddiaya girmeyeceğini de ona kendisi söylemişti . şimdi kendisine olan özgüveni gerçektende şaşırtıcıydı onun için. Ve hayatında ilk defa bir kadını tavlamak konusunda kendini güvensiz hissetti. Ama iddiaya girmeyi kabul etmemesinin bambaşka bir sebebi vardı.

"lumüzin gelmiş ben iniyorum" diyen arkadaşı nihayet onu yalnız bıraktığında, cep telefonunu çıkartıp birkaç iş görüşmesi yaptıktan sonra Linda'yı aradı. ünlü bir modacı olan sevgilisi onu yalnız bırakmamak için işiyle ilgili gerekli birkaç şeyini alıp türkiyeye gelmişti ve arka tarafta kendine mini bir atelye kurmuştu. şimdi fark ediyordu ki yaşadığı en uzun soluklu ilişki onunlaydı…..

"güzelim hazırmısın?"diye sorarken bir yandan da ceketini giyiyordu.

"kuaför son rutüşlarını yapıyor bebeğim"

"tamam çok gecikme ama! araba ön kapıda hazır ve bende şimdi iniyorum…bilirsin bekletilmekten hoşlanmam!"

lindanın cilveli bir şekilde "merak etme bebeğim hemen geleceğim" demesinin ardından telefonunu kapatıp son bir kez daha aynada kendisine baktıktan sonra arabaya binmek için yola koyuldu.

ön verandaya geldiğinde iki bodyguardının da hazır bir şekilde onu beklediğini gördü. Karen siyah renkte spor kesim bir pantolon ceket giymiş içine de alışkın olunanın aksine beyaz bir gömlek değilde beyaz spor bir atlet giymeyi tercih etmişti. dalgalı olan uzun saçlarını ise düzgün bir at kuyruğuyla bağlayıp hafifte bir makyaj yapmıştı. Ama kızın bu alabildiğine doğal görüntüsünün bile ona ne kadar çekici geldiğini fark edince bir an için şaşırdı. Bir kadının hiç çaba göstermeden nasıl böyle çekici göründüğünü anlayamıyordu… onun etrafındaki bütün kadınlar boyalı ve estetikçilerin yakın dostuydu.

Tam aklından bunun kendisini ilgilendirmediğini söylüyordu ki Karenin Sergionun yaptığı bir Espiye kahkaha atarak cevap vermesiyle bir anda

aklındaki kelimeleri unuttu, bir kadının gülüşünün ona hem masumiyeti, hem huzuru hemde şehveti anımsatmasının yarattığı şoktan kurtulmaya çalışıyordu… belkide hayatında ilk defa sergioyu kıskandığını fark etti, zira bu kızla asla onun gibi yakın olamayacaklarını hissediyordu. Acaba kız onun hakkında gerçektende ne düşünüyordu?

merdivenlerden inip yanına vardığında kendisine engel olamayıp "hazırmısın?" diye sordu kıza. aslında sergionun aklına düşürdüğü şeyi anlamaya çalışıyordu… acaba kendisinden hoşlanmadığı doğru muydu?

kız başını salladı ama tek bir kelime bile etmedi… ve taktığı gözlükler Can'ın hayatında ilk kez güneş gözlüklerinden bu derece nefret etmesine neden oldu. çünkü bu kızın gözlerini görmek istiyordu. şu anda ne renk olduklarını bilmek için şiddetli bir arzu duyuyordu içinde. Ve o koyu camlar sanki tek sebepmiş gibi kızı ondan kilometrelerce uzakta tutuyormuş gibi hissettiriyordu. Ama ne kadar istese de elini uzatıp o gözlükleri çıkartamadı, her istediğini yapamamak uzun yıllardan sonra onun için yepyeni bir deneyimmiş gibi zor geliyordu. Anlaşılan o ki kızın ne hissettiğini anlamak içinde şimdilik vücut diliyle idare etmesi gerekiyordu.. vücudu ve dili… yüzünde engelleyemediği bir gülümseme belirirken düşündüğü şeye de en çok kendisi şaşırdı, sanki her gece birlikte olduğu bir sevgilisi yokmuş gibi Abaza modunda fanteziler kuruyordu!

"linda gelmiyormu?" soru sergio' dan gelmişti. sanırım kızı etkilemeye çalıştığı için kendince işine taş koymaya çalışıyordu.

"şimdi gelir" dedi arkadaşına yapmak istediğini fark etini ima eden ses tonuyla. kendisi için açılan kapıdan geçip arka koltuğa oturdu. Arkadaşının aksine o sevgilisinin olmasının onu bir kızı tavlamaktan alıkoyacağını hiç sanmıyordu… şu ana kadar parasının, gücünün ve cazibesinin elde edemediği hiçbir kadın olmamıştı ve bu kızında diğerlerinden farklı olacağını hiç sanmıyordu…hele ki bu bir türk olunca!… nede olsa bir türk olan annesi de evli olan babasını ayartıp hamile kalmamış mıydı!

bu tatsız anıdan kurtulmak için galada yapacağı konuşmayı düşünmeye çalışarak bir müddet oyalandı. Tam sevgilisini beklemekten sıkıldığını düşünüp sergioya arabaya binmelerini söyleyecekti ki nihayet merdivenlerde Linda göründü… sevgilisini baştan aşağı süzerken keyifle gülümsedi Can... kırmızı saçları ve içinde kızıl parçacıklar oynaşan bal rengi gözleriyle tam bir ateş parçasıydı bu kadın. beraberlik yaşadığı en uzun ilişki onunlaydı.. gerçi bu kadar uzun süredir onunla olmasınada şaşırmaması gerekiyordu aslında.. Linda, uyumlu ve kendi camiasına yakın bir çevreden gelen bir kadındı. ne hayranları konusunda ona arıza çıkartıyor nede işi gereği yaptığı bazı flörtlere ve reklam içerikli

skandallara takılıyordu. kısacası Can onunlayken kendisini özgür ve rahat hissediyor aynı zamanda da yatakta çok güzel vakit geçiriyordu. Ayrıca linda' da kendisi gibi evlilik denen kurumu saçma bulduğu için 'bizim ilişkimiz nereye gidiyor' sorularıyla muhatap olmak zorunda da kalmıyordu eskilerdeki gibi…. bu durumda onun gibi bir sevgiliden sıkılmamasına şaşırmamak gerekiyordu.

Genç kadın diğer kapıdan geçerek yanına oturduğunda baştan çıkartan bir gülümsemeyle "merhaba bebeğim" diyerek dudaklarına çok hafif bir öpücük kondurdu, akıllı bir kadındı çünkü Canın ruj izinden nefret ettiğini hiç aklından çıkartmıyordu... Can'da "çok güzel görünüyorsun" derken aynı yasağın onun için geçerli olmamasının rahatlığıyla topuz yapılmış saçlarının cömertçe açıkta bıraktığı boynuna ateşli bir öpücük kondurdu ve sergio direksiyona geçip karende yanına oturunca nihayet yolculuk başlamış oldu…

araba hareket ettiğinde iyice yanına yanaşan sevgilisi derin göğüs dekoltesini ve yırtmacını ona sunarken tam dikkatini bu nimetlere vermeye hazırlanıyordu ki, karenin güneş gözlüğünü çıkarttığını farketti arkadan belli belirsiz ve hemen bakışlarını dikiz aynasına doğrulttu. şu anda en çok istediği şey bu kızın göz renginin ne olduğunu çözmekti. ama elbette ayna olması gerektiği gibi şoförü olan sergio'nun gür saçlarını gösteriliyordu.. hemen karenin tarafındaki yan aynaya kaydırdı bakışlarını ve nihayet gözlerini görme fırsatı buldu.

Ama hava karanlıktı ve arabadada sadece kendi bulundukları bölümde loş bir ışık vardı… karenin yüzünü sadece gelen arabaların farları ve şehrin hızla gelip geçen ışıkları aydınlatıyordu arasıra… tam bir ışık yakalayıp rengini görmeye çalıştığı sırada yine yüzü karanlığa gömülüyordu

" hayatım sorun mu var?"dedi sevgilisi. ve o anda kaşlarını çatmış olduğunu fark ederek ifadesini toparlayıp Lindaya gülümsedi. 'hayır' derken aslında bir çift göze bu kadar takıldığı için kendisine kızıyordu… nezaman böylesi takıntılı bir tipe dönüşmüştü acaba merak ediyordu.

bölüm 5-Gala

KAREN

arabamı binanın arka tarafındaki park alanına çekip ön avluya geldiğimde bir lümuzin sergio ile birlikte beni bekliyordu.

sergio “işte ! dualarım kabul oldu!” derken tokalaşmak üzere elini uzatıp bana kocaman bir gülümsemeyle baktı.

“ne duası?”

“iş konusunda senin için dua edeceğimi söylemiştim ya?” ah elbette ya! Tokalaşmak için elimi uzatırken “aramıza hoş geldin ortak” dedi ve bendaha anlamadan kolumu çekipTürklere yaraşır bir kucaklaşmayla bana sarıldı...”tanrım bu kıyafetlerin sana ne kadar çok yakıştığını söylemişmiydim? Yani istersen hafta sonuda benimle olan randevuna bunlarla gelebilirsin” derken benden ayrılmış ama ellerini halen daha belim ile kalçamın olduğu mesafeden çekmemişti…

“sergio eller!” derken randevu konusundaki cümlesini de duymamazlıktan gelmiştim.

“hıı?”kaşlarını kaldırıp neyden bahsettiğimi anlamamış numarası yaptı. ama ben erkeklerin başvurduğu yolları ezbere bilecek kadar çok onlarla çalışmıştım. ima dolu bakışlarıma daha fazla safa yatamadığı için “tamam bayan sert benimki sadece dostane bir sarılmaydı!” derken ellerini de teslim olurmuş gibi kaldırdı. “ama kalçalarınında sıkı olduğunu söylemem gerek!”

başımı iki yana sallarken “arabayı sen mi kullanıyorsun, benmi?” dedim onun gibi merdivenin diğer başında durarak.

“hayır bebek… ben kullanacağım sende yanımda oturacaksın” deyip yine o çapkın görünmeye çalışan gülümseyişle bana göz kırptı. birlikte çalıştığım erkeklerin bana barbie bebekmişim gibi davranmasından hoşlanmazdım ve efelik taslamasından da ama sergio da kızamadığım tatlı bir tarz vardı galiba bu çocuğu sevmeye başlamıştım. … keşke patronuda onun gibi olsaydı….

gala binasında alınan önlemler ve bir takım iş paylaşımlarını aramızda konuştuğumuz sırada onu merdivenlerde gördüm. bu adamı her gördüğümde içimde oluşan çarpıntıya ne zaman alışacağımı artık merak etmeye başlamıştım.

aslında o zamana kadar size hissettirmemiş olsam da tedirgin ve huzursuzdum. ve bunun sebebi de olması muhtemel bir cinayet saldırısı değil , şahsiyetime yönelik muhtemel bir saldırı ihtimaliydi. çünkü adam patronumdu…… kadın ve türk düşmanıydı……… ve ben adamın kasıklarına sıkı bir tekme atmıştım!... tanrı aşkına aklı başında hangi insan benim koruması olarak yanında durmamı isterdi ki! İçimden bir his bunun başka bir sebebi olduğunu fısıldıyordu.

ama tabii ki son yaşananlar konusunda ve tedirginliklerim hakkında renk verecek değildim. Her nekadar kadınca hislerim onun simokini içinde gördüğüm en seksi erkek olduğunu düşünse de ben bir profesyonel gibi davranıp orada öyle biri yokmuş gibi yaptım. Zaten göstereceğim her türlü zayıflığın aleyhime kullanılacağını hissediyordum… belki bu etkileşim oyununu ilk ben başlatmıştım tamam! ……ama Allah biliyor ya kesinlikle tekrarlanmaması taraftarıydım…

yanıma gelip tam dibimde durduğu zaman "hazır mısın?" dediğinde neye hazır olup olmadığımı sormaya ramak kalan kelimeleri geri yuttum çünkü adamın gözlerindeki ışık, güneş gözlüklerime rağmen, beni şaşırtacak derecede çoktu ….tamam! adam belki bir Hollywood yıldızı olabilirdi…. ama Bu, o ışıltılı dünyanın gözlerinde de olmasını hiç adil kılmıyordu sonuçta! ve ben İlk defa o ışıltılı dünyanın içinde olma isteğime bile karşı koyamıyordum. sesimin fazla huysuz çıkmasından endişe ederek usulca başımı salladım. lanet olasıca dudaklarında baştan çıkartan bir gülümseme belirdi. kendi kendime bu gülüşü bütün kadınlara yapılan çalışılmış bir gülüş olduğunu tekrar edip durdum. Bu onun işiydi… ekranda onu izleyenleri etkilemek yani…. Ama lanet olsun! İlla da Bu kadar iyi bir oyuncu mu olması gerekiyordu!... karşı koyarken zorlanıyordum.

"linda gelmiyormu?" diye soran sergionun sözleriyle aklımdaki düşüncelerden sıyrıldım ve kiminle konuştuğunu anlamak için ona baktım… gözlerini Can'a dikmiş ve bakışlarında kızgın bir ifade belirmişti,

"şimdi gelir" dedi hemen arkasından yeni patronumda eğlenircesine, ama ben osırada Lindanın kim olduğunu anlamaya çalıştığım için ikisinin aralarında ne iş karıştırdığını da henüz çözememiştim.

Patronum arabadaki yerine geçti ve kısa bir bekleyişin ardından ben tam kimi beklediğimizi soracaktım ki zümrüt yeşili ve heryerinden dekolte fışkıran bir elbisenin içinde bir kadın merdivenlerde belirdi. hayatımda hiç görmediğim bir şekilde kıvırıyor resmen yatak dansına benzer bir edayla basamakları iniyordu. haah!....kıskandığımı mı düşündünüz yoksa?.....gülerim size ! tamam…. kabul ediyorum……. çok ama çok güzel bir fiziği ve yüzü vardı doğru!.... ama ….. ne bileyim ben daha birinci dakikada kadının parıldayan janjanlı kumaşının altındaki yıllanmış kaşar siluetini çözümlemiştim. böylelerini nezaman görsem baktığım resime birde şeytanın çatalını koymadan edemezdim!... ama yinede Tanrım itiraf

etmem gerektiğini biliyorum, kesinlikle böyle işveli yürüyebilenleri çok kıskanıyordum!.........

Ama dedimya yinede bu kadın hakkındaki fikrim hala geçerliydi.. o kadında şeytana bile pabucunu ters giydirecek kadar tehlikeli bir kumaş vardı. Az önce Can takers'ın iyi oyunculuğundan dem vurmuştum ya size? Ha şimdi lafımı geri alıyorum! bu kadın onun elinden bütün Oscarları alabilecek kadar iyi rol yapıyordu…ne rolümü!... tanrım hala anlamadınızmı ?...tabii ki MELEK rolünü…inanılmaz güzel oynuyordu!

arabaya bindiğimde göz ucuyla Can'ın kadının boynunu öptüğünü fark ettim. neden bilmiyorum ama bunu görmek bende bir tür rahatsızlık hissine sebep olmuştu sanırım onun bir sevgilisi olma ihtimalini bile aklımın ucundan geçirmemiştim… sanki bu mümkün olabilirmiş gibi! bazen herkesi kendim gibi rahibe hayatı yaşıyormuş zannediyordum.

galanın yapılacağı Haliç kongre merkezinin güvenliği için oluşturulan ekiple sürekli telsiz bağlantısı kuruyordum. vardığımızda her şeyin hazır olacağından emin olduktan sonra sergio' ya bakarak <'problem yok'> anlamına gelen bir bakış attım. daha öncede başka partnerlerle çalıştığım için işbölümü yapma konusunda antremanlıydım ve kadın olduğum içinde genelde işin sıkıcı kısımları hep bana patlıyordu doğal olarak…… rutin kontroller, telsiz talimatları ve kimlik kontrolleri gibi… ama neyseki bu işte organizasyon, güzergah ve hareket saatleri konusunda benim bilgime başvurulacaktı sonuçta istanbulu en iyi bilen ve Türkçesi olan içlerinde tek ben vardım. Hey! kim demiş Türkçe geçersiz bir dil diye! … işte bu kabiliyetimle herkese fark atmıştım☺

büyük bir magazinci ve televizyoncu kalabalığının bulunduğu binaya vardığımızda daha şimdiden patlayan flaşları görünce gözlüğümü yeniden takmam gerektiğini hatırladım. gerçi sergio'nun böyle bir derdi yok gibi görünüyordu. Ya seneler içinde bu flaşlara bağışıklık kazanmıştı yada göründüğü kadar vurdumduymaz bir bodyguarddı…. Açıkçası ilk seçeneğin doğru olması için dua ediyordum..

maalesef benim tarafıma denk gelen sevgili patronumun inmesi için kapısını ben açmak zorunda kaldım ve arabadan adımını attığı andan itibaren etrafına yaydığı elektriğin ve karizmanın gerçekliğiyle bir kez daha sarsıldım. Tamam birçok ünlüyle çalışmış olabilirdim belki ama bu adam! Böyle bir star ışığına daha önce hiç rastlamamıştım..

ama bütün bu sıra dışı şeylerin haricinde bir kadın bodyguard olmanın beni en çok zorlayan şeyi ne biliyor musunuz? şu andada olduğu gibi kızların ünlüler karşısında çığlık çığlığa bağrışıp abartılı bir şekilde ayılıp bayılmaları!... inanın bu manzarayı izlemek benim için çok zor!.. böyle anlarda neden bir kadın olarak bu camiada küçümsendiğimi bile anlar gibi oluyorum ki siz düşünün gerisini... herkes bir ünlü gördüğüm zaman aynı aptal hayranlıkla ayılıp bayılmamı bekliyor sırf bunlar yüzünden!.. ve işte sırf böyle zamanlarda onlarla hemcins olduğum için utanç duyuyorum… …. abarttığımı düşünüyorsunuz değimli? hayır! kendinizi benim yerime koyun lütfen!.... erkeklerin gözünde biz paraya şöhrete ve yakışıklılığa karşı zayıf ve basit yaratıklarız sadece!....işte ünlü dünyasındaki erkeklerin bizler için düşündüğü bu!....hatta belki Can Takers'ında aklındaki düşünce bu!

neyse şimdi geçelim bunları…. ben işte tam o sırada salyaları akan kızların çığlıklarını duymamaya çalışırarak ortalığı kolaçan ediyordum. görmeyi umduğum şey yani aslında görmemeyi umduğum şey ise aslında yadırgadığım bu tür seyirciden farklı görünen tiplerdi… ve çekilen fotoğraflar ile uzatılan mikrofonlar eşliğinde uzayan yürüyüşümüzün sonlarına doğru bana göre dikkat çekecek kadar normal görünen bir çift ile karşılaştım.

kadın 30larında kumral ve açık renk tenli birisiydi, hani şu benzer siması çokça olan tiplerdendi. üzerinde mavi bir kot ve eskimeye yüz tutmuş bol bir tişört giyiyordu. boynuna çaprazlamasına astığı kahve renkte deri bir çantayı sıkı sıkı önünde tutuyor ve hiçbir şekilde Can Takers ile ilgilenir görünmüyordu. yanındaki adam ise daha koyu tenli orta boylu benzer yaşlarda ve aynı özentisizlikte giyinmiş bir adamdı, ama bu kadından farklı olarak gözlerini yeni patronumdan ayırmak bilmiyordu. belki bu söylediklerim size olağan şeylermiş gibi gelebilir ama öncelikle şunu söylemeliyim ki;

* kimse böyle bir Galaya sevdiği bir aktristi görmek için sanki semt pazarına gidiyormuş gibi giyinip gelmezdi bu bir!…..

*Can gibi bir erkeğe asla bir kadın kayıtsız kalıp bakmamazlık edemezdi bu iki!

*ama bir ufak ayrıntı ikisinin de parmaklarındaki benzer görünen alyans evli oldukları izlenimini verse de adamın alışkın değilmiş gibi sürekli yüzüğüyle oynaması ve karısını merak edip bir kere bile dönüp bakmaması kesinlikle normal değildi buda üç!

kapıdan girmemize az bir mesafe kala adamın gözlerini Can'dan ayırıp arkadaki bir şeye dikkat kesildiğini gördüm, tepkisel olarak elimi koltuk altında kılıfında duran silahıma davrandım

“efendim Bayan Linda Chappell ile nişanlandığınız söyleniyor, doğruluğu varmıdır?”

diyen magazincinin sorusuyla anlık bir dikkat dağınıklığı yaşadım ve karşıda duran kadının sıkı sıkıya tuttuğu çantayı havaya kaldırmasıyla arkada ne döndüğüne bakma fırsatı bulamadan silahımı kadına doğru kaldırarak nişan aldım.

ama osırada yüzümde patlayan flaşlar yüzünden güneş gözlüğüme rağmen birkaç saniyelik körlük yaşamama da engel olamadım ve tam o esnada birisinin kolumu ustaca burarak elimdeki silahı düşürtmesiyle anlık bir şok yaşadım… etraftaki çığlık seslerinin ise neler döndüğünü anlamamda işimi daha da zorlaştırdığını söylemek zorundayım... neden kadınlar panik anıyla heyecan anlarında aynı tiz çığlığı çıkartırlardı ki? dediğim gibi kesinlikle bu genç kızlardan oluşan hayran kitlelerine kızmakta gerçekten de çok haklıydım!

bölüm 6- YALAN

Tanrım şimdi bile o gazete afişleri aklıma geldikçe sinir oluyorum. Ne hikmetse magazinciler için büyük bir haber kaynağı gözüyle görülüp gazete eklerinin ilk sayfasına yarım boy fotoğrafımla birlikte haberimi yayınlamışlardı!

“saldırı paniği yaşayan korumaya patronu engel oldu!”

“şaşkın bodyguard, hedefi Şaşırınca hedef oldu!”

“ünlü oyuncu kendisini kurtarmaya çalışan korumasını nasıl bir felaketten kurtardı!”

nasılda becerdilerse öyle muazzam bir kare yakalamışlardı ki, elimde uzattığım kısa menzil atışlarda en iyi olan silahımı gözleri şaşkınlıkla açılmış bir kadına doğrultmuştum. Kadının elinde ise sadece yarıya kadar açılabilmiş bir pankart vardı çantadan çıkartılan…”amerikan emperyalizmi….”

Güldüğünüzü mü duyuyorum yoksa bana mı öyle geldi! Hey satıcılar! Bir kere, siz yaptığım işin kolay olduğunu mu sanıyorsunuz bakalım! Pekala ki o kadın çantasından bir pankart değilde bir silah çıkartmış ve müşterime doğrultmuş olabilirdi! ve ben rezil olma pahasına risk alıp kendimi ateş alanının önüne doğru atmıştım! Peki günün sonunda kim kahraman ilan edildi dersiniz? Hah! Beni tamda sırtım dönükken beklemediğim bir hamleyle bloke edip silahımı düşürmeme neden olan muhteşem Can TAKERS!...

Ünlü oyuncu Can TAKERS gazetemize şöyle bir demeç verdi,

“bodyguardımın kusuruna bakmayın arkadaşlar, kendiside bir hayranım olduğu için başka bir bayanın pankart dahi olsa bana sahsen göstermek istediği hiçbirşeye tahammül edemiyor” haaahaaha….ne kadarda komik! Gecenin ve türkiyenin bir numaralı malzeme konusu olmuştum sonuçta ve bunuda büyük ölçüde sevgili Patronuma borçluydum.!

Aslında ben biliyordum böyle olacağını… daha gece başlarken bu adamın benimle uğraşacağını sezinlemiş ve yol yakınken hiç bulaşmamayıda aklımdan geçirmiştim. Ama başıma gelecekleri hak etmiştim işte sonuçta halbuki bana bir teşekkür borçlu olduğunu kabul etmesini bekliyordum… ama aptalca bir beklentiydi işte!

Şimdi sizde bunu hak ettiğimi söyleyeceksiniz değimli? ‘aman Karen! Sende çok evham yapmışsın ama! Hemen anlayıp dinlemeden insanlara silahmı doğrultulurmuş!’ diyeceksiniz değimli? Hayır efendim, kimse bunu dile getirmemişte olsa yaptığım tespitlerde sonuna kadar haklıydım!.... bir kere adam ve kadın evli değildi ama evli bir çiftmiş gibi görünmek için sahte yüzükler taktıklarını da itiraf etmişlerdi emniyette, ayrıca adamda benim sonradan öğrendiğim arkada dönen dolap için eşzamanlı pankart eylemi için işaret aldıklarını da itiraf etmişti…ki bu işaret pekala bir cinayet emride olabilirdi!. Ayrıca Adam koyu bir amerikan düşmanıydı ve buda Can Takers’a neden öyle yiyecekmiş gibi baktığınıda açıklıyordu! Kadının ise ilk eylemiydi ve yazıkki ondada benim gibi bir psikopatın üzerine silah doğrultmasına maruz kalmıştıhatta zavallıcık bu şokun etkisindende uzun süre çıkamamıştı!.....yazıııık.! nekadarda üzülmüştüm kadına inanın anlatamam!

Yani anlayacağınız gece benim için rezalet bitmişti!olayın spnrasında benim yüzümden geç başlayan gala gösterimi boyunca dışarıda beklemeye karar vermiştim zira film izlemeyi kaldıramayacak kadar sinirli ve utanmıştım….. film çıkışında Can Takers’ın gıcık sevgilisi tarafından imalı sataşmalar ve yine onunda desteğini alan sevgili patronumun misillemeleri ise ayrı bir kabustu düşününki galada karşılaştığım bir çok sevdiğim ünlüyle konuşma fırsatı bulamadığıma bile üzülememiştim.

Linda:“hayatım akşam bodyguardın villada kalmayacak değimli? Yoksa banada bir bodyguard tutmanız gerekebilir…malum gösterilecek çok şey var” hahahahaha Can: “haklı olabilirsin sevgilim çünkü birisi bana türk kadınlarının karşısında bile durmak için korunmaya ihtiyaç duyulduğunu söylemişti,gerçi haklıymış! şimdi ne demek istediğini çok iyi anlıyorum çünkü!”hahahahah

Sevimsiz şeyler!

Gece boyunca, kendimi öyle berbat hissetmiştim ki ne gözlüğümü çıkartmak ne de dağılan saçıma çeki düzen vermek geliyordu içimden, zaten Bütün bu olanlar sırasındabana tek iyi gelen kişi sergio olmuştu hatta Cana karşı beni müdaafa edende tek oydu.

“Can bence abartıyorsun! Bende Karenin yerinde olsam ve bir seçim yapmam gerekse aynısını yapardım… sonuçta ölüm tehtidi alıyorsun ve o kadının çantadan çıkarttığı şey pekala bir bomba yada silah olabilrdi”

ama tabiiki söyledikleri diğer yapılan anlamsız şakalar gibi osırada ortaya atılan abuk başka bir şakanın arasında kaybolup gitmişti… saat gece yarısını geçip villanın yolunu tuttuğumuzda bende en az karizmam kadar bitik ve yorgundum.

Ertesi gün öğleden sonra burada olmam konusunda sergio ile konuştuktan sonra arabama binip evimin yolunu tuttum. Ve eve varır varmaz yeniden toprağı aramaya koyuldum.

Biliyorum saat geçti ama gündüzleyin onu arayamamıştım ve belki bana siniri geçmiştir diye umut edip şansımı denemek için ölüyordum. Şimdi böyle davrandığına bakmayın bizim için gece yada gündüzün aramızda lafı olmazdı….eskiden..en azından hala öyle olmasını ümit ediyordum. Duşun suyunu açıp banyo yapmak için hazırlanırken nihayet telefonumun çalışının beşinci seferinde karşıdan tanıdık bir alo sesiyle karşılaştım…şey açıkçası telefonun açılacağını pek zannetmiyordum ve o sırada da duşa yeni girmiş tam telefonu kapatmaya hazırlanıyordum.

“alo toprak senmisin” kısa birsessizlik….

“evet karen beni aradığına göre!....”

“şey ben nasıl olduğunu ….ah lanet olsun” akan sudan telefonum zarar görmesin diye duştan öıkmaya çalışırken ayağım kaymıştı ve tutunamayıp düştüm

“karen ! karen ! neler oluyor! İyimisin?”

“offf iyiyim” bir yandanda dirseğimi ovalıyordum kesin çok kötü moraracaktı.

“nerdesin sen?”

“şey banyoda…işten yeni geldim ve uyumadan önce seni aramak istedim”

kısa bir sessizlik daha….“ne işi?”

“ah ertuğrulbey sana söylemedi mi? Senin şu iş sen kaza olayından sonra bana düştü maalesef”

kısa bir sessizik daha..”şu Can Takers ile mi çalışıyorsun yani?” sesinde anlayamadığım bir ton belirmişti, tanrım toprağı çok iyi tanıdığımı zannediyordum ama hayatımda ilk defa onun bilmediğim ne kadar çok şeyi olduğunu fark etmiştim şu iki günde.

“evet o başbelasıyla çalışıyorum doğru bildin!” derken nihayet duştan çıkıp havluyu sarındım ve duvar dibine tünedim.

“memnun değil gibisin? Can Takers gibi bir adamla çalışmak herkese nasip olmaz!”

“niye ki?”

“yani çok ünlü ve …….yakışıklı…”

ah şimdi anlamıştım neden sesinin öyle geldiğini içimde yine tuhaf şeyin akıp gittiğini hissettim. Ve neden söylediğimi bilmesemde

“sende yakışıklısın toprak” dedim sesimi farkında olmadan kısmış bir halde… ve yine kısa bir sessizlik oldu… hatta bu sessizlik telefonun kesildiğini sanacak kadr uzadı..

“toprak ordamısın?”

“neden aradın Karen?” oppss bu sefer sessizlik sırası bana gelmişti…

“şey iyi olduğunu duymak için…”

“pekala ozaman iyiyim!....şimdi duydun o halde” benden bir kısa sessizlik daha….

“toprak eskisi gibi olmazmıyız tekrar”dedim ama daha cümlemi bitirirken yanlış kelimeleri söylediğimi faretmiştim ve ben daha ‘yani’ile başlayan açıklamama başlayamadan toprak “hoşça kal Karen” diyerek yüzüme telefonu kapattı. Bense elideki telefona bakakalarak beni neyin daha çok incittiğini bile çözemeden öylece ağladım.

Telefonun ertelemeye alınıp bilmem kaçıncı kez yine çalan alarmına sağlam bir küfür savurup yerimden doğrulurken bedenimdeki acının sebebine de anlam vermeye çalışıyordum. Offf! Kolum! Tanrım dün Canın silahımı almak için burktuğu kolum ile banyoda çarptığım kolum aynısıydı ve şuanda feci bir halde ağrıyor ve acı hissediyordum. Lanet olsun ben o kolumla silah kullanıyordum! Yataktan kalkarken şişen dirseğime bakıp bir kez daha sövdüm. Akşamleyin neden akıl edipte buz koymamıştımki sanki? Hareket kabiliyeti iyiden iyiye azalmıştı ve şimdi buz kompleksi yapacak vaktimde hiç yoktu bende çürüme eşliğinde şişen koluma bandaj yapmaktan başka bir fırsat bulamadan üstümü giyinip villanın yolunu tuttum.

Tabiiki İstanbul trafiğinde geç kalmıştım…kapıdan geçerken En azından artık girişlerde bir saat tutulmağım için şükrediyordum. Sarı kızımla(porsche'um sarı renkti) villanın park alanına geldiğimde bir çift kızgın bakışla ve yanında duran sergio ile karşılaştım. Sanırım kendime iyi bir savunma avukatı tutmalıydım!

"hoş geldiniz bayan yağız umarım sizi erken kaldırıp rahatsız etmemişizdir!" soğuk adam ne olacak!

"geciktiğim için özür dilerim bay Takers! İstanbul trafiğini bilmezsiniz bugn yine felaketti" ah ama bu fırsatı yakalamışken dururmuydu hiç!

"ozaman biraz daha erken kalkacaktınız bayan! Yada en doğrusu diğer hemcinsleriniz gibi evde oturacak, alışverişe yada kuaföre gidecek ve sevgilinizin sizi almasını bekleyecektiniz!"

alış veriş ve kuaför kısmında üstüme başıma manidar bir bakış atmıştı. İçimden bir 'Ya Havle..' çektikten sonra beni kızdırmasına izin vermemeye karar vererek profesyonel yüz ifademi takınıp sessizce başımı salladım ve güneş gözlüğümü çıkartıp saçıma tuttururken "ozaman dilerseniz gidelim bay takers!" diyerek limuzinin ön tarafının kapısını açıp ikisininde yüzüne baktım.

Sergio gülümseyerek yanımdan geçerken "günaydın bebek" dedi ve şöfor koltuğuna geçti. Bu çocuğun beni her zaman gülümsetebilme potansiyeline şükrederken kafamı çevirdiğimde Can Takers 'ın yerinden halen daha kıpırdamadığını gördüm. Yüzüme sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi şaşkınlıkla bakıyordu. Bir adım daha atıp yanıma yaklaştı ve gözlerimin tam içine baktı… ve ben kalp atışımın hızlandığını ve nabzımın kulaklarımda atmaya başladığı hissiyle bir an için tökezleyerek yerimde sallandım . tam osırada kolumu tutarak düşmemi engellemeye çalışınca da acı bir çığlıkla gerçek anlamda yerimden sıçradım…

"ne oldu Karen!"diyen sergio arabadan çıkmış bana merakla bakarken Can Takers ta aynı soran gözlerle beni süzüyordu ama yüzünde aynı zamanda endişelide bir ifade vardı. oda "koluna ne oldu?" diye sordu.

bandajlı kolum görünmesin diye üstüme ince ve uzun kollu bir gömlek giymiştim, hani şu bedeni üstünüze oturan ve göğüs altına kadar iliklediklerinizden. içimde ise açık renk askılı bir badi vardı. dıştan belli olmasada sızım sızım sızlayan kolum dokunulduğu için anlık bir acı yaşatmıştı bana "problem yok bay Takers!"dedim daha fazla yakınlaşmasına izin vermemek için."hadi daha fazla gecikmeden gidelim artık"

ama o çatılmış kaşları ve kuşkucu bakışlarıyla beni süzmeye devam etti. bende baktım iki erkeğinde harekete geçeceği yok ön koltuktaki yerime geçip oturdum.

yol boyunca tam bir sessizlik hakimdi gerçi sergio birkaç kelime etmişti kolum hakkında ama ben cevap vermekten kaçınınca oda ısrarcı olmamıştı… kimse gece yaşananlardan bahsetmiyordu ama ben yolda Melisin beni arayıp gazetelerdeki afişlerde yazanlardan bahsetmesi nedeniyle ülke çapında rezil olduğumu biliyordum. ve Can Takers'ın beni sürekli yan aynadan izlediğini fark etmem daha da sinirime dokunuyordu, herhalde gözlerimin dolmasını falan bekliyordu.

ARB film stüdyolarına geldiğimizde Can hazırlanmak üzere ekibin yanına gitti. sergio da etrafı tanıtmak üzere benim yanımda kaldı, büyük bir alan üzerine yerleştirilmiş bir stüdyo olan ARB 'ye daha önce hiç gelmemiştim ve istanbulda böyle bir profesyonellikte bir stüdyo olacağınıda hayal bile edemezdim. film çekimleri için aksiyon sahnelerinin çekileceği bir mahalle kurulmuştu. sergio Can'ın son filminde kiralık bir katilin öldürmeye çalıştığı bir dedektifi canlandırdığını söylemişti… bugünkü sahnesinde sokaklarda kovalambaç oynanacaktı.

sergio, "normalde iç mekan çekimlerinde bulunmamız gerekmiyor ama açık havada iken tedbirli olmalıyız ,adı üstünde bunlar suikastçi her kılığa girebilirler" dedi. bende "ama bu sefer süpheli bir çift görürsem kılımı bile kıpırdatmam söyleyeyim" diyerek homurdandım. sergio ise anlayış dolu bir gülümsemeyle bakıp kolunu omzuma doladı. "orda söylediğim şeyde ciddiydim karen. bende yerinde olsam aynı şeyi yapardım ve Can'a kızmakta ne kadar haklı olsanda silahı senin elinden düşürmüş olmasının doğru bir davranış olduğunuda kabul etmelisin" çocuksu bir inatla dudağımı büküp omuz silktim. "ne olursa olsun o beni sevmiyor bende onu! hiçbir gerçek bunu değiştirmez"dedim. ve insanın sevmediği ot burnunun dibinde bitermiş hesabı sevgili patronumuda biranda dibimde buldum.

aslında yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi hissetmem aptalcaydı biliyorum. ama işte yüzümün kızarmasına da engel olamıyordum. söylediklerimi duyduğuna emin olduğum bakışlarla beni süzdükten sonra gözleri sergionun omzumdaki kollarında dolaştıp gözlerime kilitlenmişti yeniden.

"gömleğinizi çıkartın bayan Yağız!" "haa?"tamam bu tam bir soru cümlesi sayılmazdı ama neticede evrensel bir kelimeydi ve cevabım civardaki herkesçe anlaşılmıştı….

"gömleğini çıkart kolunu görmek istiyorum!" bu adamın cüretkar tavırlarına artık iyiden iyiye sinir olmaya başlamıştım kimse ama kimse bana emredemezdi! tam işaret parmağımı çıakrtıp ona iyi bir azara başlıyordumki farkında olmadan salladığım şiş kolumun acısıyla yine ufak bir çığlık attım. lanet olsun!

ben daha neye uğradığımı bile anlamadan bu sefer hain sergio' nunda yardımıyla gömleğimin çıkartılmasını izledim birkaç saniyede. ve sargılı kolumun halini görünce her ikisindende küçük bir inleme duydum. şey aslında ağrı eşiğim yüksek olduğu için durumun şu ana kadar pek farkına varmamıştım ancak kolum dahada şişmiş ve sargı bezinin sıktığı yerlerde çok kötü bir görüntü oluşturmuştu.

"ne oldu koluna?" diye sordu endişeyle kolumu tutarken.

"ben şey.. sabah kalktığımda bu haldeydi ve ilgilenecek vakitte bulamadım" bakışlarını yüzüme çevirdiğinde bir an için kalbim duracak sandım. onu hiç böylesine şefkat dolu ve sıkıntılıyken görmemiştim. "ben kolunu burktuğum için mi bul hale geldi?" derken pişmanlığını belli eden bir ses tonu vardı. belki başka bir şeyden bahsetmiş olsaydı yelkenlerim çoktan iner onun gibi birisi tarafından şefkat görme fırsatını kaçırmazdım ama kolumu burktuğu ve beni rezil etmiş olduğu gerçeği bütün intikam damarlarımın kabarmasına sebep olmuştu ve bende onun yumuşak karnını bulunca bunu kullanmaya karar verdim.

"evet… akşam ki olaydan sonra bu hale geldi…şimdi mutlumusunuz!" kolumu elinden kurtarıp bir adım uzaklaştım ama yüzündeki üzgün ifadeyi gördükçe yanına gidip teselli etme isteğine de güçlükle mani oldum. elini saçlarında gezdirdi sergio'ya dönerek "ekibe söyle yarım saate geliyorum" dedi ve bana dönerek "ve sende benimle geliyorsun" deyip belime sarıldığı gibi beni binanın içine doğru taşımaya başladı. 'taşıdı' diyorum çünkü yolun yarısında sağlam kolumla ona engel olmaya çalışınca resmen ayaklarım havalanarak beni taşımıştı. "bu kadar inatçı olmasan olmazmı! seni sadece revire götürüyorum!" demişti yolda söylenincede. halbuki benim derdim beni bir yere götürmesi değildi ki! ben sadece bedenlerimizin bu kadar yakın olmasından rahatsız olmuştum çünkü bende ateş tavan yapmıştı ve onunkiylede birleşince resmen cehennemde gibi yanıyordum. nefesim nasıl buhar olup çıkmıyordu ona bile şaşıyordum!

revirdeki 'yakışıklı' doktor sargılarımı açarken bende kaşlarımı çatmış Can'a kızgın kızgın bakıyordum. "siz şu gazetedeki bodyguard'sınız değil mi?" dedi bir anda doktor düşüncelerimi bölerek.

"evet"dedim mahçup olmanın verdiği kısık ses tonuyla.

"hakkınızda ne yazılmış olursa olsun bence yaptığınız çok cesurcaydı" dedi bana güzel bir gülümsemeyle bakarak. "ayrıca resimde göründüğünüzdende daha güzelmişsiniz" ahha yakışıklı doktor bana kur yapıyordu ve bende olanca şirinliliğimle ona gülümseyerek karşılık verdim. ama bandaj açıldığında kolumdaki çürüğü görür görmez adamın yüzündeki gülümsemede silinivermişti… ve kaşlarını çatarak Can'a kötü bir bakış attıktan sonra "akşam elinizden silahı düşürdüğünü söylemişlerdi buna o mu sebep oldu?" dedi gözlerimin içine bakarak ama ben söylemek üzere olduğum yalanın başıma ne gibi işler açacağından korkarak sessizce mırıldanıp "evet" dedim ve aynı saniyede Can'ın yüzünde beliren ifade

yüzündende bir anda irkildim…. öyle bir bakışı vardı ki ya ona küfrettim sanmıştı yada …… ooopps sıçtık! büyük ihtimal ne konuştuğumuzu anlamıştı!

doktor koluma merhem sürmüş ve verdiği ağrı kesiciden sonra birde buz torbası uygulaması yapmıştı. bu zaman zarfında bana çevrilen kızgın gözlerin yarattığı stresten neredeyse iki büklüm kalmıştım. sanki kendimi babamın karşısında oturduğum küçük yaşlarımda gibi hissediyordum.

revirden çıkarken Can sağlam kolumu tutup beni öyle bir sürüklemişti ki kibar doktorun verdiği kartvizite bile bakmaya vakit bulamadım. "beni bırakırmısın!"

merdivenlerden inip alt kata geldiğimizde çıkışa yakın bir kapıyı açıp beni odaya itti. burası kostüm odasıydı….beni kendisiyle kapı arasına sıkıştırdı …

aslında bütün bunları yapmasına izin vermeyebilirdim. beni zorla bir yere kapatmış ve zorbaca davranmıştı. ama o sırada bana bu kadar yakın olmasının verdiği sarhoşlukla baş etmeye çalışıyordum…tabii birde söylediğim yalan yüzünden foyamın meydana çıkması vardı…yani iki arada bir derede kalmıştım.

uzun boyu yüzünden geniş göğsü tam göz mesafemde kalıyordu. bedenlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. kollarını başımın iki yanında açıp duvara dayanmıştı.. ama ben birazdan olabilecek şeylerin tedirginliğiyle kafamı bile kaldırmaktan korkuyordum, ama o parmaklarıyla çenemi tutup başımı kendisine doğru çevirdi ….ta ki gözleriyle buluşana kadar. yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirmişti… aslında ben kızgın olacağını düşünüyordum…ama oda en az benim kadar sersemlemiş görünüyordu…belki birkaç dakika belki birkaç saniye bilmiyorum ama öylece birbirimize baktık sadece…. fırtına öncesi sessizlik gibiydi aramızdaki… ne yapacağını kestiremiyordum. oynadığım oyun yüzünden yine benden intikammı alacak yoksa havuzda başladığı işi bitirmeye mi kalkacaktı?..... ikisi arasında sürekli gidip geliyordum….ve bu sırada da dudaklarına bakmamak için olağanüstü bir gayret sarf ediyorum. en sonunda sessizliği bozarak "koluna ne oldu?"diye sordu fısıltıyla konuşken, ama nefesi tenime değip geçerken bana bir okşayış gibi gelmişti. farkında olmadan Sesli bir şekilde yutkundum. tutulup kalmış gibi gözümü bile kırpmadan bende aynı tonda "düştüm" diye yanıtladım. "nerde?" diye sordu tekrar bakışları yüzümde dolaşırken. sanki alacağı cevap onun için çok mühimmiş gibiydi. "banyoda, evimde…" dedim. gözlerini kısa bir an için kapattı sanki kendisiyle mücadele eder gibiydi… "her zaman böyle sakar mısındır?"dedi. yanıt vermedim…. tekrar gözlerini açtı ve "peki bana neden yalan söyledin?" diye sordu… "yalan değildi" dedim hemen itiraz ederek. "kolumun bu hale gelmesinde kısmen seninde rolün var!" sonuçta söylediğimin doğru olmadığını kimse iddia edemezdi….

derin bir nefes aldı..ve başımın yanındaki kollarından birisini indirdi. bir an için öylece durduktan sonra "ben seninle ne yapacağım?" diye sordu karamsar gözlerle… bakışlarını dudaklarıma kaydırdı… tanrı biliyor ya o anda beni öpeceğini düşünmüştüm. bu çok yakındı… ama yapmadı… öylece durup bana uzun uzun baktı ve …"gözlerin renk değiştiriyor….söylermisin gerçek rengi ne?"diye sordu dalgın dalgın. "hıı?"dedim ve hemen düzelterek "anlamadım?" diye yanıt verdim. nasıl yani bu adam renk körümü ki diye düşünmeye başlamıştım. bakışlarını yüzümde gezdirirken şaşırarak "onların renk değiştirdiğini sana söyleyen olmamış mıydı" dedi yeniden. ve şimdi şaşırma sırası bana gelmişti. "şey benim göz rengim çimen yeşilidir…..Her zaman!" dedim bende kendimi savunarak… bir an için gözlerini kıstı ve ardından çarpık bir gülümseme belirdi yüzünde elini kaldırıp yanağıma ve oradanda dudaklarıma dokundu… o dokundukça ben vücuduma ateş bastığını hissediyordum… bedenim dokunuşlarına tepki veriyor haince bir mıknatıs gibi ona çekiliyordu. yüzünde çok çekici bir gülümseme belirdi o anda… değerli bir hazine bulan bir avcı gibi… "gözlerinin rengi arzudan değişiyor" dedi hayranlık dolu bir sesle… bense hala daha bana değen ellerinin etkisinden sıyrılmaya çalışıyordum… "efendim?" dedim dediğini algılamaya çalışırken… ve nihayet nedemek istediğini anladığım an 'donk!' kafamdaki çanın sesiyle kendime geldim. bozulmuş bir ifadeyle "ne münasebet böyle bir şey düşünüyorsun dedim duruşumu düzeltirken. "neden benden uzak duruyorsun?.." dedi fısıldayarak… nefesi tenimi yalayıp geçiyordu. gözlerimi yumdum ve mantıklı bir cevap bulmaya çalıştım. onu isteyen milyonlarca kadın olduğuna emindim…. bu öpüşe karşılık vermek isteyecek… tıpkı benimde istediğim gibi… ama istesem de yapamazdım… kalbimi önce ateşlere atıp sonrada hiç yaşanmamış, hiç bir iz bırakmamış, hiç acı vermiyormuş gibi yaşamaya devam edemezdim… Can Takers benim için bir ateşti…. Kalbime bunu yapamazdım….bir anda boynuma değen dudakları fark edince telaşla sıçradım… "hadi ama ikimizde yetişkiniz Karen ve seninde benden hoşlandığını biliyorum" dedi tekrar beni öpmek için eğilirken… "sadece bir defa…" dedi sona doğru ve bu kelime bendeki pimi çekti… ve bilin bakalım bomba kimin elindeydi…

yüzüne attığım okkalı bir tokat yüzünden ani bir şokla hemen geriledi…

"sen beni ne sanıyorsun!"dedim öfkem yüzünden burnumdan soluyarak. "tek gecelik bir fahişeye ya da senin için dili yere düşen o şapşal hayranlarından birine mi benziyorum!" üzerine doğru yürüdüm ve bu sefer doğru kolumu kullanarak işaret parmağımı göğsüne vurarak onu tehdit ettim. "bana bakın bay cazibe abidesi Can Takers! siz talep ettiniz diye yatağınıza atlayacak tonla kız olabilir dışarıda ama ben onlardan biri değilim!.....ve sakın birdaha da bana dokunmaya kalkma!"

"neden Karen! korktuğun şey bir dahaki sefere bana karşı koyamamak mı yoksa!" dedi oda karşılık olarak ve tehlikeli görünen gözlerini dahada kısarak tam önümde durup cevap vermemi bekledi.tehditlerimden hiç etkilenmemiş gibiydi!... tehlikeli sularda yüzüyordum… ama osırada

aklımdaki tek şey onun kafasındaki 'kolay kadın' imajımdı. "senin düşündüğün gibi ben cinsel açlıkla ölüp bitmiyorum" dedim söylediklerime kendim bile inanamayarak ama bu dahada ileri gitmeme engel olmamıştı tabiî ki "eğer bir erkeğe ihtiyaç duyarsam" dedim olağanca umursamaz ve sıradan bir şey söylüyormuş gibi davranarak "erkek arkadaşıma giderim! " o sırada cep telefonum çalmaya başladı ve göz ucuyla arayana baktım "ah işte zaten oda beni arıyor" diyerek arkamı dönüp kapıdan çıkıp gitmeye hazırlandım. telefonu açtığımda ise onun da duyabileceği kadar yüksek bir sesle "efendim aşkım!" diye cevapladım.

BÖLÜM 7

CAN,

Can gece boyunca tuhaf rüyalar görmüştü. yatana kadar içtiği içki yüzündende başı ağrıyordu. sete akşam çekilmesi gereken bir sahne için gideceğinden ozamana kadar bu halinden kurtulacağına emindi ama kafa karışıklığı ne olacaktı…

Neden sanki bu kadar içtim diye homurdandı kendi kendine. Ama itiraf edemese de sebebini çok iyi biliyordu.

"bebeğim neyin var? senin için özel kahvaltı sofrası hazırlattım türk mutfağından, ama hiç dokunmuyorsun…" dedi linda arkasına geçmiş boynuna masaj yaparken. "içki yüzünden başım ağrıyor sadece" dedi koyu kahvesinden bir yudum alarak. aslında bilerek sofraya dokunmamıştı… bu masadaki bütün yiyecekler ona çocukluğunu hatırlatıyordu çünkü. Annesiyle yaşadığı zamanlarda da her sabah böyle bir sofraya otururlardı.

genç kadın masajı kesip gelip kucağına oturdu "ben senin ilacını biliyorum hayatım" dedi ve arzu dolu bir öpücük için dudaklarına uzandı… Can akşam onunla ilgilenemediğini biliyordu. ama tuhaf bir şekilde şu anda da içinden gelmiyordu onunla sevişmek. Öpücüklerine isteksizliğini hissettirmeden karşılık verirken devamı için onu nasıl atlatacağını da kara kara düşünüyordu… Linda her şart ve durum altında sevişmeye hazır olabilen nadir insanlardan olduğu için hiçbir mazeretinde onu ikna edemeyeceğini adı gibi biliyordu. Lanet olsun ama kendiside eskiden en az onun kadar istekli ve her an sevişmeye hazır olabiliyordu aslında…şimdi neden böyle hissediyordu…

“ hey kumrular kısa bir mola” diyen sergionun gelmesiyle kendince büyük sorun olan olası bir konuşmadan da kurtulmuş oldu

“günaydın sergio ne iş bugün öğleye kadar olmayacağını sanıyordum” dedi arkadaşına gülümseyerek.

“ooo sofraya bak! sende bundan istifade ziyafetmi çekiyorsun kendine” dedi arkadaşı yüzüne zeytin tanesi fırlatırken ve yumurtaya bulanıp kızartılmış ekmek dilimini ağzına tıktı iştahla.

“öncelikle Linda, şu kumaş siparişlerinle ilgilensen iyi olur. çünkü kumaşları getirenler senin atelyedeki çalışanlarla tartışıyorlar sanırım renk konusunda anlaşamamışlar “ derken ağzı dolu olduğu için son kelimesinde öksürmeye başladı ve lokmasının kırıntılarından bazıları Linda’nın üstüne saçıldı.

“ayyy sergio ağzın doluyken konuşmasana şu hale bak!.. bebeğim ben hemen şunlara bakıp geliyorum” diyerek hızla yanlarından uzaklaştı genç kadın.

“ee ne oldu anlatsana? sen izinliyken erkenden dönmezdin” dedi Can arkadaşına eğlenerek bakarken.

“ya karen ile bulaşacaktık hani sana bahsetmiştim ya şu tekne muhabbetinden. beni İstanbul’daki marinalara götürecekti ama bir işi çıkmış”

Can farkında olmadan kaşlarını çatmıştı. Neye bozulduğunu kendiside bilmiyordu aslında ya sergio’nun Karen ile buluşacak kadar yakın olması sanki biraz rahatsız olmasına yol açmıştı….. ve ne işi çıkmış olabileceğini düşünüyordu birde. bugün öğlene kadar iki bodyguard’ta izinliydi ama Karenin büyük ihtimal bu saate kadar uyuyacağını düşünmüştü içten içe. ancak görünen o ki yanılıyordu… belkide dün bahsettiği erkek arkadaşındaydı… belkide öğlene kadar gerçekten de yataktan çıkmamıştı ama tek bir farkla…. yanında bir başkası daha vardı ve uzunca bir süre de yatakta meşgul olmasına yol açmıştı bu kişi! eline aldığı çatalı farkında olmadan kahvaltı tabağına batırdı ve büyük bir parça omleti ağzına attı. bu kadını neden aklından çıkartamadığını merak ediyordu.. yaptığı bir çok şeye kızmış olsada aslında çoğunun masumane davranışlar olduğunu kabul etmek zorundaydı gerçi ama keşke davranışları gibi kendisinde uyandırdığı hislerde masumane olsaydı...

hayatında ilk defa bir kadına açık açık onu istediğini söylemişti ama o kişidende red cevabı almıştı.. ve üstüne üstlük birde okkalı bir tokat yapıştırılmıştı! Dün aralarındaki çekimi düşündükçe Kareni bu kadar deliye çeviren şeyin ne olduğunu br türlü çözemiyordu… iki yetişkin insanın birbirinden hoşlanıp yakınlaşmasında, ve seks yapmasında yanlış olan ne

vardı anlamıyordu… kendi kedine söylendi yeniden. Ona birçok kadının düşünmeden kabul edebileceği bir teklif yapmış ama o bunu budalaca geri çevirmişse bu onun kaybı olabilirdi ancak… onunda bildiği gibi dışarıda onun gibi nicesi vardı… onunki gibi ateşli bakışları olan, sekse davet eden bir vücudu olan, bakıldıkça keşfedilecek yeni bir şey bulunabilen egzotik bir yüze sahip olan…… gözünün önüne havuzdan çıktığındaki hali belirdi yeniden… lanet olasıca egosu neden onu istiyordu ki hala! Reddedilmek cazip mi gelmişti yoksa … içinin derinliklerinde Karenin bu tepkisi yüzünden hoşnut kalmasının sebebide bumuydu acaba gerçekten?…. 'yok yok kesin delirmeye başlıyorum' dedi içinden… 'bunun başka açıklaması yok!…'

onu asıl faka bastıran şey ise aslında Karenin birisiyle beraber olduğunu öğrenmiş olmasıydı.. belki de o kişiye sırılsıklam aşık olduğu için onu aldatmanın yanlış olacağını düşünmüştü gençkız… içine bir ağırlık çöktüğünü hissetti birden…aslında o ağırlık dünden beri hep varlığını kendisine hatırlatıp durmuyormuydu sanki…acaba kendisine tercih edilen adam nasıl birisiydi, aralarındaki ilişki ne kadar ileri gitmişti! Karenin cinsellik hakkında söyledikleri aklına gelince içinde yabancı olan bir kıskançlık duygusu belirdi. gözünün önüne gelen resimler hiç de hoşuna gitmeyecek cinslerdendi. ikisini aynı yatakta düşünmek… belkide dün Karen geç kaldığında düşündüğü gibi gerçektende erkek arkadaşının evinden çıkıp gelmişti … dün geldiği andaki dağınık saçları şişmiş dudakları ve gelişi güzel kıyafetleri bunu açıklıyordu. belki bugünde dünki gibi sevgilisinin yanından gelecekti… dalgınlıkla eline aldığı sıcak kahve kupasından büyük bir yudum aldı ve yutkunduğu anda gözüne dolan yaşlarla birlikte ağzı yandığı için sinirle birkaç küfür savurdu… akşamdan kalma alışkanlıkla elindekini birkadeh içki sanmış fark etmeden koca bir yudum almıştı!

"dostum bu sinir neden? iyimisin?"

"yok bir şey, akşamdan kalmayım sadece " dedi başını ovalarken, aslında içkiden olsaydı baş ağrısının çoktan azalmaya başlamış olması gerekirdi ama aksine dahada artıyorlardı. en son böyle ağrı nöbetlerine tutulduğunda çok küçük yaşlardaydı… annesinin onu terk ettiği zamanlarda da tıpkı şu anda Kareni düşünmekten başının ağrıması gibi ciddi ağrı nöbetleri yaşamış ve doktorlar birtürlü çaresini bulamamışlardı….

anlaşılan o ki türk kadınları oldum olası onun bünyesine zarar veriyorlardı.

aklındaki düşünceleri uzaklaştırmak için konuyu değiştirdi."bugün şu yetiştirme yurdu meselesini halledelim Sergio hani Amerika da bahsetmiştim ya,"

“tamam, süper olur akşama kadar vakit bol, Karen gelince ondan yurtla irtibata geçmesini isterim, bende o zamana kadar hediyeleri organize ederim.” Can bir anda keyfinin yerine geldiğini hissetti. gittiği her ülkede yetiştirme yurtlarına elden yardım yapma konusunda büyük bir titizlikle davranırdı… her zaman çocukların anne ve babaları tarafından terk edilmiş olmalarının acısını paylaşmış ve onları mutlu etmekten büyük bir haz almıştı. Çünkü babası ne kadar yanında olsa da aslında oda hep onlar gibi yalnız ve bir tarafı yarım olarak kalmıştı…

Ama artık o yetişkin bir erkekti. bir ana kuzusu olduğu yaşları çok uzun süre önce ardında bırakmıştı. Bayan Takers’ta ona öz annesi kadar sahip çıkmış ve bir takım boşlukları doldurmasında yardımcı olmuştu. onun kendisine duyduğu sevgide, hiç çocuk sahibi olamamasının da büyük bir payı olduğunu biliyordu gerçi Can. rahmetli bayan Cindy Takers onu hiç sahip olamayacağı evladı yerine koymuştu….

gerçi herkes skandal bir yasak aşkın meyvesi olduğunu biliyordu Can’ın ama uzun zamandır bunu kimse dile getirmeye cesaret edemediği için unutulup gidilmiş gibi görünüyordu.

beş yaşına kadar annesinin yanında büyümüş ve bir gün uyandığında ansızın gözlerini babasının kollarında açmıştı. o günü hala dün gibi hatırlıyordu.

babası o zamanda yetkili devlet adamlarından biriydi. büyük ve güzel bir malikanede eşiyle birlikte yaşıyordu. yabancı bir adamın kollarında gözlerini açtığında önce korkup annesini aramıştı bakışları, kapıda sırtı dönük bedeni titreyen kadını ne sonra fark etmişti, annesinin neden ağladığını ise ne o zaman, nede şimdi çözememişti..

hızla annesine koşmuştu Can, bacaklarına sarılırken anne diye bağırmıştı ama annesi başını çevirip yüzüne bir kez bile bakmamıştı…

“anne! anne! neden buradayız? evimize gidelim!”

“burası artık senin evin Can” demişti annesi sert bir sesle

“burdamı yaşıcaz anne?”

“hayır Can sen yaşayacaksın! babanla birlikte… o adam senin baban…”

arkasını dönmüş ve ona yabancı olan adama bakmıştı.. adam ingilizce ama anlayamayacağı kadar hızlı bir şeyler söylemişti ona…

“anne daha konuşmayı bile bilmiyor ben istemiyorum onu! hadi evimize gidelim!”

annesi uzun süre bir şey söylememişti…ağlamayıda kesmişti… sonra arkasını döndü… gözleri kızarmıştı ve elinde kocaman bir mendil tutuyordu. ama yüzü taş gibiydi, duygusuz , gaddar, sevgisiz….

"seni istemiyorum artık Can! bu zamana kadar ben baktım sana bundan sonrada baban baksın! şimdi şikayeti bırak ve git babanın elini öp!"

annesi arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp arabaya binerken peşinden koşmuştu. ufaktı daha yetişememişti bacakları annesinin kaçışına… bir vedayı bir sarılmayı bir öpücüğü bile çok görmüştü kendisine o kadın… yıllar sonra bile fark ediyordu ki aslında ona en çokta bu koymuştu… nasıl bir kadın çocuğunu arkasına bile bakmadan gidecek kadar umursamaz olurdu… tıpkı o yurttaki çocukların anneleri gibi… ama Can aynı hatayı yapmayacaktı… bir çocuk sahibi olup onunda aynı şeyleri yaşamasına göz yummayacaktı… hiçbir kadına güvenmiyordu annelik konusunda artık… özelliklede babasıyla da hem fikir olduğu gibi türk kadınlarına hiçmi hiç güven duymuyordu…

yine aklına o kadın gelmişti işte……kaç gün gözü camda beklediğini bilmiyordu annesini, gittiği arabayı bile aklına kazımış ve newyork caddelerine her çıktıklarında benzer arabaların içinde onu aramıştı gözleri… hatta çocuksu bir saflıkla yaramazlık yaptığı için annesinin onu terk ettiğini düşünerek uzunca bir süre kendisini suçlamıştı ki işte şuanda çektiği baş ağrıları da tamda o dönemden miras kalmıştı……ne kadar tedavi görsede bir türlü çaresi bulanamamış…ancak yıllar içinde azalarak kendiliğinden son bulmuşlardı.

hizmetçiden bir ağrı kesici istedi ve ona endişeyle bakan arkadaşının soru sormaması için konuyu değiştirdi.

"bak yapman gerekeni biliyorsun, televizyoncu, gazeteci olmamalı! arabayı de.."

"biliyorum biliyorum! standart prosedür! arabayı değiştir, uçan kuşa bile haber verme, soranlara sete gittiğimizi söyle, gittiğimiz yerden tam bir gizlilik güvencesi iste…"

yaptığı hayır işinin duyulmasından nefret ediyordu Can. bunun içinde her defasında bir takım gizlilik önlemleri almaya özen gösteriyordu. Çünkü söylediği her kelimenin manşet olması, attığı her adımın olay olması ve yaşadığı her günün takipte olması bazen gerçektende çok zorlayıcı oluyordu… ama sonuç olarak bazı şeyler insanın gerçektende özelinde ve gizli kalması gerekiyordu.

bir süre sonra lindada onlara katılmış ve yurt işini öğrenince eşlik etme konusunda çok ısrarcı davranınca da Can kıramayıp gelmesine razı olmuştu….

Karen geldiğinde saat bire geliyordu… nereden geldiğini bu saate kadar ne yaptığını öğrenmek için büyük bir istek duysada bu konuda kendini engel olmaya zorladı… sonuçta ondan ciddi ve kesinlikle net bir 'hayır' cevabı almıştı… üstelik bir ilişkisi olduğunununda altını çizmişti gençkız.. Can asla ama asla kendisini istemeyen birinin peşinden koşacak biri değildi! Üstelik yanındada istediği her an onunla sevişmeye hazır bir ateş parçası dururken bağnaz kafalı bir türk kadınına ise hiç mi hiç ihtiyaç duymaması gerekiyordu…

Genç kız sanki dünki mesajının tazeliğini koruması ister gibi kendisiyle olabilecek en resmi mesafesini takınmıştı karşılaştıklarından beri… gözleri kendi rengine çimen yeşiline çoktan dönmüştü… ama Can'ın aklını karıştıran bir nokta vardı bu konudada! kimsenin renk değişikliği meselesini ona söylememiş olması çok garibine gidiyordu…bir erkek arkadaşı ve düzenli bir seks hayatı varsa bunun gözden kaçması imkansız olması gerekirdi…lanet olsun yine canını sıkan birkaç resim geldi gözünün önüne… bu kızı bir başkasıyla birlikte hayal etmek başının yeniden ağrımasına neden oluyordu… aklını bu konudan uzaklaştırmaya karar verdi… sonuçta herkesin seks hayatı kendisini ilgilendiriyordu!

Karenin yaptığı bir iki telefon görüşmesinden sonra n,hayet kiralanmış bir Mercedes evin alt garajına park etti. sergionun aldığı hediyeler bagaja yerleştirilirken Karende arabanın iç ve dış aramalarını yapıp güvenli raporu verdi..

Gençkızın üzerine beyaz bir penye ile buzmavisi bir kot giymiş olduğunu fark etti. saçları yine arkasında muntazam bir at kuyruğu şeklindeydi… saçları bağlıyken bile yüzü güzel görünebilen nadir kadınlardandı….ve elbette güneş gözlüğünü yanından ayırmak bilmiyordu ki buda o sevimsiz gözlüğü kırmak konusunda onda büyük bir istek uyandırıyordu..… Can onun varlığını düşünmemeye çalışarak yanında duran ve kesinlikle çok seksi görünen sevgilisine odaklanmaya karar verdi. giydiği ateş kırmızı yazlık elbise içinde bronzlaşmış teniyle yine çok güzel görünüyordu..

nihayet arabaya binip villadan çıktıklarında kapıda birkaç televizyoncu ve gazetecinin dolaştığını gördü. ancak arabanın Camları karartıldığı için dışarıdan görünmüyorlardı. Ve fark edilmeden onlarıda atlatmışlardı…

bu sefer arabayı Karen kullanıyordu. gidilecek güzergah konusunda sergio bilgi sahibi olmadığı için aralarında böyle anlaşmışlardı. köprüden geçtikten sonra bir otobana yöneldiler, Karen max hız sınırında arabayı sürmeye devam ediyordu... derken arkalarında kırmızı renk bir kamyon belirdi… öyle bir sürati vardı ki göz açıp kapayıncaya kadar arabanın dibinde bitmişti, Karen son saniyede direksiyonu kırıp arabayı sağ şeride attı… içerideki herkes şokun yarattığı etkiyle pür dikkat kesilmiş ve ses çıkartmaz hale gelmişlerdi… linda tırnaklarını batıracak derecede ellerini sıkarken Can soğuk kanlı olmaya çabalayarak ona dönüp emniyet kemerini bağlamasını istemişti usulca. çünkü kamyon bu seferde onları yandan sıkıştırıp şeritten çıkmalarını sağlamakla meşgul görünüyordu… "Karen neler oluyor!" dedi öne doğru eğilirken ama karen saniye için bile gözünü yoldan ayırmadı.

"bizim kaza yapmamızı istiyorlar" dedi şimdiye kadar duyduğundan çok farklı bir seste.. sanki 'yol istiyorlar' der gibi sıradan bir olaydan bahsediyordu.

Karenin "sergio koltuğunun altında silah çantası var onları çıkart" dediğini duydu aynı dakikada gençadam. Ve yine dördüncü kez kendilerine doğru kıran kamyondan karenin ustaca bir hamleyle kurtulmasını izledi… sanki lunaparkta çarpışan arabalara binmiş gibi rahat ve sorun yokmuş gibi davranıyordu gençkız… keşke şu anda çığlık atmaya başlayan linda da onun gibi olsaydı…

"sakin olan linda!"diye bağırdı can yanındaki kadına. Bir yandanda sergionun elindeki uzinin parçalarını birleştirmesini seyrediyordu. Tam silahla ne yapacaklarını soracaktı ki diğer taraflarından da siyah renk başka bir kamyonun belirdiğini gördü o anda.. ve iki araçta aynı anda pres yaparak aralarında kalan aracı sıkıştırmaya çalıştı. Her şey oynadığı o aksiyon sahnelerine benziyordu… aslında yavaş giden ve onlardan olan iki kamyon şoförü…. yakın çekim bir kapışma sahnesi….. trafiğe kapalı bir yol… ve bir sürü bilgisayar uzmanı eşliğinde efektlerle gerçekmiş gibi görünen bir çarpışma sahnesi….

Ama şuanda hiçbir şey setlerdeki gibi değildi… trafiğe açık bir alanda, onları öldürmeye kararlı iki gözü dönmüş şoförle ve çok hızlı giden bir aracın içindeydiler hepside… Karen son saniyeye kadar bekleyip ani bir fren yaparak ikisinin de arasından kaçmayı başardı ve ani bir hareketle arabanın tavanındaki kapağı çalıştırdı…

"sergio şimdi! tekerleklerine nişan al! çabuk fazla vaktimiz yok" derken güvenli olması için kendilerini sağ şeride attı. sergio tek kelime etmeden denileni yaptı ve sunrooftan bedenin çıkartarak arabanın tepesinde

yakınlarındaki kamyonun tekerleğini vurmayı başardı.. aynı anda Karen kornaya bütün gücüyle basmaya başladı ve önlerindeki kamyon hızından dolayı önedoğru savrulup takla atarken diğer kamyonu da peşinden sürükledi ve büyük bir kaza yaşanmasına sebep oldu… neyseki karen arkadaki diğer araçların dikkatlerini kornayla çektiği için başka araçlarında kazaya karışmasına meydan vermemiş oldu.

herkes kısa bir süre öndeki iki kamyona sessizce baktılar…. Her ikiside ters dönmüş ve koca otobanı tamamen trafiğe kapatmış duruyordu… motorlarından dumanlar yükseliyordu…. Can olanlara şaşırmaktan kendini alamamıştı ve Lindanın yüzü ise kireç gibi bembeyaz olmuştu… çok büyük bir ölüm tehlikesi atlatmışlardı!.. her şey bir iki dakika içinde olup bitmişti ve genç adam gerçektende ilk defa ölüm tehditlerinin ne denli ciddi olduğunu fark etmişti..... Ve ilk defa da, Karen yanında olduğu için kendisini gerçektende şanslı saymıştı….

Karen gözlüğünü çıkartıp arkasına döndüğünde "iyimisiniz" diye sormuştu… ama Can o anda yeni bir şok dalgasıyla sarsıldığı için 'iyiyiz' cevabını veremiyordu… çünkü ikisine de endişeyle bakan gözlerde yine bariz yosun yeşili rengi göze çarpıyordu… Karen…… onun kurtarıcı meleği…… seks'e de, ölüm'e de, aynı tepkiyi mi gösteriyordu!!! Yoksa onu tahrik ettiğinde en az ölüm kadar büyük bir etki bırakabildiği için kendisini şanslımı görmesi gerekiyordu….

bölüm 8

saat gece 11:00 di. yatağıma uzanmış ve olanları düşünüyordum. kazadan hemen sonra emniyette bir saat kadar alı konulmuştuk ve ifadelerimiz alınmıştı. komser, Can'a polis koruması isteyip istemediğini sormuştu ama O, gerekli bütün tedbirleri zaten aldıklarını söylemişti…

"bakın Can bey, bu adamların yaptıkları gerçekten ciddi ölçüde cesaret isteyen bir şeydi. belli ki her ne pahasına olursa olsun sizi öldürmeye kararlılar ve tabiî ki yanınızda kim varsa onlarıda!" komserin bu sözünün ardından halen daha rengi yerine gelmemiş olan Linda küçük bir çığlık atmıştı ve bende huzursuz bir şekilde Canın onu kollarına alıp sakinleştirmesini izlemiştim….

"bodyguard'larım ve güvenlik ekibim var memur bey…. düşünceli teklifiniz için teşekkür ederim ama iki tane daha memurun olacakları değiştirebileceğini zaten zannetmiyorum"

olayların daha nekadar ileri gidebileceğini düşünüyordum kara kara… ben eğer bir film yıldızını öldürmek isteseydim -yoğun koruma altında olduğu halde- ve bunu da alenen yapmaktan çekinmeseydim herhalde bir tetikçi

tutardım…. yada içeriye birisini sızdırır onu yalnız başına olduğu bir anda öldürürdüm… ama aklıma hiçbir zaman yanındakileri de gözden çıkartacak kadar çılgınca bir öldürme fikri gelmezdi… kamyonların yaptığı şey trafikte tam bir toplu katliama açık davetti… içimden bir his, birisinin bu kadar gözünün kararabilmesi için basit bir demeçten daha fazlasına kızmış olması gerektiğini söylüyordu… bu işle bizzat ilgilenen birisi yada birileri olmalıydı… terör şubeden bir arkadaşımla yaptığım görüşme de oda şüphelerimi doğru çıkartacak genellemeler üzerinde durşmuştu. örgütlerin suikast eylemleri genelde kurumlara yönelik oluyor ve eğer bir sebepten şahsi infazlara karar verilirse benimde düşündüğüm yöntemlerde oluyordu bu… hiçbir terör örgütü bu kadar amatörce ve bodoslama yapmıyordu bu işi… içimden birses bana her şeyin tam aktarılmadığını yada hepimizin birden bilmediğimiz gerçekten tehlikeli bir bok denizinde yüzdüğünü fısıldıyordu ki bu şartlar altında elimizden gelen tek şey kedi fare oyunundaki kaçan taraf olmak ve her fırsatta kuyruğumuzu sağlama almaktı… ne diye bilirim ki!... her şey günden güne dahada çok sarpa sarıyordu… basit bir bodyguardlık işi devraldığımı sanırken kendimi resmen polisiye bir durumun içinde bulmuştum…

bütün bu düşüncelerle uyumaya çalışırken bir anda telefonum çalmıştı… arayan melis'ti.... dün Can'ın yanında beni aradığında "efendim aşkım" diye telefonu açtığım için 'neden? niçin' soruşturmasına maruz kalmış ve en sonunda onu reddettiğim için aptal olduğum konusunda sürüncemede kalmıştık… tanrım! öyle bir an gelmişti ki, şu kızın diline düşeceğime keşke Can'ın kucağına düşseydim keşke bile demiştim içimden…

"efendim meliscim?"

"karen iyimisin!" sesindeki telaştan dolayı çok şaşırmıştım.

"evet iyiyim niye ki?"

"televizyonlar son dakika haberlerinde otobandaki olaydan bahsediyorlar, büyük bir tehlike atlatmışsınız! amatör bir kamera çekimi veriyorlar ekrana"

ah medyaya olayın sızmaması için emniyettekilerle söz birliği yapmıştık ama tabii ki halkımızın her şeyi cep kamerası da olsa kayda aldığı gerçeğini tamamen göz ardı etmiştim malesef… Türkiye de üç kuruş para kazanmak için bile amatör kameramanlığa soyunanların sayısı gittikçe artıyordu ne yazıkki, ne diyebilirimki ???

"iyiyim canım merak etme sen beni ……." telefonda başka bir arama görünüyordu.. annem….!! eyvah onlarda haberleri görmüş olmalıydılar. "Melis hatta bekle annemler arıyor!............alo anne?"

"petit beurre'üm ! bebeğim! iyimisin?"ah tanrım işte sizi annemle tanıştırayım… Yaren(isimlerimizdeki kafiyeye dikkat☺)

ve şekil A dada duyduğunuz gibi benim ikinci lakabım olan 'petit beurre '!........

offf annem bana hep bu bisküvi adıyla seslenir ….nedenmi! ahh sormayın desem?….

pekala tamam, görünen o ki artık benim utanç dolu ikinci lakabımıda öğrendiğinize göre sebebinide söylememde sakınca yok sanırım..

annem bana hamileyken hep bu bisküviyi aşermiş çünkü… hatta aşermekle kalmamış neredeyse hamileliği boyunca hep bununla beslenmiş… ve öyle bir an gelmişki doğumhanede beni annemin kucağına verdiklerinde ilk söylediği şey "benim güzel bebeğim petit beurre'um…." olmuş!..... inanabiliyormusunuz!… herkes çocuğunun süt koktuğunu söylerken annem benim 'halen bile' o bisküvit gibi koktuğumu söyler durur….

. şşşt!...gülmeyin sakın!...

elbette öyle koktuğum falan yok… bu sadece annemin aldığı bir koku!... nasıl oluyorsa bu konuda nezaman onunla tartışsam 'annelere kuzularının kokusu her zaman daha başka gelir, o kokuyu sadece anneler alırlar başkalarının duymasına imkan yok' der durur böbürlenerek…

"iyiyim anne haberlerimi izlediniz yoksa?"

"evet bütün kanallarda siz varsınız gerçi kayıt kalitesi düşük olduğu için seni tanımakta zorlandım ama o film yıldızıyla çalıştığını bildiğim için çok endişelendim…."

"merak etme anne bir şeyim yok… bilirsin bana kolay kolay bir şey olmaz"

"elbette olmaz çünkü senin bu yaptığın saçmalığa 'artık dur!' diyecek bir annen var! o işide, o adamın korumalığını da bırakıyorsun kızım!!!" offf annem daha en başından beri bu işi yapmama karşı çıkmıştı ve babamdan da olumlu bir destek alamayınca her fırsatta benim üstüme saldırır olmuştu… ama bende elbette taktikler hiç değişmiyordu… ne taktiğimi?...tabii ki sıkıyı gördünmü kaçma taktiği☺

"alo anne …..anne…. sesin kesik kesik geliyor hatta sorun var sanırım….babamı öptüğümü söyle, sonra ararım ben seni öptüm"

"alo Karen kapatma telefonu bu iş burada bit…" annem konuşa dururken hatta bekleyen melise dönmüştüm tekrar.

"ya kusura bakma annemde görmüş haberleri, yine iş konusunda başladı baskı yapmaya"

“problem değil Karen ama annen iş konusunda abartsada belkide şu Can Takers’ı bırakman gerçekten doğru olacak…” bu fikrin kaşlarımı çattığının farkında olmadan olayın ağırlığını hafifletmek için işi alaya aldım.

“aa ne çabuk fikir değiştirdin? daha dün o adamı elimden kaçırmamamı söylemiyormuydun?” dedim gülerek…

“off karen hiçbir erkek uğruna ölmeye değmez …bunu kasdetmediğimi biliyorsun sonuçta” nedense konun gidişatı içimi karartmaya başlamıştı… bende yine az önceki taktiği kullanarak konuyu değiştirerek kaçmaya karar vermiştim.

“toprağı gördünmü hiç?”

“evet…..bugün taburcu oldu… evde ziyaretine gittim..hatta az önce haberleri izlemem içinde beni o aradı…” ikimizde sözleşmiş gibi bir süre sessiz kaldık..

“benim hakkımda konuştunuz mu peki?” diye sordum kalbim pırpır ederken.

“aslında ben bir iki konuşmak istedim ama….senin hakkında hiç birşey duymak istemediğini peşin peşin söyledi bana… görmelisin halini, bütün neşesi gitmiş sanki hayata küsmüş gibi… inan ne konu açacağımı şaşırır oldum onun yanında çünkü ne anlatmaya başlasam sonu yine sana çıkıyordu.. ve her defasında gözlerinde gördüğüm o acı benim bile içimi acıtıyordu” o konuştukça gözümün önüne Toprak’ın o halini getirmeye çalışıyordum… o gülen ve hayat dolu gözlerinin bahsettiği gibi göründüğünü ise hayal bile olsa yakıştıramıyordum ona. içimi üç gündür acıtan şeyin şimdi tamamen üstüme çullandığını ancak fark ediyordum.. onu özlemiştim ve deli gibi görmek istiyordum.

benden ses gelmeyince devam etti Melis, ” seni kapattıktan sonra onu arayacağım… seninle görüştükten sonra mutlaka aramam için söz verdirdi bana”

o benim sahip olduğum en eski dostumdu ve bunca zaman zorluklara birlikte göğüs germişken ‘nasıl olduğumuzu’ sormak için bile araya aracılar koyar hale gelmiş olmamız isyan etmeme sebep olmuştu.. ne olursa olsun bunu hak etmediğimi biliyordum… aramızdaki şey her ne ise bunu birlikte çözmeli yada ortak bir kararla bitirmeliydik… tek başına bu dostluğu fes etmesine müsaade etmeyecektim! o benim en eski dostumdu… bunu yapmasına izin vermeyecektim… ve bu kararımşla güç kazanarak “arama Melis!..”dedim arkadaşıma…

“ çünkü Toprağa iyi olduğumu, bizzat kendim söyleyeceğim!.”

saat gece yarısına geliyordu… Bebekteki evlerinin önüne geldiğimde arabada oturmuş zile basıp basmama konusunda uzunca bir süre karar

vermeye çalışmıştım. salonun lambaları yanmıyordu ama Toprakın odasının ışıkları açıktı….en sonunda kimseyi rahatsız etmeye hakkım olmadığına karar vererek onu aramak için telefona uzandım.

“toprak?”

“kötü bir şey mi oldu Karen?” dediğini duydum endişeli bir mesafe takınarken. derin bir nefes aldım ve bütün itirazlara göğüs germe cesaretini toplayarak

“kapının önündeyim toprak beni içeri al” dedim kararlı bir ses tonuyla.

uzunca bir sessizlik oldu hattın diğer ucunda.

“ne istiyorsun Karen?”dedi şuana kadar ondan duyduğum en soğuk sesle.. hatta bu öyle bir soğukluktu ki sanki buza dönüşmüş bir kalbinin ellerimin arasından kayıp gittiğini hissetmeme neden olmuştu… onu kaybettiğimi hissediyordum ve bu yüzdende büyük bir paniğin esiri oldum.

“seni özledim toprak! yalvarırım beni kendinden uzaklaştırma!” dedim sesimdeki buğuyu gizlemeye gerek görmeden.

“alışırsın Karen…..” dedi sanki sözcükler bir çırpıda ağzından fırlamışlar gibi. bütün bedenimin hali hazırda içimde duyumsadığım soğukluktan titrediğini hissettim ve içimi sıcak tutmaya çalıştığım son alevde sönerek beni terk ederken birisinin muslukları açtığını fark ettim.. ne ara başladığını bilmediğim bir ağlama nöbetine tutulmuş ve arabanın içinde hıçkırıklara boğulmuştum.

“tanrı aşkına ağlama Karen..” dedi toprak telefonun diğer ucunda hayal meyal. bütün gün yaşadığım stres ve birikmişlik böyle bir anın gelmesini bekliyorlarmış gibi üzerime yüklenerek coşmama neden olmuştu…suçum olmayan bir şey yüzünden terk ediliyordum… bugün azraille ‘kontratımın vadesini kısaltacak kadar’ büyük bir buluşmanın eşiğinden dönmüştüm ve tabii birde,,,,işte bilirsiniz!….muayyen günüme sadece birkaç gün kalmıştı….yani anlayacağınız, müthiş derecede ilgi fukarasıydım…

telefonun kapandığını duyduğumda başımı direksiyona koymuş histerik ağlama seansıma devam ediyordum.. derken arabanın camının vurulduğunu duydum. başımı kaldırdığımda koltuk değneğine tutunmaya çalışan toprak’ın endişeli gözlerle bana baktığını farkettim. Herhalde daha önce onu gördüğüm için güneşin doğduğunu hiç düşünmemiştim. herhalde deliriyordum.

odasındaki koltukta otururken onu ne kadar çok özlediğimi bir kez daha fark ediyordum. altında bir şort üstünde ise siyah bir atlet vardı… sakalları hafiften uzamaya başlamış ve gecelerinin uykusuz geçtiğini belli eden torbalar belirmişti gözlerinde… yüzündeki kesikler büyük bir ölçüde geçmeye yüz tutmuştu ama asıl yaraların içinde olduğunu anlayacak kadar

durgun ve bezgin bir halde duruyordu… gerçi şu anda bana kaçamak bakışlar atarken gözlerinde gördüğüm ışığın ne anlama geldiğini de artık çözebiliyordum.. ve o ışık içimde yeniden sıcak bir şeylerin yanmasına sebep oluyordu… umut…..onu tekrar kazanabileceğimi fısıldıyordu.

“bugün haberlerde kaza haberini gördüm” dedi bakışlarını yüzümde dolaştırırken…

“bence o işi bırakmalısın….” bugün bu aynısını duyduğum üçüncü talepti ve istemeden de olsa kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu…

“başımın çaresine bakarım” derken huysuzluğumu belli etmemek için başımı öne eğerek sessizce konuştum.

“sen nasıl oldun?” derken gözlerimi bacağındaki ve kolundaki bandajlarda dolaştırıdım… bu hale gelmesinin sebebinin ben olduğumu düşündükçe az önce zor durdurduğum göz yaşlarımın yine hücum ettiğini fark ederek yutkunmuştum… aklımdan geçenleri okumuş gibi “senin hatan değildi” dedi yumuşak ve şefkat dolu bir sesle… içimi saran sıcaklığın artık bütün bedenimi kapladığını hissederken umutla gözlerinin içine baktım. ama ne olduysa bir anda yerinden kalkıp bana sırtını döndü yeniden. aramızdaki buzdan duvarı tekrar ördüğünü hissediyordum.

“yapamam Karen” dedi boğuklaşan sesiyle. “ sensiz bir yaşama alışmaya çalışken bana bunu yapma”

“hayır!”dedim histerik bir inlemeyle yanına koşarak. Arkasından beline sarılıp “beni bırakmana izin vermeyeceğim!” dedim bunun için benden isteyeceği her şeyi yapacağımı bilerek… siz ne derseniz deyin ama yarın sabah güneşin onsuz doğmasına izin vermeyecektim. o benim en iyi dostumdu… ikimizinde mutlu olacağı bir çözüm yolu bulabileceğimden emindim.

bölüm 9

toprak,

yandığımı kimse görmüyor mu?... yüreğimin tutuştuğunu…. o görmüyormu?..... gördüğüm ilk andan beri kollarıma almamak için nasıl mücadele ettiğimi.... neden bana bunu yapıyor… neden doldurulmayan boşluğuna orman yangınları gibi közlerini savurup duruyor…neden Karen ! sensizliğin cehenneminde yalnız kalmama izin vermiyorsun… anlamıyormusun hala dostluk dediğin şeyle benim için cennet bile cehennemden daha beter artık….neden anlamak istemiyorsun!

içimden bu sözcükleri haykırıyorum ama bedenimde tam bir sessizlik hakim… kolları belime dolanıyor sımsıkı ama bu seferde düşmemek için ben değneklerime tutunuyorum. sorunum denge değil! eriyip gitmekten korkuyorum….

öyle bir noktadayım ki yüzüne bakarsam ondan ebediyete kadar kopamayacağımı biliyorum artık… oyüzdende beni bırakıp karşıma geçtiğinde gözlerimi kapatıyorum sımsıkı…

"toprak! bunu bize yapma… dostlu.." hızla gözlerimi açıp parmağımı susması için dudaklarına değdiriyorum.. düşlerim ve kabuslarım aynı anda gerçekleşiyor gibi..hem ona yakın hemde çok uzak hissediyorum şu anda.. belkide düşteyimdir… doğru ya üç gündür yaşadığım uykusuzluk yüzünden artık ayakta bile düş görüyorumdur belki…yada yatağımda uykuya dalmışımdır farkında bile olmadan… evet öyle olmalı…..düşteyim….. ama düşte olsa Karene dokunmak geliyor içimden… dudaklarını okşuyorum… öylece susuyor karşımda….. bakışlarının özlemle baktığını hayal ediyorum…gerçekmiş gibi oda hayalimi yerine getiriyor….belki birazda tutku ekliyorum o anda yeşil vadiler barınan bakışlarına…. bir orucu bozar gibi yüzünü hasretle saniyeler boyunca yeniden ezberlemeye çalışıyorum… farkında olmadan kendime bile yasakladığım "seni seviyorum karen" sözcükleri dökülüyor dudaklarımdan…

kabusum yine hortluyor saklandığı yerden, hayalimdeki Karen bakışları ürkekleşerek benden uzaklaşıyor belli belirsiz…. hayır! bu benim düşüm!… kabusların mahfetmesine izin vermeyeceğim…. içimden defalarca dilediğim gibi ona bu sefer aşkımı doğru düzgün ilan etmeye karar veriyorum…. kollarını sımsıkı tutup "seni hep sevdim Karen, bütün o yıllar boyunca… kendime bile inkar ederken...aslında hep sana aşıkmışım… kalbimde bir bıçakla yaşarken aslında hep orda odeğilmişsin gibi davranmışım…" gözlerinde şefkatla karışık göz yaşları birikiyor bir anda… hayır rüyada olsa onu birkez daha gözyaşlarıyla görmek istemiyorum… "hiçbirşey için senin suçun değil, lütfen ağlama "diyorum ellerimi saçlarında dolaştırırken…hatırladığım gibiler başdöndürecek kadar yumuşak ve güzel kokuyorlar… "ama bana bunu yapma"diyorum yalvararak tekrar. "dostun olarak kalamam… o bıçağı kalbimden çıkarttığım ve acısıyla yaşamaya çalıştığım biranda yeniden onu oraya koymamı isteme benden"

hayalimdeki Karen "peki ya bir şans istesem senden ? ikimize de bir şans versen?.. olmaz mı?" diyor dayanamayacağım kadar yalvarır tonda… ikimize de bir şans… diye fısıldıyorum bakışlarımla hayalini bir su gibi içerken…

"nasıl?" diyorum yeniden…

"ben …ben..bilmiyorum… deneyebilirim mesela…bana zaman verirsen yapabilirim Toprak!... "

bunda yanlış olan bir şeyler var halbuki.. sevgi zorla olmaz ki…ya içindedir insanın ya değildir!… deneyemezsin ki….

başımı önüme eğip iki yana sallıyorum sessizce "Karen sevgi zorla olmaz, kendimizi kandırmayalım artık…en iyisi bu" deyip onun beni saran etkisinden kurtulmak için dönüp uzaklaşıyorum tekrar. "toprak! lütfen! seni sevebilirim bunu biliyorum! seni özlüyorum, her anımı seni düşünerek geçiriyorum… daha önce hiç aşık olmadım ama bir erkeğe bundan daha çok değer verebileceğimi de sanmıyorum zaten!.. lütfen bana birşans ver!..." deyip yanıma geldiği anda ellerini boynuma doluyor ve ben anlayamadan dudaklarıma uzanıyor… bir rüyada olsa başımın dönmesine sebep oluyor bu his… ayağımdaki sargılara aldırmadan koltuk değneğini atıp ona sımsıkı sarılıyorum… dudaklarının tadını, hep tatmak isteyip hiç yapamadığım o hissi içiyorum kana kana… gözyaşlarının tuzu, teninin o gül tadı, alevi, hepsi birbirine karışıyor… ruhumun bir ahtapot gibi görünmeyen bir sürü uzantısı onun varlığına dolanıyor sanki ..ruhum hayat buluyor yeniden… bir düş sandığım şeyin gerçekliğiyle ısınıyor bedenim… bir mucize gibi… dudaklarımız ayrılırken gözlerinde gördüğüm ışığı ve yüzüne hücum eden pembeliği büyük bir sevinçle karşılıyorum şimdi…her şeyiyle ona sahip olmak istercesine kanım alev alıyor bir anda… "tamam"diyorum ona tekrar sımsıkı sarılırken… "bir şansımız olduğunu artık biliyorum"…

BÖLÜM 10

daha önce defalarca yapmış olduğum gibi o gecede toprağın evinde sabahlamıştık birlikte.. ama bu seferkinin diğerlerinden bir farkı vardı, öncelikle ilk defa müthiş tedirgin ve savunmasız hissediyordum kendimi… yanımdaki adam artık eski tanıdığım kişi değildi sanki… yüzündeki bir çok çizgiyi bile ilk defa görüyormuşum gibi geliyordu şimdi… bakışlarım dudaklarına kaydı yeniden… onu öpmüştüm ve garip bir şekilde ne kadar bunu itiraf edememiş olsamda kardeşimi öpüyormuşum gibi de hissetmemiştim… evet doğru duydunuz… toprak ile o kadar uzun süredir birlikteydik ki onu erkek kardeşim gibi görmeye başladığımı düşünmüştüm içten içe aslında… ve şimdi ona neden farklı bir gözle bakmama konusunda inatla çaba harcadığımı da yavaş yavaş fark ediyordum.. çünkü onu öpmenin bilirsiniz işte kardeşimi öpmek gibi geleceğini sanıyordum.. ve bunun bende nasıl müthiş bir itici kuvvet oluşturduğunuda tahmin edebilirsiniz artık!... ama işte dün gece bunu yıkıp onu öpmüştüm nihayet… ve onun bana karşılık verdiği andan itibarende o artık benim gözümde dostum olan toprak olmaktan çıkmıştı… bu yaptığımın sebebi aklıma gelince buruk bir gülümsemeyle iç çektim istemeden.. amacım dostumu kaybetmemekti ama bir şekilde yine de onu kaybetmiştim sonuçta… artık ona dostum gözüyle bakamazdım…

bütün bir gece balkondaki salıncakta birbirimize sarılarak ve havadan sudan sohbet ederek sabahlamıştık… eskisinden farklı olarak dokunuşlarındaki sahiplenici ve erkeksi gücü artık daha iyi anlıyordum… acaba hepmi ordaydılar yoksa benmi gözlerimi inatla bunlara kapalı tutmuştum… şu anda bile bundan emin olamıyordum.

sözleşmişiz gibi ikimizde bir daha aşk mevcusunu açmamıştık… zaten bu konuda yeterince panik ve acemilik çekiyordum o anda… ellerimi nereye koyacağımı, gözlerine ne kadar uzun süre bakacağımı, bakışları dudaklarıma kaydığında ne yapacağımı halen daha bilmiyordum.. üstelik birde kalbimde uçup duran kelebekler vardı… anlayacağınız tam bir liseli çaylak gibi davranıyordum…

sabaha doğru birbirimizin kollarında uyuyakalmıştık ve odanın kapısının çalmasıyla uyanan ilk ben olmuştum… beni sarmalayan kollardan sıyrılıp kapıyı açmaya koştum sessizce… dilber teyze beni görünce anlık bir şaşkınlık yaşasa da, endişe ve üzüntüyle maskelenmiş yüzünde bir anda güller açıverdi.

"ah karen hoş geldin kızım burada olduğunu bilmiyordum.. barıştınızmı toprakla sonunda?"

"evet dilber teyze bilirsin biz birbirimiz olmadan uzun süre yapamayız…sen nasılsın? girsene içeri"

içeri adımını attığında anlık bir duraksama yaşamıştı "toprak balkonda mı?" diye sordu sessizce "evet…uyuyor "diye cevap verdim bende fısıldayarak.. bilirsiniz işte sebebini bilmeseniz de birisi size fısıldayarak bir şey söylerse sizde aynı şekilde yanıt verirsiniz…acaba koyun psikolojisi dedikleri şey bu mu?

dilber teyze tereddütle ve çekinerek kısa bir an bana baktıktan sonra "akşam haberlerde duyduklarımız doğrumu Karen?"dedi. uyku mahmurluğu ile ilk an neden bahsettiğini anlamasam da jeton düşünce "ah evet ama endişe etmenize gerek yok iyiyim" dedim bende güven vermeye çalışan sıcak bir gülümsemeyle bakarken.. istediğim son şey annemle ikisinin koalisyon oluşturup işi bırakmam konusunda üstüme gelmeleriydi… ama nedense bu rahatlamasını sağlayamamış olmalıydı… çünkü nedense omuzları gergin bir halde ve hafifçe kamburlaşmış olarak ince sabahlığının önünü düzeltip kuşağını sıktı ve cesaret toplarmış gibi kısa bir nefes aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı fısıltıyla. "suikast ihtimalinden bahsediyorlar haberde, gerçekten var mı öyle bir şey" dedi bakışlarını endişeyle yüzümde dolaştırırken… sanırım korktuğum başıma geliyordu çünkü bu sorunun ardından işi bırakamam konusunda iyi bir nasihat alacağımı sezinliyordum içten içe….

"bakın dilber teyze bu konuda annemde sizin gibi çok evhamlanıyor ama inanın biz profesyonel insanlarız ve her türlü tehlikeye karşı hazırlıklı

olmak için eğitim aldık… yani bu işi bırakmamı gerektirecek bir durum yok!" dedim sesime kararlı bir ton ve kendinden emin bir duruş vererek….

ellerini göğsünün altında birleştirirdi….. ve uzun zamandır tuttuğunu şimdi farkettiğim nefesini rahatladığını belli edercesine salıverdi. yüzünü belli belirsiz bir huzur bürümüştü sanki… "sen en iyilerindensin Karen bunu biliyorum" derken minnet ve şefkatle kolumu sıvazlıyordu şimdi… "sana güvenebileceğimi biliyordum" … bense yüzüne bön bön bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.… bu kadınların tahmin edilemeyen yaratıklar olduğuna artık bende inanıyordum!

"karen?"

balkondan toprağın sesini duyduğumda dilber teyze konuşmamızın bittiğini belli etmek ister gibi balkona yönelip konuyu değiştirdi..

"günaydın oğlum, ilaç saatin geldi ve önce bir şeyler yemen lazım!, kahvaltı aşağıda hazır… kızım sende bizimle kahvaltıya kalmak istemezmisin?"

…………………..

hızlı bir şekilde kahvaltı faslını hallettikten sonra hızla evime doğru yola çıkmıştım… apar topar banyo yaptıktan sonra üstümüde değiştirerek aynı hızda villaya vardım.

viladakilerle dün ki olay hakkında hiç konuşma fırsatımız olmamıştı aslında… yapabildiğimiz tek şey emniyetten çıkıp gecikilen sete yetişmek ve oradan da villanın kapısında ayrılmak olmuştu… bugün oturup güvenlik konusunda radikal kararlar almamız gerektiğini düşünüyordum ama önce öğlen çekimleri için sete yetişmemiz gerekiyordu.

Vardığımda bay dakik her zamanki gibi hazır bir vaziyette beni bekliyordu… ama artık eskisine nazaran bana karşı daha nazik ve daha anlayışlı davranıyordu sanki ve ben bunun sebebi hakkında varsayımlar yürütmekten büyük bir endişeyle kaçınıyordum zira toprak konusunda yeteri kadar şok içindeyken birde Can Takers ın kafamı karıştırmasını kaldıramayacak durumdaydım…

Arabada yol alırken üçümüzde de gözle görülür bir gerginlik hakimdi… ne zaman bize yaklaşan bir kamyon görsek farkında olmadan irkiliyorduk sanki… bu kullandığımız yol herkes tarafından tahmin edilebilir bir yoldu ve

birisinin pusu kurması için setteki çekim saatinin öğrenilmesi yeterliydi… aklımda bu ihtimal ve olası çözümler üretme çabasıyla dışarıyı izlerken dün geceden beri orada duran ama göremediğim bir gerçek aklıma balyoz gibi inmişti bir anda… telaşla direksiyondaki sergioya dönerek,

“sergio dün yurda gittiğimizi kimle biliyordu?” diye sordum.. kısa bir süre şaşkınlıkla duraksayıp,düşündükten sonra

“dördümüz dışında kimse bilmiyordu” dedi ama yanlışı olduğuna emindim!

“eminmisin birisine söylemediğinize ….yada…yada telefonda konuşurken birisine bahsetmediğinize?”

“yurtla görüşen sendin… bense hediye işini organize etmek dışında kimseyle bağlantı kurmadım” tekrar düşündü ve sonra arkasında oturan patronuna göz atıp “belki Can birisiyle görüşmüştür?...Can?”

can da şimdi öne doğru eğilmiş konuşmamıza katılıyordu..

“hatırladığım kadarıyla hayır… hatta linda bile sen gelene kadar haberdar değildi..”

“eminmisiniz beyler!...birilerine söylemiş olmalısınız…yada farkında olmadan birisinin yanında konuşmuş olmalısınız!” içimde gitgide büyüyen bir sıkıntı başlamıştı… olasılıklar tahmin edilebildiği sürece koruma sağlanabilirdi … ama dedikleri doğru ise…. Bu kesinlikle hesaba katılmayan başka bir tehlike daha olduğu anlamına geliyordu… aramızda bir casus vardı…

“karen haklı sergio….” Dedi can’da düşünceli ve kuşkucu ses tonuyla… anlaşılan oki benimle aynı şeyleri düşünmüştü.. “o yolu kullanacağımızı nasıl bildiler?...” herkes bir anda sus pus oldu… sergio ‘nun parmaklarıyla direksiyonu sımsıkı tuttuğunu görebiliyordum…

“içeride biri olduğunu mu düşünüyorsunuz sizde “dedi Can sorudan çok bir cevap verir gibi sıkılarak…sergio da bende sessiz kalmıştık…çünkü bu cümlenin ardından gelecek ‘peki kim?’ sorusunun yanıtı okadar tahmin edilebilirdi ki… bu sorunun cevabını vermeye hiç birimizin içi elvermiyordu . ama bu isim, arabada asılı bi şekilde hepimizin fikrinde ortak bir balonda gibi öylece söylenmeyi bekliyordu..

can sıkıntıyla ellerini saçlarında dolaştırıp yeniden koltuğuna yaslandı “lindayı yıllardır tanırım…” derken kendisini mi yoksa bizimi ikna etmeye çalıştığını merak ediyordum.

“belki araba kiraladığımız yere söylemişsinizdir?” diye tekrar heyecanla yerinden doğruldu… ve bu sefer bakışlar benim üstüme doğruldu çünkü adamalarla ben konuşmuştum.

“hayır... en ufak bir tüyo bile vermedim” dedim sesimi mümkün oldukça düz tutmaya çalışarak.. ama can pes etmeyecek gibi görünüyordu..

“belki sen sergio, hediyeleri aldığın yerde bahsetmişsindir..”

“şeyy.. evet çocuklar için hediye baktığımı söyledim ama …hiç yurt adı geçmedi…biliyorsun şu gizlilik takıntın yüzünden bu kelime benim için yasak kelimeler arasında..” başını salladı tekrar iki yanına.

“hayır …eminim.. gittiğim hiçbir yerde hiç kimseye bundan bahsetmedim Can. Konuştuğumuz gibi… tam bir gizlilik içinde oldu”…can başını elleri arasına almıştı şimdi.. içimde ona karşı tarifi imkansız bir merhamet belirmişti… sevdiği kadın ona ihanet etmiş olabilirdi ve bu hiç kimse için kaldırılabilecek bir şey değildi maalesef.. bir süre daha sessizce yola devam ettik…

“ama çocuklar bu çok saçma” dedi tekrar başını kaldırarak Can .”oda arabadaydı! Ve Karen sen başarılı olamasaydın nihayetinde o da bizimle birlikte ölüp gidecekti büyük ihtimalle!... kendine niye bunu yapsın?..... söylermisiniz?... En azından bizimle gelmek konusunda ısrar etmemesi gerekmez miydi?…”

her ne kadar dakikalar önce emin olduğumuzu düşünsek de Can’nın son söylediği kelimeler yadsınamayacak kadar mantıklı ve lindayı temize çıkartan gerçeklerdi maalesef… maalesef diyorum çünkü bunun sebebi o sevmediğim şeytan kadının bu varsayımla neredeyse aklanmış olması değil, bu olasılığın aklımıza dahi gelmeyen başka bir hainin etrafımızda olduğu nu yüzümüze vurmasıydı …

arabadaki sessizlik uzayıp giderken durmuş olan beynime sadece kol saatimin tiktakları istikrarlı bir şekilde doluşabiliyorlardı.... uğursuz bir baykuş gibiydi şimdi sinek vızıltısı kadar sessiz çalışan saat…. bana bir şeyler anlatır gibiydi sanki.. zamanın gitgide azaldığını ve bir şeylere geç kalmakta olduğumu hissettirir gibiydi… sıkıntıyla ARB stüdyosundan içeriye girerken altıncı hissimin beni yanıltıyor olmasını diledim.. her geçen gün daha da çamura battığımızı hissediyordum…

…………………………………………………………………..

sette günün son sahnesinin çekildiği sırada Sergio’ da elinde bir fincan kahveyle yanımda belirmişti.. bense Canın güzel bir kadınla ‘filmde bu kadın asistanı oluyordu’ romantizm kokan bir sahneyi çekmesini izliyordum … filmde oynayan kadronun çoğunluğu türktü ama bu karakteri oynaması için özellikle bu oyuncu özel olarak getirtilmişti avrupadan…rus asıllı bir manken olan nadya porno piyasasından sonra ciddi soluklu ikinci filmine soyunuyordu… soyunmak fiilinin ilk defa gerçek anlamda kullanıldığı bir oyunculuk sergilediği için kadına olan saygım daha ilk

dakikadan itibaren zaten kaybolmuştu.. üstelik sete geldiklerinden beri de kadının Can'a açık bir şekilde kur yapıyor olması inanılmaz canımı sıkmaya başlamıştı… çünkü ya elleri sürekli Canın kaslı göğsünde dolanıyor yada nasıl oluyorsa dar bir alan bulup sürekli Cana sürtünerek geçme konusunda inanılmaz bir başarı sergiliyordu.. ama en çokta yatak odası gülüşüne hasta olmuştum kızın…resmen gel saçımı başımı yol diyordu!..

niye kızdığıma mı anlam veremiyorsunuz yoksa?..lütfen ama kıskandığımı düşündüğünüzü söylemeyin sakın!..haah!...elbette öyle bir şey yoktu!… ben sadece zavallı Linda'nın olmadığı anlarda Canın etrafındaki kadınların böyle sinek gibi etrafında dolanmasının çok adaletsiz bir durum olduğunu düşünmüştüm hepsi bu!….ne yani hemcins dayanışması diye bir şey duymadınızmı? Ben sadece linda açısından sinir bozucu bir olaya onun yerine tepki gösteriyordum!... tanrı aşkına linda nasıl bir kadındır ki Canın sevgilisi olup bütün bunlara katlanabiliyordu????

"hey! Karen?...alsana kupayı.." kaşlarım çatılı olarak sergioya baktım.. sonrada burnumun dibine tutulan kahveye… lanet olsun neden kontrolümü en zayıf olduğu anlarda bana şu meredi gözüme gözüme sokuyorlardı ki sanki!

"içmem ben.." diye huysuzca bir şeyler mırıldandım oturduğum rahatsız set sandalyesini kaydırmak süretiyle birkaç santim uzağa sürekledim…. ve akıllı olan her erkeğin yapması gerektiği gibi sergio da bendeki açık mesajı alarak bir sandalye yanımı boş bırakarak beni öfkem ve suratsızlığımla yalnız bıraktı…

bir yakınlaşma sahnesi….. ardından tutku dolu bir öpüş….

"olmadı!!!!!!!!!!!! baştan alıyoruz arkadaşlar!.. nadya öyle kırkyıllık aşıklar gibi sarılma adama!...sen çekingen ve içindeki gizli duyguları yeni fark etmeye başlayan bir kadınsın…evet başlıyoruz 3-2-1 motor!"

"olmuyor olmuyor! Can sorun nedir? Partnerinle bir türlü ambiansı yakalayamıyorsun? Onun aksine sen isteklerinin ve karşındaki kadının ne kadar seksi olduğunun farkında bir adamsın…hadi göreyim seni!....yeniden başlıyoruz arkadaşlar! 3-2-1 motor!"

lane olasıca yönetmen bence gayet başarılı olan öpüşme sahnesini bir türlü beğenmek bilmemişti bu sefer… yedinci defa tekrarı çekiliyordu… halbuki bence Can'ın kızı öpüşünde bal gibide tutku ve erotizm hat

safhadaydı.. hatta yemin edebilirim ki kız daha dudaklarına yapışır yapışmaz çekimde olduğunu falan unutup direkt seks moduna girebiliyordu utanmadan…yönetmenin dediğinin aksine, kızın bacaklarının Can'a dolanmasından…göğüslerini sürekli ona doğru bastırmasından ve çıkarttığı belli belirsiz iniltilerden Can'ın pekala ki iyi iş çıkarttığı da anlaşılıyordu sonuçta… geri zekalı yönetmen Can'a kadını kışkırt derken kıza da edebinle dur diyordu!… halbuki şahsi tecrübeyle sabit! Canın bulunduğu metre kareye girip edebinle düşünüp davranabilmek kesinlikle olamayacak bir fanteziyi istemek olurdu…

içimden kalkıp yönetmene giderek çok biliyorsan sen git Can ile öpüşte göreyim! demek geliyordu…ve bu düşünceyle aklıma geliveren uygunsuz görüntü zaten ayarı bozuk sinirlerim yüzünden kıkırdamama neden oldu.. ve tam sahnenin gene en öpüş dolu sahnesinin bu seferde benim yüzümden kesilmesine neden oldu çünkü Can'ın dikkati dağılmış ve başını kaldırıp gülmüş olmama çok bozulmuş ve içerlemiş bir şekilde bana bakmıştı… tabii onun bakışlarını takip eden yönetmende kafasını bana çevirerek aynı sahneyi bilmem kaçıncı kez çektiği için öfkeli olduğu belli bir halde resmen sözlü olarak bana saldırmıştı.

"küçük hanım, öpüşmenin komik olduğunu mu düşünüyorsunuz!" derken göz ucuylada omuz askısında takılı duran silahıma baktı kısa bir an için… bu adamı daha önceden de magazinden tanıyordum… gay'di… ve nedense bilinmez alışılmışın dışında pozitif ve şeker gibi bir adam olacağı yerde her zaman kaprisli ve zor bir yönetmen olarak ün salmıştı… özellikle de kadın oyunculara karşı özel bir garezi olduğunu biliyordum zira bu camiada demeçleriyle kaç tane kadın oyuncuyu "kabiliyetsiz , anlama sorunlu, sığ becerilere sahip" şeklinde üstü kapalı aşağılamalarla karaladığını Allah bilirdi.. ve şimdi bana da aynı yelloz tavrı takınmaya çalışıyordu ama ben onun bildiği kadın oyunculardan değildim..

"evet komik buluyorum" dedim bende yüzümdeki sırıtışı bozmayarak. Sesimdeki meydan okumayı fark ederek düşündüğüm gibi geri adım atmak yerine atağa geçti ve,

" komik bulduğun şey acaba arkadaşların gösterdiği performans mı yoksa, rahibe hayatı yaşadığın için o sığ ahlakınla olanları fazla mı banal buluyorsun?"

can da dahil olmak üzere şimdi herkes bu meydan okuyan cümlelere vereceğim yanıtı merak ediyordu… sorunun iki çıkar yolu vardı… ya onlardan daha iyi performans sergilerim demeliydim… yada öpüşme hakkında banal bulduğum suçlamasını birkaç felsefik konuşmayla geçiştirip geri adım atarak herkesin gözünde korkak bir rahibe olarak yer edinmeliydim… beki bir daha görmeyeceğim tipler olsaydı ikinci yolu seçerdim ama bir yıl boyunca bu sete geleceğime göre şu anda vereceğim cevabın ne kadar mühim olduğunun pekala ki net bir şekilde farkındaydım.

sandalyeden kalktığım anda ne yapacağımı sezermiş gibi sergio bileğime yapışmıştı ama ben ustaca bir manevrayla parmakları arasından sıyrılarak hedefime doğru yol almaya başarmıştım… yönetmen ben ona doğru yürüdükçe . eski bir oyuncu olmanın verdiği avantajla yüzündeki tedirginliği gizlemeyi çok iyi başarıyordu belki ama bende mesleki deneyimlerimle gözlerindeki korkuyu görebiliyordum… ve kısa aralıklarla gözlerinin silahımla elim arasında gidip geldiğini de… aptal herhalde onu vuracağımdan endişe ediyordu… ama mademki bu oyunu o başlatmıştı, bende pekala bu avcı ve av oyununu onun kurallarıyla oynayabilirdim… tam dibinde durdum. Bedenim bir dal kadar kıpırtısızdı… silahım şimdi tam göz hizasında kalmıştı…ama takdir etmeliyim ki adam ya o kadar deli olmadığımı düşündüğü için yada kendisi fazlaca deli olduğu için büyük bir cesaret örneği göstererek meydan okumaya devam etti ve "sanırım sessizliğinizi bu konu hakkında konuşmaya bile cesaret edemeyecek kadar muhafazar olmanıza bağlamam gerekecek.. yoksa beni namusunuza leke sürdüğümü düşünüp kurşunamı dizmeyi planlıyorsunuz…",

"tam aksine sayın yönetmen bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür etmek istiyordum…biliyorsunuz ben Can takers'ın hem bodyguardı hemde büyük bir hayranıyım… ve bayan nataşadan daha iyi bir performans sergileyeceğime de kesinlikle inanıyorum!… eğer bay Takers'ta buna izin verirse tabii.."

yönetmenin yüzündeki şaşkınlık ifadesini izlerken gerçekten çok eğleniyordum çünkü bütün o söyledikleri yüzünden gaza gelipte böyle bir istekle geleceğime hiç ihtimal vermediği kesindi… sessizlik uzayıp giderken yönetmenin şaşkınlık dolu halinin intikamımda son nokta olduğunu düşünmeye başlıyordum ki, adamın şaşkınlığı bir anda yön değiştirerek kinci ve alaycı bir hale büründü ve yeniden karşı atağa geçerek ateşkes yerine hücum emrini verdi…

" ah elbette küçük hanım! Niye olmasın! Senin kendini kanıtlama çabanı izlemekten buradaki herkes keyif alacaktır… tabii Can Takers seni isterse?" o küçük hanım lafını onun kıçına sokmak istiyordum… ne yapmış etmiş işte sonunda durumu her şekildede beni rezil edecek bir hale getirmeyi başarmıştı yeniden… endişeyle bakışlarımı onunla birlikte Can takers'a çevirdim… korktuğum şey sadece Canın beni istememe ihtimali değil , isterse eğer onu öpmek zorunda kalacağım o uzun ve afrodizyak etkili saniyelerdi…beni böyle bir duruma soktuğu için bu yönetmeni kesinlikle kara listeme yazmış ve ilk fırsatta intikamımı alacağıma ant içmiştim.. ama şimdi vermem gereken bir sınav daha 24saat bile geçmeden hayatımdaki ikinci adamdan tutku dolu ikinci bir öpücük daha almalıydım… her ne kadar buradaki bütün kadınların yerimde olmak istediğinin

bilincinde isemde, en azından ben şiddetle kendimden kaçmak istiyordum… lanet olasıca çenemi tutupta neden sanki basit bir özürle kıçımı kırıp oturmamıştım!

Bölüm 11

can,

Can az önce çekilen öpüşme sahnesine güldüğü için Karen ‛ e her ne kadar kızgın olsa da şimdi gelinen noktayı düşündükçe oluşan ironik tabloya şaşırmaktan da kendisini alıkoyamıyordu… şaşırıyordu çünkü geceden buyana rüyasında onunla öpüştüğünü görmüş olması ve daha da mühimi rus oyuncuyu öperken bile aklının ona kayıp farkında olmadan öpüşünün farklı bir yöne kayması düşünülürse şu anda ona teklif edilen şeye sadece gülmek geliyordu içinden… Karen’i istemediğini söylerse çarpılırdı… yada hain bir kurşunun onu öldürmesini hak etmiş olurdu… bakışlarını gençkızın gözlerine çevirdi ama gördüğü şey anlık bir tereddütle duraksamasına neden oldu… Karenin gözlerinde tutkudan çok bir korku vardı sanki… neyden korkuyordu… onun gibi bir kadını tedirgin edebilecek şey ne olabilirdi?… onu reddeceğini düşünmesi mi, yoksa onu birazdan öpeceği gerçeğimiydi korkularının kaynağı?… hayır ..neler düşünüyordu böyle bencilce içgüdülerle…genç adam kendisine iki defa birden kızdı kaşlarını çatarak… burada herkes ondan bir yanıt beklerken o durmuş ya koca egosunun derdiyle uğraşıyor yada bencilce arzuladığı kadını öpme hayalleri kuruyordu… oysa tek gerçek şu ki ,karen başından beri onunda sevmediği yönetmenin karşısında ciddi bir gurur savaşı veriyordu şu anda.. bunun onunla bir ilgisi yoktu…ikisiyle bir ilgisi yoktu… zaten hiçbir zaman ikisi diye bir şeyde olmamışken bu şekilde düşünerek saçma kuruntulara kapılmayada gerekte yoktu… o onun bodyguardıydı… ve bu işte bir takım olmaları gerekiyordu… hepsi buydu….

“sayın yönetmen, karen gibi bir kadını istememem söz konusu bile olamaz..aksine bu bana verilmiş bir armağandır!” derken bir elini cesaret vermrk ister gibi genç kıza uzatıp bakışlarını bakışlarına kilitledi genç adam.. setteki herkesin fısıltılar eşliğinde ne yapacaklarını merakla beklediklerini biliyorlardı…

karen tam karşısında durdu.. yaptığı tek şey kıpırdamadan öylece yüzüne bakmaktı sadece. Dışarıdan gören birisi için bunu zoraki yaptığı hissi uyandırabilirdi belki karen ama genç adam onun gözlerinde renk değiştiren arzunun ışıltılarını görebiliyordu malesef… ve bu da onları,

aralarında bir şey olmadığı hikayesini gitgide sarsacak kadar tehlikeli bir yola sürüklüyordu.

işin ilginç yanı Can'ında kendisinde şaşılacak derecede gördüğü yabancılıklardı… ne zaman bir kadının karşında nefesini tutar olmuştu… ne zaman kalbi dört nala atlılar gibi peş peşe çarpar olmuştu kısacık bir öpücük alacak diye…..

bakışlarını ondan ayırmadan,"lütfen kayıtsız bir geri sayım alalım yeniden arkadaşlar" dedi usulca set ekibine ….ve motor denilmesinin ardından aralarında zorlukla duran o barajları kısa bir mesafe kat ederek yıkıp dudaklarını onun dudaklarına hapsetmeyi başardı… gerçi bu bir hapislikten çok sancılı bir vuslatın susamışlık kadar doyumsuz bir buluşması kadar muhteşem ve inanılmazdı….

bu artık onun için ilk öpüştü… ilk kez birisine doğru akıp gittiğini hissediyordu… nasıl oluyordu bilmiyordu ama bu zaman kadar öptüğü hiçbir dudağın tadı yoktu artık hafızasında… ilk karşılaştıkları andan beri olmasından korktuğu noktadaydı şimdi… karen her dokunuşla kalbine doğru yol alıyordu….bir kadının dudakları nasıl böyle bütün zırhlarını delip geçebilmişti, nasıl onu bütün hücrelerine kadar rehin alabilmişti anlamıyordu… tutuşan kalbine kadar bedenini saran tatlı bir eroin gibiydi hissettikleri… başını döndürüyor bulunduğu mekanı ve zamanı unutturuyordu…

gençkızın göğsüne dayadığı avuçlarının sıcaklığı nasıl oluyordu da taa kalbine kadar değebiliyordu acaba?.. insan bir bütünken şiddetle başka bir insanında bedenini içine sığdırabilecek kadar aç ve eksik hissedebilirmiydi gerçekten kendisini… o hissediyordu… farkında olmadan sardığı bedenin kolları arasında titrerken koruma iç güdüsüyle ellerini yanaklarına doğru kaydırmış veöpüşlerine şefkat ve sevgi dolu tatlar bırakmıştı şimdi…. zihninde onunla yapacağı ateşli bir sevişmenin düşünceleri uçuşurken nezaman Can takers bir kadına karşı bu kadar özel ve karşı konulmaz bir çekimin etkisiyle bertaraf olabiliyordu…karen ne diye hayatına girmiş onu böylesi etki alanında bırakabilece kadar özel birisine ne zman dönüşebilmişti..

belki yaşadığı bütün bu olağan dışı duruma sonradan bir açıklama bile getirebilirdi Can , eğer karende son saniyelerde onun öpüşlerine karşılık verip cennet meyveleri kadar güzel olduğunu düşündüğü o tatmin ve tutku hissiyle sarhoş bırakmasaydı genç adamı…. yada Can burnuna gelen bu vanilya kokusunu daha önce fark etmiş olsaydı! asla kendisi için yasak olan bu kadını kollarına almazdı…

alkış sesleri ikisinin de dikkatini dağıttığında zihni devamı için hayaller kurmayı bıraksada bedeni çoktan vaad edilen topraklar için hazırlığını yapmıştı ve giydiği gömlek malum yerlerini kapatmasaydı yapılan bu hazırlık herkes tarafından da keşfedilmiş olacaktı….

ama asıl soru bundan sonra onunla ne yapacağıydı... karen onu istemediğini açıkça söylemişken ve bir kere şiddetle onun tarafından reddedilmişken hiç birşey için şansları olmadığını biliyordu... az önce yaşadıkları ve keşfettikleri ne kadar büyüleyici olsada karenin hemen ardından ondan uzaklaşmış olması da açık bir mesajdı ilerisi için....

ondan uzak durmalı ve bu hissettikleri konusunda duygularının tek taraflı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu... Karen ona ait değildi... onun dünyasına ait değildi... ve kendi arzuları için onu ait olduğu yerden söküp almaya gönlü asla razı gelmeyecekti....ondan uzak duracak ve nasıl girdiyse kalbinden aynı şelkilde çıkartıp atmayı becerecekti...bu kalbini söküp alması anlamına gelse bile... karen için en doğru olanı yapacaktı...

bölüm 12

zorlu geçen bu bir haftanın sonunda gelen günler nihayet bir rutine bağlanmış, sevdiğim gibi sıradan ve alışılmış düzene geri dönmüştü… gerçi söz konusu suikast olduğunda hiçbirimiz bu rehavetin aldatıcı yüzüne kanmıyorduk… bundan sonra sete gidişlerimizde sürekli güzergah değiştiriyordum ve Can'ın set dışındaki programını ben ayarlıyor ve sergio da dahil hiç kimseye son dakikaya kadar bilgi vermiyordum…ayrıca bütün villa çalışanlarının sicilleri araştırtılmış ve şüpheli görünenler işten uzaklaştırılarak yeni alımların bizzat kendi tanıdıklarımdan olmasını sağlamıştım… sergio' da Can' da yaptıklarıma en ufak bir sorgulama getirmiyor yada fazla paronayak davrandığımı ima eden en ufak bir şakada bile bulunmuyorlardı. içerideki köstebeğin kim olduğunu bilemesek de sır konusundaki en beylik cümlenin doğruluğuna güvenerek "iki kişinin bildiği sır, sır değildir" diye düşünüp her detayı ama her detayı tek başıma planlıyor ve hiç kimseye maumat vermiyordum…

İş konusunda babam tarafından 'dikkatli ol' uyarısı almış, anneminse her akşam ısrar ve azarlamalarına maruz kalmıştım ne yazkki…

“bak karen! Dilber teyzen sana ne söylemiş olursa olsun o adamı korumak sana düşmez kızım! Bırak polis yapsın o işi!...bu memlekette emniyet kuvvetleri var değilmi! neden bukadar poliscilik oynamaya meraklısın anlamıyorum ki! yavrum yapma… sen sadece bir korumasın…. neden hayatını tehlikeye atacak bir işte çalışmakta inat ediyorsun ki anlamıyorum?... başına bir şey gelirse o adamın arkandan yas tutacağını mı sanıyorsun! hayır benim ciğerim yanacak… vaz geç artık karen! O adamla çalışmak sana zarar verecek!”

annemin bütün bu söylediklerini haftalardır duymaya alışmıştım zaten ama son kurduğu cümlenin gerçekliği karşısında bir kez daha ürpererek gözlerimi kapattım… o adamla çalışmak bana zarar veriyordu.. evet… ama bu zarar bedenen değil ruhendi maalesef… tenim kanasaydı sarardım iyileşirdi!...ama kalp kanayınca……. onu kanatandan başkası saramıyor böyle olunca da oradaki yara hep sızım sızım sızlayarak kanamaya devam ediyordu işte….. Can ile stüdyodaki öpüşme olayımızdan sonra sessiz bir anlaşma yapmışız gibi ikimizde birbirimizden uzak durmuş ve sanki böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranmıştık… açıkçası onun aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama benim kafamın çok karışmış olduğu kesindi ve onun öpüşüne karşılık verdiğim içinde kendime çok kızıyordum…

Olmamalıydı!....yapmamalıydım!..… aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama ona karşı beslediğim arzuya gen vurmanın bana yakışan olduğunu inanıyordum.. onun gibilerin aklında tek bir ilişki tipi olabilirdi…ve ben bunu yapabilecek bir kadın değildim… onun istediği gibi yatağına girip sonra bu çok normal ve önemsiz bir şeymiş gibi yaşamaya devam edemezdim… her ne kadar romantizm delisi bir kadın olmasam da benim de bir ilişkide beklediğim şeyler vardı… sadakat, güven ve ortak bazı hayat görüşleri olmalıydı aramızda…. ve can cephesinden bakıldığında hiçbirinin mümkün olmadığını da pekala görebiliyordum… zaten bunu göremeyecek kadar salak biri olsaydım da her gün gözüme gözüme sokulan bazı şeyler, bunu kafama kazımama yetecek kadar acıydı….

mesela Can’ın, yanında olmama aldırmadan linda ile sürekli uygunsuz halleri, benim düşüncelerime ne kadar önem verdiğini ‘yada vermediğini’ gösteriyordu her seferinde... onları o şekilde gördükçe öpüşlerine karşılık verdiğim için kendime inanılmaz derecede kızıyor ve kırılan gururumun gözlerimde oluşturduğu yaşlara aldırmamaya çalışıyordum.

ona aldırmamam gerekirdi… birbirimize hiç bir şey vaad etmemiştik ve Can, o öpüşmeyi talep eden taraf bile değildi üstelik…tanrı biliyor ya hiçbir beklentim ve hesabım yoktu benim de bunu yaparken ama işte… onunla

yakınlaşmanın beni bu hale sokacağını bile bile Lades demiştim….. çünkü daha en başından onun nasıl bir insan olduğunu ve benden ne beklediğini açık açık biliyordum… bana karşı her zaman dürüst davranmıştı …hiçbir zaman gözlerinde arzudan ve sözlerinde de sevişmekten başka bir duygu taşımamıştı Can Takers… bana etrafındaki güzel kadınlardan daha farklıymışım gibi davranmamıştı hiç.. onun için güzel kalçaları olan seksi bir kadındım… onun için taşıdığım anlam sadece bu kadardı…..

gerçi artık bundan da pek emin değildim ya aslında neyse… o öpüşmede ne olduysa olmuş, ne hissettiyse hissetmiş ve o andan sonra bana karşı tamamen ilgisiz ve önemsemez bir hale bürünmüştü çünkü Can… belki beklediği gibi çıkmamıştım… belki de ona karşılık vermiş olmam kaçan balığın cazibesini yok etmişti… hiçbirzaman bilemeyecektim belki ama sebebi her ne olursa olsun söyleyebileceğim tek bir şey vardı. o da kendime hakim olamayıp ona karşılık verdiğim için çok pişmandım….

diğer yanda ise toprak vardı… her gün görüşemesek de mutlaka telefonlaşıyor ve mümkün olduğunca birbirimizin hayatına dahil olmaya çalışıyorduk… ona karşı hissettiğim şeyler o kadar değişkendi ki bir an onun sevgi dolu kollarında olmak için can atıyorken, öyle bir an geliyor bana ilgili davranmasına bile tahammül edemiyordum… bunun sebebi onu içten içe hak etmediğimi mi düşünmemdi… yoksa ne olursa olsun ona karşı büyük bir sevgi besleyemeyeceğimi sezip aslında yaptığım haksızlığın dışavurumumuydu bilmiyordum….

ama netice olarak diyeceğim şu ki eğer zamanı geri alabilseydim, asla bu iki adamı da öpmeye teşebbüs etmezdim… ama bazı şeyler anlık kararlarla kontrolünüz dışında gelişiyor ne yazıkki….. kader bana bir oyun oynuyor bense akıl gözüm kapalı bir halde ebeyi bulmaya çalışıyordum… elim yanlış bir elde, kalbim yanlış birinin elindeydi… ama hiçbir elde de kazanabileceğimi zannetmiyordum….

aradan geçen üç haftada şeytanın bacağını kırdığımızı düşünmeye başlamıştım ki yanılmadığımı çok kısa bir sürede anladım. çünkü kader oyununun ikinci perdesi o hafta sonu tekrar açılmış ve ben onun rüzgarında savrulan bir yaprak gibi kendimi talihsiz olaylar zincirinin tam ortasında bulmuştum…

Her şey hafta sonu iznimizde sergio ile gittiğimiz o marinada başlamıştı… ama durun durun! Biraz daha geri sarmalıyım… hah cmt gecesi villadan ayrılmadan önce konuştuklarımızdan başlayayım.

Can iyi geceler dileyip yanımızdan ayrıldığında gece yarısını çoktan geçmişti. Sergio binanın güvenlik şifrelerini girerken ben de salondaki klimanın serinliğinden biraz daha faydalanabilmek için tembelce odanın içinde dolanıyordum.

"yarın saat 10:00 da hazır ol sergio! Ben buraya uğrar seni alırım.. Ataköy marinasına gideceğiz ve kesinlikle gecikme çünkü yolumuz uzun…"derken onun kurşun geçirmez pencere sistemlerini devreye sokmasını izliyordum dalgınca..

"tamam bebeğim! Hatta dilersen bu akşam benimle kalda, sana hem Amerikalıların ne kadar misafir perver olduğunu kanıtlarım hemde sabah uyanamazsam beni bizzat uyandırma şerefine nail olursun…"

otuziki dişini gösteren gülümsemesi eşliğinde yaptığı teklife omzuna sıkı bir yumrukla karşılık verdim.. "gece yatmadan dua et belki rüyanda görürsün" diyerek bende ona gülümseyip kapı alarmını kurmasına izin vermek için çıkıp villadan ayrıldım.

Ertesi sabah bütün ikazlarıma rağmen maalesef yine serigoyu villanın önünde beklemek zorunda kalmıştım hava sıcak olduğu için serin olan arabamdan çıkmak istemiyordum ve radyoda çalan yeni hit bir parça eşliğinde parmaklarımla direksyonda ritim tutarak gelmesini bekliyordum… farkında olmadan bakışlarımı yukarı kaydırdığımda bir anda pencerede Can'ı gördüm… sabahın bu saatinde elinde bir bardak içkiyle düşünceli bir şekilde beni seyrediyordu… selam vermek için kornaya bastım.. oda yanıt olarak kadehini kaldırdı… yüzündeki maske öyle ustaca ayarlanmıştı ki jestleri okumada usta olan ben bile hissettiğini anlamıyordum.. vücudu kaskatı yüzü ise dupduruydu… belki sadece bakışları bir şeyler anlatırdı dikkatli bakılsaydı ama zaten onu da uzakta olduğu için okuyamazdım… hem bakışlarımı tekrar aşağı kaydırdım ve aklımda türlü soru işaretiyle önümde duran otoparka görmeyen gözlerle bakarken nihayet sergio'nun teşrif etmesiyle yarım saatlik rotarımızın ardından artık yoldaydık.

ben aklımdakilerle baş başa kalmak için susup öylece araba kullanmayı tercih etmiş olsamda sevgili sergionun buna pek niyeti yok gibi duruyordu…

“ hadi sıra sende oynayalım!” dedi radyonun sesini biraz daha açarak… ona anlamayan gözlerle baktım..

“efendim?”

“sıradaki müzik benim olsun ve sonraki de senin anlaştıkmı?...ama şarkılar Türkçe olduğu için sözleri bana tercüme etmen lazım…” kaşlarımı çatarak ona bakarken gülümsememe engel olamıyordum.. bu adam en umutsuz anımda bile dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmayı başarıyordu…

pekala deyip sıradaki parçanın gelmesini bekledik bir süre. Çok şükürki hareketli parçalar çalan bir kanaldı ve gelen ilk parça içimi ısıtacak kadar iyiydi..

Özgün’ün ‘sadece arkadaşız’ parçası çalıyordu… “hadi hadi !sözler!…” diye üsteledi sergio… ve ben tek tek cümleleri çevirmeye başladıkça yüzüne yayılan gülümsemeyle “işte tam benim parçam dedi”… ve nakaratının benden öğrendiği kadarıyla şarkıya kırık bir türkçe eşlik ederek “bu parça benden sana bebeğim“diyerek devam etti

“Nasıl atıyor kalbim seninle dinle, Dayanamaz yanar gece ateşinle,……..…… Sorana biz yalanlarız gören olursa,Sadece arkadaşız.” Bir yandan eşlik ederken bir yandanda filörtöz havalarda dikkatimi çekmeye çalışıyordu… farkında olmadan onun neşeli atmosferine girmiştim bile, kırık Türkçesiyle çekici bir erkek gibi davranmaya çalıştıkça daha da komik ve sevimli oluyordu ve farkına varmadan anladım ki sergio gerçektende benim hayatımda önemli insanlar listesindeki yerini almıştı… ona bir arkadaş olarak gerçektende çok değer verdiğimi şimdi çok daha fazla fark ediyordum…

şarkı bitip benim sırama geldiğinde ikimizde kahkahalar atmaktan dolayı gülümseyen bir yüz ifadesi ve heyecanlı bir bekleyiş başlamıştı ama size kaderin benimle oynadığını söylemiştim ya hani! işte bu noktada kader bana ilk naniğini göstererek bana mustahak olan parçayı sıraya koymayı maalesef başarmıştı!

sıradaki parçada ‘gökçe –tuttu fırlattı kalbimi ‘ çalıyordu!

Şarkı kesinlikle bir dram şarkısı değildi aksine insanın oturduğu yerde kıpırdanarak eşlik edip eğleneceği bir parçaydı ama sözlerin şu anda Can ile yaşadıklarıma ilginç bir benzetme yüklemesi beni gerçekten etkilemiş ve bir o kadar da buruk bir hüzün havasına sürüklemişti….. sergio’ ya sözlerini tercüme ederken nasıl bir ses yada yüz ifadesi takındıysam o bile bu şarkı konusunda bana espri yapmaya çekinip… şarkı bitene kadar sadece öylece dinleyip yolu seyretmişti…ama radyoyu kapatmamın ardından uzayan

sessizlikte söylediği kelimeler onun göründüğünden çok daha iyi bir gözlemci olduğunuda bana gösterir nitelikteydi…. ne diyebilirimki….

“bak Can aslında iyi bir adamdır ama bazen kör olabiliyor!...bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığına inanabilirsin” dedi beni bile şaşırtarak… Can ile aramıza koyduğumuz mesafenin dikkat çektiğini biliyordum ama benim içimde yaşadığım çalkantının bu kadar belli olması beni gerçekten de çok şaşırtmıştı… başımı çevirip sergioya çatık kaşlarla baktım…

“hey bana öyle bakma ve inkar etmeyede kalkma bebek! Her ikinizde iyi oyuncular olabilirsiniz ama bende az sahne tozu yutmadım ve bazı şeylerin rol mü gerçekmi olduğunu pekala görebiliyorum!” derken bakışlarında anlayış dolu sevecen bir ifade belirdi.. sıkıntıyla burnumdan soluyarak dikkatimi tekrar yola verdim.. tıkanmış olan trafikte her istanbul’ unun yaptığı gibi sabırla yol almayı bekliyordum ve bu tatsız muhabbetinden bir an önce kapatılmasını….

“Can’ın türk kadınlarına olan önyargısını bence sen değiştirebilirsin çünkü onun sana saygı duyduğunu biliyorum ve bu bile onun nazarında bir kadın için çok zor bir beceri gerektirir.” Duyduğum şeylerin yabancılığı ve şaşkınlıyla bakışlarımı tekrar ona çevirip ,” sen ne önyargısından bahsediyorsun? “ dedim son söylediği iltifatı duymazdan gelerek.. sesimin fazla öfkeli ve sert çıktığının farkındaydıma ama can hakkında öğrendiğim bu şey istemeden de olsa milliyetçilik duygularımı kabartmıştı yeniden. sergio biraz duraksayıp kafasını kaşıdıktan sonra problem olmayacağına karar vermiş olacak ki konuşmasına devam etti..

“can’ın annesi türk biliyorsun ve onu küçükken terk etmiş… her nekadar bunu belli etmesede ben bu yüzden onu hiç affetmediğini biliyorum.. işte bu yüzdende bu ülkedeki bütün kadınlara onun gibi gözüyle bakıyor… hatta sana ilk gün havuz başında yaptıklarının da aslında tek sebebi buydu… ama artık eskisi gibi düşünmüyor senin hakkında……” öğrendiklerim ani duygu değişimleri geçirme sebep olarak beni elegeçiriyordu… terkedilmiş bir çocuğun hissedecekleri ve bunun içinde bırakacağı öfke… canın havuz başında söz ettiği ırkçılık kokan o sözler…. kafamın içindeki ‘Can hakkında çözemediklerim puzzle ‘ı tek tek birleşmeye başlamış ve onun şımarık bir züppe olduğu konusundaki önyargımın ne kadar yanlış olduğunu da çözmeye başlamıştım… insanın hayatındaki en önemli yaşlar olan çocukluğu belikli büyük üzüntülerle geçmişti… ben toprak ile meyve bahçelerinde oyunlar oynarken belli ki o….

“…..ve o öpücük için diyebilirim ki sen beni öyle öpseydin bebeğim ben senin peşinden kuyruk olur ayrılmazdım… dediğim gibi Can bazen kör bir budala olabiliyor”konuşmaya devam eden sergionun son cümlesi yine gülümsememe sebep olmuş ve içimdeki kasveti dağıtmayı başarmıştı…

çoğunluğu eğlenceli geçen yolculuğumuzun sonunda marinada bir saat kadar tekneleri gezdik ve nihayet iki katlı oldukça büyük bir sürat teknesinde karar kılabildi sergio sonunda…

“benimde tutkum bu karen… şanslıyım ki İstanbul koyu çok olan bir şehir yoksa bir sene boyunca bu yabancı ülkede çıldırırdım hafta sonları” derken gülen gözlerle tekneye bakıyordu…satıcıyla yapılan anlaşmanın ardından çek verilmiş ve sergio deneme gezisi için adamdan müsaade isteyip beni elimden tuttuğu gibi sürat teknesine sürüklemişti… bense şiddetle binmeyi reddetmiştim çünkü söylemeye utandığım bir kusurum vardı… beni deniz tutardı.!

“ah hadi ama itiraz yok karen! ben anlamam baş ağrısı falan!”

“yapma sergio zaten üstüm ince tekne için uygun değil…”

“hadi ama korktuğunu düşüneceğim artık ! söz merak etme sırf sen korktuğun için son hıza çıkmayacağım” o kadar yoğun ısrar etmiş ve beni alay etme konusunda öyle bir tehdit etmişti ki ‘sadece yirmi dakika süreceği sözüne kanarak teklifini kabul etmiştim. Ve sonunda kusmamak için dua ederek tekne bindim..

üst kattaki dümene geçmiş olan sergionun yanındaki koltukta oturuyordum. özellikle etrafı açık bir kamara tercih ettiğini söylemişti.. hızı hissetmek hoşuna gidiyormuş ya bununda bizim felaketimiz olacağını tabiî ki hesap etmemişti!

aslında denizde dalga yoktu ama bu sürat teknesinin beni kucağında bir bebek gibi hoplatıyor olması kesinlikle tahammül noktamı fazlasıyla zorluyordu…

nefes al ….nefes ver… tekne aşağıya inerken al …çıkarken ver… inerken al …çıkarken ver…. Fazla değil daha beşici dakikada yüzümün rengi gitmiş midem dışına çıkacak kadar safra biriktirmişti...

o çılgınca heyecan çığlıkları atarken bende ona aynı şekilde çığlık atarak eşlik ediyordum ama aramızdaki fark benim heyecandan değil korkudan çığlık atmamdı…. hızla aşağı düşüyor hızla yukarı fırlatılıyorduk…her yukarı çıkış daha hızlı aşağıya düşmekti… aklım tamamen kontrolünü yitirmiş gibi sadece bitmesi için dua ediyordum… Ve uzunca bir sürede sergio benim drumumu anlayamamış onun çoşkusuna eşlik ettiğimi sanmıştı.

bir süre sonra nihayet acı gerçeğin farkına vardığında “karen iyimisin?” derken benim boncuk boncuk terleyen alnımı siliyordu elinin tersiyle…. bulunduğum yerden yere doğru çömelmiş başımı arkaya doğru atarak

gözlerimi kapatmıştım… koyun sonuna gelmiştik ve şimdi yavaşlayarak dönüşe geçmeye hazırlanıyorduk..

“beni… ben..i.. deniz…tutaaar” dedim fısıltı gibi bir sesle..yutkunup duruyor ve aklıma başka şeyler getirmeye çalışıyordum…. Önümdeki demirleri sıkmaktan parmaklarım hissizleşmişti artık resmen… sergio tekneyi durdurup bana doğru tamamen eğildi ve bunu daha önce söylemediğim için şapşal olduğumla ilgili, ve kadınlarla ilgili birkaç değerli düşüncesini paylaştıktan sonra,

“al şu battaniyeyi de şuradaki koltuğa uzan biraz…” diyerek beni arkamızdaki uzun koltuğa yatırarak sessizce düzelmemi bekledi… yatmanın bana iyi geldiğini söyleyebilirdim eğer dakikalar sonra duyduğum silah seslerini algılamadaki tutukluğum sebebiyle lanetler okuyarak doğrulup kendimi koltuğun altına yuvarlamamış olmasaydım!… çünkü atılan kurşunlar etrafımızda kör sinekler gibi uçuşuyor ve resmen koltuğun altından çıkmama bile müsaade etmiyordu… anlaşılan o ki birisi bize ateş açmış ve taramalı kullanan bir manyağın insafına kalmıştık…

sergio da bende hiçbir zaman silahsız dolaşmazdık… ve taramalının ateşi kesilir kesilmez yanımıza yanaşan tek katlı sürat teknesindeki adamlara ilk olarak sergio karşılık vermeye başlamış ve bende gecikmeli de olsa ona eşlik ederek ateş hattını güçlendirmeyi başarmıştım…

altı kişi görünüyorlardı ve birisi elindeki taramalıya yeni şarjörü takmaya çalışırken diğerleri de bizi oyalarak zaman kazanmaya çalışıyordu. sayıca bizden fazla olmaları ve durağan bir hedef olmamızın işlerini kolaylaştırdığı bir gerçekti ama biz de iki katlı bir teknede oluşumuzun avantajlarını sonuna kadar kullanıyorduk doğrusu ama ne yazık ki onlar gibi boşa atacak mermimiz yoktu zira kısıtlı sayıda mermi alan silahlar kullanıyorduk…

o yüzden tek yapabileceğimiz şeyi yapmak için Sergio dümene geçerken bende arkasına geçerek onu korumaya aldım..sergio yiğitliğin 9.kuralı olan fiili büyük bir gururla gerçekleştirmek için motora yüklenirken bizde tam gaz kaçışa geçtik!

sergio bir yandan tekneyi kullanırken diğer yandan adamlara ateş etmeye çalışıyordu.. şanslıydık ki daha hızlanmaya yeni başladığımız bir anda adamlardan taramalı tutanı indirebilmiştim… ve ardından bir tanesini de

sergio alaşağa etmişti. ama dediğim gibi şanslıydık çünkü ben tekne tam gaz harekete geçer geçmez maalesef safdışı kaldım…

şu amerikan filmlerinde gördüğünüz tekne kovalamaca sahneleri varya! Hani şu iyi adam kötü adamlara ateş eder ve hepsini teker teker indirir ya… ha… işte onları unutun!

Çünkü bu şeyin üstünde sürekli ayran gibi çalkalanırken ve rüzgar size üvey evlatmışsınız gibi sürekli tokat atarken bırakın nişan alıp birini vurmayı, tutunmadan ayakta bile zor dururdunuz… birde böyle bir durumda benim mide sorunumu da ilave edin üstüne!…. işte alın size düğün alayı! kulağımın yanından kurşunların geçtiğini ve sergionun bağırarak onlara ateş ettiğini duyuyordum ama her şey yavaşlamış bir film gibiydi sanki… tutuklu kalmıştım resmen…hatta en sevdiğim dostum adrenalin bile bugün beni yalnız bırakmış ve onun yerine aptal bir deniz tutmasıyla esir alınmıştım.. aklıma polisi aramak gelmişti bir anda ama cep telefonumu elime aldığım gibi yere düşürmüştüm… yapamıyordum.. kaslarım istem dışı kalmıştı sanki…. elime silahı alıp bir türlü ateş açamıyordum…

Adamlar bize iyice yaklaşmışlardı ve bizde koya…bu mesafede bizi şimdi haklayamazlarsa bir daha yapamayacaklarını çünkü sahil güvenliğe enseleneceklerini biliyor olmalıydılar… en azından ben biliyor olmalarını ümit ediyordum … çünkü başladıkları işi bitirmeye karar verip risk alırlarsa büyük ihtimalle bu bizim sonumuz olurdu…bir anda sergio arkasına dönüp çömeldiğim yerde omuzlarımdan tutarak beni sarstı..”karen dümeni tutmalısın!” dedi.. ve daha itiraz bile edemeden beni koltuğa oturtup ellerimi dümene kenetleyip ardım sıra ateş etmeye koyuldu… adamlar ile aramızda artık 10 mt. den daha az bir mesafe vardı ve bire karşı dört ateş gücü ile artık sona geldiğimizi hissediyordum…

Derken sergio’nun acı dolu bağrışıyla bir merminin omzuna isabet ettiğini fark ettim. ateş eden kolunun olduğu omuzdu. ben bir elim dümendeyken eğilerek sergioya bakmak için arkamı döndüm… belkide tek çare yere yatıp birilerinin bizi kurtarmasını beklemek diye düşünüyordum ki sergio tam tersine hareket ederek bir anda belimde duran silahı çekerek iki elinde silahla birlikte ayağa kalktı ve öfkeyle küfürler yağdırarak adamlara ateş açmaya başladı… bende son anda kararımı vererek motoru durdurup onu geri oturtmak için ayağa kalktım…

her şey yavaşlatılmış gibiydi sanki..bir yandan Kulağıma sahil güvenliğin siren sesleri geliyor ve diğer yandanda sergio 'nun iki kişiyi daha indirmiş olduğunu fark ediyordum koluna yapıştım aşağı çekmek için ama elindeki silahların biten mermi sesini ardı arkaya duymamızla ikimizinde yaşadığın sadiselik duraksamada olan oldu ve "PAT!!!!" birlikte yere çöktüğümüz sırada bizi hedef alan kurşun nihayet adresini buldu…

Bölüm 13

Can,

Can polisin kapıda olduğunu öğrendiğinde içini bir korku sardı… sergio'ya da karen'e de ulaşamıyordu çünkü….ve aklında türettiği ihtimaller polisin gelmesiyle dahada korku verici bir boyuta çıktı…merdivenlerde karşıldığı polis memuru kimliğini gösterip kendisini tanıttıktan sonra,

"efendim sizi bizimle birlikte hastaneye götürmek için görevlendirildik" dedi ifadesiz gözlerle Cana bakarken. genç adam nedenini öğrenmek istediğini belirtircesine bir süre hareket etmeden gözlerine baktı ve nihayet polis duymaya korktuğu cümleleri ona ardı arkaya sıraladı.

"korumalığınızı yapan karen yağız ve sergio ermita silahlı bir saldırıya uğradılar" Can bir anda dünya başına yıkılıyor sandı ve boğazına bir yumru düğümlendi.

"onlar…?"diye sordu duyulduğuna bile emin olamadığı bir ses tonuyla.

"onların ikiside hayatta efendim merak etmeyin… sadece bay ermita yaralandı…. ama onunda bildiğimiz kadarıyla hayati bir tehlikesi yok"

"ya bayan yağız?"

bayan şu anda onun yanında ve bildiğimiz kadarıyla herhangi bir sağlık sorunu yok"

Can rahat bir soluk aldı ama bütün bu olanların tekrarlanmayacağı anlamına gelmiyordu sonuçta… karen yanında olduğu sürece tehlikede olacaktı…arabada hastaneye doğru giderken kafasındaki kaygılardan kurtulup sağlıklı düşünmeye bir çözüm bulmaya çalışıyordu… aklı bir saat gibi işlerken bunu yapan suikastçinin bodyguardlarını ortadan kaldırmak için kurduğu tuzağın kaba olarak ayrıntılarını öğrendi polislerden…

az daha her ikisini de kaybediyordu… az kalsın kareni bir daha hiç göremeyecekti!… birkaç haftadır kendisini zorlukla ondan uzak tutarken,

belki de hayatının en zor rolünü oynayarak onun varlığına tepkisiz ve önemsizmiş gibi davranırken onu tamamen kaybediyordu… bu nasıl bir çelişkiydi böyle? iki güçlü mıknatıs gibi birbirlerine çekilirken aynı kuvvetle uzak durmak içinde savaş veriyorlardı..

şimdi ise onun elini bile sürmeye kıyamadığı kadını birileri öldürmek istemiş ve buna çok yaklaşmışlardı..hepsinin sebebi kendisiydi… hayır! Hepsinin sebebi babasıydı! Afganistana silah kaçakçılığı yapmasıyla başlamıştı bütün bu uğursuzluklar… bunu öğrendiği gün konuştukları hala aklında dün gibiydi sanki,

"sen ne yaptığını sanıyorsun baba!" demişti elindeki zarfı öfkeyle babasına gösterirken,

"sen karışma Can! Bu siyasi bir olay!"

"ne siyaseti baba çocukmu kandırıyorsun? Yasadışı yollarla iş yapıyorsun sen!..kaçakçılık yapıyorsun! Üstelikte silah! Orada ölen binlerce masum insan için hiçmi vicdanın sızlamıyor senin?"

"oradaki masum binlerce insan için satıyorum zaten ben o silahları! Amerikan ordusunun o silahlara ihtiyacı olduğunu mu sanıyorsun…. Ben bunları o halk kullansın diye sınırdan sokuyorum, kendilerini savunsunlar diye… "

can sinirli bir şekilde gülmüş ve ayağını dibindeki antika vazoya gözünü bile kırpmadan bir tekme savurmuştu…

"bana bak david takers! İkimizde biliyoruz ki sen ne o halkı nede kendi yurttaşlarını düşünüyorsun! Senin tek sevdiğin şey oradan kazandığın para! Ama ben daha fazla bu kanlı paranın senin cebine girmesine izin vermeyeceğim!"

bay takers elindeki puroyu sakinlik içinde ağzına götürüp elini pantolon cebine sokarak rahatça karşılık vermişti…

"öylemi?...peki ne yapacaksın evlat?... beni polisemi şikayet edeceksin" yüzünde yarım bir gülümseme ve gözlerinde eğlenir ifadeyle Canı süzüyor, sözlerinin aksine bu söylediğinin ihtimal dahilinde bile olmadığını biliyor gibi görünüyordu… ama Can'da babasını çok iyi tanıdığı için blöfünü daha çok önceden hesaplamış ve kartlarını ona göre oynamıştı..

"hayır baba, yapmayacağım,çünkü yaptım! " bir anda david takers'ın yüzündeki gülümseme donmuş ve istemedende olsa ağzındaki puroyu yere düşürmüştü..

"neden bahsediyorsun sen!"

“ah korkma baba… ismini kullanmış değilim çünkü zaten sen daha polis kayıtlarına bile girmeden isminin o dosyadan çıkartılmasını sağlayacaktın… ben seni değil iş yaptığın bağlantıyı verdim polise… tabiiki isimsiz bir ihbar olarak…”

david yeniden keyiflenir gibi oldu ve keyfini çıkartamadığı purosunun yerine bir içki almak için dolaba yöneldi..

“senin ihbarın gibi günde kaç ihbar alıyorlar biliyormusun sen? Aptal… polis teşkilatındada adamlarım var benim… o dediklerin şu anda kayıtlara bile girmeden çöp kovasını boylamıştır…”

david takers eğer oğlunun gözlerinde acımasızca parıldayan o ışığı görseydi son cümleyi belki de asla söylemezdi..

“ah hayır baba düşündüğün kadar aptal değilim çok şükür… unuttun mu zekamı senden aldğımı söylerdin hep” derken gülmseyerek babasını yeni doldurduğu ama ağzına götürmeye fırsat bile bulamadığı kadehi alıp bir dikişte içti… ve sonra bir avın gözlerine bakan avcı gibi bir ömddet daha babasını kıvrandırarak sessiz kaldıktan sonra son hamlesinide yaptı.

“oyüzden bende bu ihbarımı elden değil internet aracılığıyla hacklerimi kullanarak direkt FBI ‘a ve başbakanlık özel suç araştırma komisyonluğuna ve amerikan ordusu kaçakçılıkla mücadele karargahına gönderdim… yüksek mevkili bir devlet adamı tarafından Amerika dan uzak doğuya sokularak k.a.a. adı verilen bir uzak doğu şirketine yapılan kaçakçılık hakkında ayrıntılı bir rapor verdim ve bilgilerde çok sağlam bir kaynaktan yani elimde tuttuğum bu zarftan alıntıydı…! Sadece erak ediyorum baba bu k.a.a. şirketinin arkasındaki kimdi?...sana gerçekten iyi paralar ödenmiş çünkü bu şirketten!... söylermisin baba bu kadar iyi finansal güce sahip bağlantın kimdi?”

can polis arabasında giderken halen daha bu soruyu geçiriyordu aklından … çünkü emindi ki bu suikastlerin altındaki sebep o kıytırık demeç değil aslında buydu! Ve şimdi başlarda fazla önemsemediği bu tehlike şimdi bütün hayatını ve hayatındaki bütün insanları tehdit edecek boyutlara ulaşmıştı. Her şey hiçbir zaman vicdan ve adalet sahibi olamamış olan babasının eseriydi ama o günden sonra kendisine kapıları kapattığı için, telefon açıp ona da soramazdı… isterik bir şekilde güldü sanki sorsa söylermiydi david takers… hatta eminim adamlar deşifre oldukları için onu hedef alınca oda düşünmeden kendisini, yani öz oğlunu aslanların önüne yem diye atıvermişti… Can yaşamı boyunca kendisini gerçektende seven birisi oldumu acaba diye düşündü bir an acı acı… ne annesi ne de babası… hayır hayır şimdi bunları düşünmeyecek karenin ve sergio’ nun iyi olduğuna emin olduktan sonra da, artık ciddi bir plan yapmak için kolları sıvayarak kararlar alacaktı…

kareni gördüğünde yaptığı ilk şey onu kollarından sıkıca tutup bütün bedenini bakışlarıyla tarayıp iyi olduğundan emin olduktan sonra sımsıkı sarılmak olmuştu… bunca gün ondan uzak durmaya çabaladıkça şimdi kolları arasında onu tutuyor olmak öpüşürken hissettiği susamışlık hissine denk bir rahatlamayla doldurmuştu içini… tekrar yüzüne baktığında onunda gözlerinin hasretle parladığını gördü… ve dudaklarında bir gülümseme ile

"kurşun sergionun sağ göğsüne isabet etti ama doktor hayati organları sıyırarak geçtiğini ve kemiğe saplanarak içeride kaldığını söylüyor… iç kanama riskini karşın bir takım tetkiklerden sonra ameliyata alınacak ve üç ay kadar istirahat etmesi gerekecekmiş."dedi genç kadın hala kollarındayken ona endişeyle bakarak

'peki sen iyimisin?' diye sordu Can ona sevgiyle sarılarak ve cevap verişini dinlerken, kolları arasında başlarına gelenleri heyecanlı ama metanetle anlatışını seyrederken onu sevdiğini anladı…. hayatında ilk defa bir kadına hissetmediği şekilde hissediyordu ona karşı yüreği… ilk başlarda belki bu sadece tutkuydu beklide ilk gördüğü andan beri oradaydı bilmiyordu ama şimdi emin olduğu bir şey varsa oda ona zarar gelmesindense kendisi ölmeyi göze alabileceğiydi… o, polislerin söylediklerine benzer şeyler anlatırken, Can onun yüzünü inceledi… burnu gerçektende bu kadar küçük ve seksimiydi daha öncede… ve yanağında şu gülümsediğinde beliren gamze gerçektende daha öncede orada mıydı?

"……….can! beni dinliyormusun?" karen sesiyle bölündü düşünceleri ve güven veren bir gülümsemeyle gençkızın başını sevgiyle omzuna yasladı.

"her şey için çok özür dilerim" dedi gerçekten üzgün olduğunu belli eden bir sesle.

"senin bir suçun yoktu Can neden özür diliyorsun?" can başını olumsuz anlamda sallayıp ondan uzaklaşarak yüzünü koridordaki cama döndü…çünkü gözlerinin içine bakarak söylemeye cesareti yoktu artık onunla yollarını ayıracaklarını.

"seni böyle bir tehlikeye atmamalıydım karen.. bu işin sana göre fazla tehlikeli olacağını tahmin etmeliydim…"

"ama!"

"hayır karen kararımı değiştirmeye çalışman yada bu konuda tartışmaya girmen söz konusu bile değil! Çünkü ben çoktan bir karar verdim… seni görevinden azmediyorum. Artık bodyguardım değilsin!"

"bence…"

"hayır karen bu konu tartışmaya açık bir konu değil! belli ki bu adamlar başladıkları işi bitirmeye kararlılar ve bende seni korumam olarak daha

fazla riske atamam o yüzden artık devlet koruması talep etmenin daha doğru olduğuna karar verdim.”

“haklısın”

“bak itiraz etmenin…..hıı?..”

“evet haklısın bence de devlet korumasını kabul etme vaktin geldi artık”

can doğru duyduğuna emin olmak için yüzüne baktı tekrar Karenin. genç kadın şimdi ellerini göğsünde birleştirmiş ona ne söylediğine emin bir havayla bakıyordu ama bu havada devamında bir bombanın geleceğinin de habercisi var gibiydi.

“ve benim bodyguard’ın olarak devam etmemem konusundaki fikrine de katılıyorum… açık hedef olmak bu işi çözmeye çalışırken işimi pekte kolaylaştırmıyor çünkü”

“neyin peşindesin karen?” dedi can endişeyle. karenin yüzünde ve bakışlarında çok farklı bir ifade vardı artık.. bir hazine bulmuş gibi...bir sırrı çözmüş gibi...onun bilmediği birşeyi biliyormuş gibiydi...yanına gelerek tam karşısında durdu…ve gözlerinin içine daha rahat bakmak için başını yukarıya doğru kaydırdı... can bir an bunu dudaklarına yapılan bir davetmiş gibi algıladıysa da hemen bufikirden uzaklaştırdı zihnini... ne olursa olsun ondan uzak durmalıyım diye düşündü. ama Karenin,

"benim sevgilim olur musun?” demesiyle sıkı sıkıya sarıldığı bu fikrinde aklından uçup gitmesi bir oldu.…

bu kadın ne dediğini biliyormuydu!

bölüm 14

can,

“hayır” demişti genç adam teklifine. ama şimdi burada oturmuş onun gelmesini bekliyordu işte. uzman koruma ajansının sahibi olan Ertuğrul beyin ofis odasındaydı. sergio ameliyattan çıkıp yoğun bakım odasından

normal odaya alındığında doktor bir gün süreyle uyutulacağını söyleyince sabaha karşı hastaneden çıkmışlardı. şimdi ise kara kara Karen'in teklifini neden kabul ettiğini düşünüyordu . "canım sevgili dediysem rol icabı olacağız! "demişti gençkız son cümlesini düzelterek. sanki böyle bir şeyi rol icabıda olsa yapabilirmiş gibi!.... ama işte bütün reddedişleri ve dirençleri kırılmış bir vaziyette şimdi bu odada planlarını konuşmak üzere onu bekliyordu.

etrafına göz gezdirdi. ilk defa karenin hayatının bir parçası olan bir yere geliyor ve hayatındaki insanlarla tanışıyordu.. patronunun eski bir ajan olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı… ama babasının da eski bir mit ajanı olduğunu öğrenmek onu daha da fazla şaşırtmıştı doğrusu.. karenin bu mesleği neden seçtiğini ilk başta anlayamamış olsa da şimdi bazı şeyler yerine oturmaya başlıyordu artık, demek ki adrenalin tutkusu aileden geliyordu.

görünüşüyle tam bir kadın olsada bir erkek kadar cesur ve güçlüydü karen… kendi camiasındaki kadınlara hiç benzemiyordu.. ama her şeyden önce bir türktü.. sıkıntıyla yüzünü ovuşturdu genç adam. her şey kafasında çok karışıktı. ettiği yemini bozup türkte olsa karenle olamazmıydı? annesi yüzünden hissettiği güvensizlik bir önyargıdan mı ibaretti acaba...oysa karen annesi gibi davranmamış gördüğü ilk zorda onu bırakıp kaçmamıştı işte. o farklıydı...aslında hayatına girmiş olan bütün kadınlardan çok daha özeldi.. hepsi onunla şöhreti ve dış görünüşü için ilgilenmişken karen bunların hiçbirine değer vermemişti... bilemediği bir sebepten dolayı ondan sürekli uzak durmaktaydı gençkadın...

Can çaresizlikle gözlerini kapattı. bilmiyormuydu yani gerçekten sebebini... içinde bir yerlerde bunun cevabı fısıldanıyordu sanki kalbine...eğer aralarında bir şeyler yaşanırsa bir sene sonra buradan ayrıldığında karen'i ardında bırakıp gitmek zorunda kalacaktı çünkü… ama onu beraberinde götürse bile bu ilişkiyi uzun vadeye taşıyamayacağı da belliydi zaten.. çünkü karen onun camiasından değildi! linda gibi isteklerini anlayamazdı!hakkı olarak evlenmek ve çocuk yapmak isterdi.. kareni çocuklarının annesi olarak düşünmek içinde bir heyecan dalgası uyandırsa da hemen arkasından kendi annesinin yaptıkları aklına geldi… yapamazdı! kendi yaşadıklarından sonra başka bir çocuğa da aynı acıları yaşatmamaya yemin etmişti...anne olarak karen'i bile seçse yine de güvenemezdi...

ve karen'i de evlenmemeye çocuk sahibi olmamaya ant içmiş biri olarak

bu kadere mahkum edemez ondan böyle bir şey için anlayış bekleyemezdi… sabırsızlıkla oturduğu koltuktan ayağa kalkarak koridora bakan pencereye doğru ilerledi. karen ile birlikte olmak için ölse bile bunu ona belli etmeyecek baştaki planına sadık kalarak ondan uzak duracaktı.. böylesi ikisi içinde en iyisiydi.. karenin sevgilisi olarak yanında olmasına dayanacaktı.. o iyi bir oyuncuydu… ne hissederse hissetsin karene ondan hoşlandığını fark ettirmeyecekti… sıkı bir küfür savurdu içinden lanet olasıca kalbi ondan hoşlanmakla kalmıyor, onu her gördüğünde kollarına almak için yanıp tutuşuyordu..

işte tamda kaşlarını çatmış görmeyen gözlerle koridora baktığı sırada görmüştü onları… üç kişiydiler… bir tanesinin yüzü çok tanıdık geliyordu… sanki…bazı resmi makamlarda sıkça karşılaştığı bir resime benziyordu…. ama şu anda onun kim olduğunu kavrayamayacak kadar kendisini allak bullak eden diğer iki kişiydeydi aslında düşüncesi… içinde yükselen kıskançlık duygusunun pençesinde gelenlere bakarken, karenin başka bir adamın elini tutmasının kendisinde yarattığı çöküşten kurtulmaya çalışıyordu aynı anda.…hayatında ilk defa yaşadığı kıskançlık duygusuyla sarsılırken planlarını uygulamaya geçirmek hiçde kolay olmayacaktı belkide... belkide onu başkasının kollarında görmeye asla alışamayacaktı.

… kapıdan girdiklerinde nihayet yüz ifadesini toparlayabilmişti genç adam. Karenin mahçup bir şekilde yanındaki adamı tanıştırmasını izledi. "toprak bu Can Takers, Can bu arkadaşım…yani erkek arkadaşım toprak" tanıştığı adamın yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.. içinde bu zamana kadar hiç hissetmediği bir ezilme hissetti ve zorlukla da olsa Karene sahiplenici bir şekilde sarılan bu keskin bakışlı adama gülümseyerek 'merhaba' dedi . karen yanındaki diğer adamı da tanıştırırken kime benzediğiyle ilgilide bir şeyler söylediyse de o birbirine çok yakışan bu ikiliyi incelemekten dikkatini veremiyordu aslında söylenenlere. demekki kostüm odasında çalan cep telefonunda aşkım diye hitap ettiği genç bu adamdı… yatağından bir türlü çıkamadığı için villaya geç gelmesine sebep olanda!…

hepsi birden yerlerine oturduklarında genç adamda dahil herkesin gözü karenin üzerindeydi.. gençkız sanki diken üstünde oturuyormuş gibi koltuğunda birkaç kez kıpırdandı.. toprak karenin hemen yanına çekmişti sandalyesini ve bedeni gençkıza doğru dönüktü… herkes neden toplandıklarını öğrenmeyi bekliyordu.karen en başından başlayarak suikast ile ilgili detayları aktarırken Ertuğrul bey hiç tepki vermeksizin koltuğuna yaslanmış ve iki işaret parmağınıda dudaklarına kapatarak dinlemişti gençkızı… toprak ise durumdan rahatsız olduğunu belli eden birkaç homurdanmayla karşılık vermişti.. en son tekne suikasti ise ortamdaki gerginliği patlatıvermişti..

toprağın ilk tepkisi ‛bu işi derhal bırakacaksın” demek olmuştu...

“yapamam toprak! bu özel bir mesele oldu artık” dedi karen.

“hayır! bu senin değil sadece onun özel meselesi karen!” diyerek başıyla Can’ı işaret etti toprak.

“toprak bunu seninle tartışmak istemiyorum. bu işi başlattım ve bitireceğim” derken karenin kaçamak birkaç bakışla kendisini süzdüğünü fark etti..

“nasıl kendini öldürterek mi!” diye karşılık verdi toprakta yüksek sesle.

aralarındaki ilişkinin ne boyutta olduğunu bilmiyordu Can ama karenin her kim olursa olsun ona bu şekilde hesap sorulmasını kaldıramayacağını tahmin ediyordu ve nitekim de öyle oldu.

“ toprak bana bağırmayı ve emir vermeyi kessen iyi edersin!” dedi fısıltı kadar kısık ama buz gibi bir sesle. ama genç adamda taviz vermemiş ne düşündüğünü söylemek konusunda geri adım atmamıştı.. yumruklarını sıkarak bakışlarını kendisine çevirmiş ve “bu züppe için mi canını tehlikeye atacaksın söyler misin?”diye sormuştu tükürürcesine. Ortamdaki bu zamana kadar yapılan bütün konuşmalar türkçeydi ve can kendisine yapılan bu sözlü saldırıları duymamazlıktan gelmeye çalıştıysada karenin “Bay takers Türkçeyi anlıyor toprak” demesiyle saklandığı kabuğundan artık sıyrılabileceğini anladı,

tam kendisiyle konuşmasına dikkat etmesini söyleyecekti ki toprağın “iyi ozaman birbirimizi anlamak konusunda sıkıntı çekmeyeceğiz” diyerek ayağa kalkmasıyla gençadamın gösterdiği açık kartı da görmüş oldu… anlaşmak için dilleri yerine yumruklarını kullanmaya daha çok niyetli görünüyordu…o da aynı şekilde karşılık vermek için ayaklanmıştı ki karenin aralarına girmeleriyle yapacakları iş yarım kaldı…

"siz ikinizde ergenler gibi davranmayı bırakıp otururmusunuz yerinize! Ertuğrul amca bir şey yap lütfen!” dedi karen onların arasına girmiş ve ellerini göğüslerine dayamışken.

“evet gençler şimdi ikinizde yerinize oturuyorsunuz ve ben izin verene kadar da konuşmuyorsunuz!” can kendisine emir verilmesine asla tahammül edemezdi kaldıki bu yaşına kadar babasının bile buyunduruğuna girmemişti pekala ama bu adamın sesindeki ve cümlelerindeki yaptırım o kadar ağırdı ki toprağın itaatkar bir şekilde geri çekilmesiyle, o da aynı

şekilde karşılık vermeye karar verdi . kısa bir an karenle bakıştılar göğsünde durmuş olan ellerinin sıcaklığı halen daha geçmemişti…

“karen kızım senin planın nedir?” diyen ertuğrul beyin sesiyle ancak düşüncelerini yeniden toparlayabildi genç adam. gençkızın vereceği yanıta kulak kesildi.

“öncelikle şu köstebek işini çözmemiz gerekiyor , bence bilgi sızdıran şey bir insan değil!…bir cihaz!… evin bir kaç yerinde yada telefonlarda yada arabaların içinde bilmiyorum ama mutlaka bir yerlerde dinleme cihazları olmalı hatta belki kamerada olabilir” dedi ne bahsettiğinden emin bir tonla.

"ama bunu yapmaları için yine içeriden bir yardım almış olmaları gerekir... ev çok iyi korunuyor ve ev halkı dışında kimseyi binaların içine sokmuyoruz" diyerek itiraz etti can.

"belki öyle....belki de değil!" derken ellerini arkasına kenetlemiş kısa voltalar atarak yüksek sesle düşünüyordu şimdi gençkız…

“ilk olayda nereye gideceğimizi sadece dördümüz biliyorduk değil mi, ama ikinci tekne olayında sadece iki kişi biliyorduk " dedi… “gece salonda sergio ile konuşmuştuk ve saati ve marinanın adını ozaman söylemiştim… sadece o an ve sadece orada!" bir anda olduğu yerde çakılıp kalmıştı genç kız...aklına gelen bir şeyle göz bebekleri irileşti ve doğruca kendisine baktı. Can karenin neye bu kadar endişelendiğini merak ederek “ne oldu?" diye sordu…

“klima! her iki olayda da klimaların olduğu odalardaydık! bu mümkün olabilir! senin dediğin şekilde o eve giren bir tek klimacılar oldu... hatırlamıyor musun? Benim iş görüşmesine geldiğim gün klimalarınız bozulmuştu!… hani servisten gelmişlerdi tamir etmek için! belki de klimalarınız kendiliğinden bozulmamıştı! belki de onu oraya monte eden kişilerce hazırlanmış bir şeydi... böylece gelip cihazları takacaklar ve hiç dikkat çekmemiş olacaklardı!” herkeste tam bir sessizlik vardı şimdi.. olasılık doğruysa eğer bu ciddi bir organizasyon ve planın bir parçasıydı... sessizliği ertuğrul bey bozmuştu.

"öyle diyorsun karen ama madem klimayı takanlar ile bu adamlar aynı kişi neden daha önce takmadılar ozaman dinleme cihazlarını?"

"bilmiyorum belki...belki hep oradaydı cihazlar ama bozulmuşlardı... ya da ya da...aynı zamanda evin güvenlik sisteminin de oturmasını beklemişlerdi... böylece aynı zamanda evin güvenliğini de içeriye girip detaylıca inceleyebilecek fırsatları olacaktı!"

genç adam doğru olması muhtemel bu ayrıntıları dinledikçe içinde daha da büyük bir endişe ve öfkeyle sarıldı... bu kaçakçı şirket her kimse gerçekten güçlü ve kararlı kişilerdi sahipleri... aklına bir an bundan odadakilere bahsetmek geçti.. ama aynı anda vazgeçti fikrinden... bunu söylemenin

kimseye yararı olmayacağı gibi bilmek bu kişileri de tehlikeye sokacaktı... düşünceler beyninde cirit atarken karenin tekrar konuşmasıyla dikkatini ona verdi.

“o gün beyaz bir pikap gelmişti kapıya ve içindede üç adam vardı!.. esmer tenliydiler” derken simdide Ertuğrul beye bakıyordu gençkız…

"ertuğrul bey, klimayı satan şirketi ve servise gelen şirketi bulmamız gerekiyor oradan yola çıkabiliriz belki?”

Ertuğrul bey iyi iş çıkarttığını söyleyerek telefona sarıldı ve birkaç görüşme yaptı…

“güvenlik müdürünüzü buraya davet ettim. ondan gizlice kayıtları vermesini ister sonrada şirketin adını netleştirip üzerinden iz sürmeye başlarız. Peki karen sen ne yapmayı planlıyorsun kızım?” dedi ertuğrul bey yeniden genç kıza dönerek. Karen sıkılgan bir tavırla toprağı göz ucuyla süzdü ve ellerini dar pantolonun arka ceplerine sokarak birkaç tereddütlü sallanıştan sonra,

“aslında ben bu olay çözülene kadar bay takers'ı korumaya kararlıyım ama bunu açık bir şekilde devam ettirrisem hedef olacağımı da biliyorum…." dedi net bir ifadeyle "O yüzden bunu farklı bir yolla yapmaya karar verdim…” şimdi başını dikleştirmiş ve kararı için hiç bir itiraz kabul etmeyeceğini belli etmişti bir şekilde.

“canın sürekli yanında olmaya devam edeceğim ama bir koruma olarak değil, rol icabı bir sevgili gibi davranarak.”

Can onu büyülenmiş gözlerle izlerken Toprağın aniden ayağa kalkmasına oda en az karen kadar şaşırmıştı doğrusu. sevgilisi karenin elini tutarak “ne demek istiyorsun?” dedi kendisine mümkün olduğunca hakim bir ses tonuyla.. yüzünde kıskançlığın hertürlü rengi görülebiliyordu genç adamın ve can onun sonuna kadar haklı olduğunu da biliyordu… kendisinin karen gibi bir sevgilisi olsaydı eğer asla kendisi gibi kötü ün yapmış biriyle yakınlaşmasına katlanamazdı!

“bakın! Ben onun yeni sevgilisiymiş gibi boy göstereceğim magazinde.ve Televizyonlara da polis korumasına alındığını söyleyeceğiz ve bodyguardı olan beni de işten çıkarttığını… sergio da zaten malum.... ayrıca dinleme cihazlarının yerlerini tespit edecek ama çıkartmayacağız. her şeyin istedikleri gibi olduklarına inanmalılar böylece onlardan bir adım önde hareket edebileceğiz.”

“peki ama kızım gazetelerde boy boy resmin çıkmıştı, tanınmayacağını mı sanıyorsun?” dedi patronu.

“bunu da düşündüm efendim o sebeple kılık değiştirip peruk ve belki de lens kullanacağım”

gençkızı lens kullanmaması konusunda kesinlikle ikna etmesi gerektiğini düşündü bir anda Can... karen ona baktığında gözlerinin ne renge döndüğünü görmeye ihtiyacı vardı çünkü ümitsizce

"……. Zaten resimlerin çoğunda at kuyruğu ve gözlükle bulunuyordum… aradaki benzerliği kolay kolay anlayamazlar…"

toprak "hayır bu yinede senin için tehlikeli karen yanında silah bulunduramayacaksın, rahat hareket edemeyeceksin. onun bodyguardı olmaya devam edeceğini söylüyorsun ama yanında süs bitkisi gibi dikilecekken seni kim koruyacak peki?"dedi yine bir anda atılarak.

"ne yapmamı istiyorsun peki toprak! "dedi gençkız yüksek sesle....sinirlenmiş ve bezgin görünüyordu artık... keskin bakışlı sevgilisi bir süre sessizce onu süzdü...

"sen değil birtanem ben yapacağım… korumanız olarak iş başı yapıp bugünden itibaren seni ben koruyacağım."dedi sanki romantik bir aşk şiiri söyler gibi gençkızın gözlerine bakarken....

Can olanları oturduğu yerden izlerken o karenin içindeki adamın kendisi olmasını diledi ümitsizce.. ama imkansızdı hele ki peşinde ölüm pusuya yatmışken... kareni hakeden gençadama baktı bir süre...belki de bu teklif herkes için daha iyi olacaktı. karenle bir aradayken kendisini engellemesi güçtü ama en azından bu adamın varlığı ona engel olacaktı.. memnun olmalıydı değilmi!

istediği olmuştu sonuçta... karen ile birlikte olma şansları zaten hiç olmamıştı... içi parçalansa da kendi üstüne düşeni yapacak, hayatının belkide en zor rolünü oynayıp, en zor senaryosunu hayata geçirerek bu film bittiğinde hala canlı kalırsa da amerikaya dönüp bu kadını unutacaktı!... istediği buydu değil mi.... risksiz ve şartsız bir hayat yaşamak... kimseye bağlanmamak... hollywood ışıkları altında parlayan bir yıldız olarak kalmak...

ve bütün bu kalabalıklar içinde amaçsız, geleceksiz, karen'siz olmak..........

bölüm 15

karen,

bu toprakla toplum içine çıkıp 'biz artık sevgiliyiz' dediğimiz ilk günümüzdü.ama şansa bakın ki aynı gün içinde Toprak birde Can ile 'rolde olsa' artık sevgili olacağımızı öğrenmişti.

Ertuğrul beyi ararken ikisini toplantı odasında bulmuştum ve daha ne olduğunu bile anlamadan toprak bir anda bütün planlarımın ortasına koyuvermişti işte kendisini.

onu bazen hiç tanımadığımı düşünüyorum. örneğin ogün her zamanki sakin, kibar ve uyumlu toprak gitmiş yerine bir kaplan gibi saldırgan ve huysuz bir adam gelmişti sanki….tamam tamam! haksızlık ettiğimin farkındayım! hangi erkek bu duruma düşse biraz sinirlenirdi her halde……ama asıl sorun olan benim gerginliğimdi çünkü nasıl olupta kendimi böyle bir duruma düşürdüğüme şaşırıyordum.

Toprak ve can….. ikiside çok yakınımda ve ikisi de sevgilim olarak yanımda duracaklardı artık…. ve ben Toprağın beklentilerinden emin olamadığım gibi Can'ın 'özellikle toprakla tanıştığından beri' takındığı ilgisiz tavırları yüzünden hissetirmesem de fazlaca kırıyordum. ne bekliyordum aslında onu da bilmiyorum ama belki kıskanabilirdi beni bir parça… yada… offf ne bileyim! Onun için değerli falan olduğumu sanmıştım şu ana kadar… ama anlıyorum ki yanılmışım! Beni sevmeye başladığı gibi aptalca bir hayalmiş gördüklerim… ve şimdi kırıntılarının üzerinde dolanırken kanayan yüreğimle bunu hiç umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum . hem zaten kim can takers'ın kendisini istememesini kafaya takar ki!……..

o günden sonra kuşku duyduğumuz dinleme cihazlarını klimalara takılı bir halde bulmamızla hiç vakit kaybetmeden planımızı uygulamaya koymuştuk. onların varlığından habersizmiş gibi davranarak başlattığımız kandırmaca oyununa göre ilk başta beni güvenlik sebebiyle işten çıkartmışlar ve toprak'ı yeni bodyguard olarak işe alarak destek içinde sıkı bir polis korumasına geçmişlerdi… Ertuğrul bey ise sağ olsun polisle işbirliği yaparak kamera kayıtlarından ulaştığı plaka ve şirket bilgileriyle iz sürme işine odaklanmıştı…

hemen ardından güzel bir kavga senaryosuyla linda sevgilisi Can'ı terk etmişti… gerçi linda tehlikeyi bir şekilde kendisinden uzaklaştırdığı için sevinmişse de bizi o evde yalnız bırakmayı şiddetle reddederek, kendince yeni bir plan yapıp kılık değiştirerek evde yaşamaya devam edeceğini söylemişti ısrarla. ne diyebilirim ki?.... onun gibi uyanık bir kadının Can gibi bir sevgiliyi başıboş bırakmayacağını zaten tahmin etmiştim.

neyse….. Can'ın yeni sevgilisi olarak kadroda bana da bir yer açılınca geriye sadece medya kandırmacası için yapılacak hazırlıklar kalmıştı.

ancak bu kısım işin en kolay kısmı diye düşünmüşsemde dış görüntüm konusunda linda'nın ve Canın beni zorlayan eleştirileri karşısında gerçekten afallamıştım.

"can bu kızı sevgilin olarak camiaya sokacaksan tanrı aşkına kılığına saçına çeki düzen verdir! Bu kız için terk edildiği mi düşünecekler zaten bari bir şeye benzesin!" artık bu kadının tavırlarına tahammül etmemeye karar vererek cevabı yapıştırdım.

“aslında bende kızıl bir peruk düşünüyordum. bir işe yaraman için Saçlarını yolmama nedersin! Hem böylece kendin gibi bir kızıl yüzünden terk edilmiş olursun değimli? nasıl fikir!” diyerek at kuyruğu yaptığı saçına asılmıştım

“aıııh vahşi! Çek ellerini üstümden!” diyerek ayağa kalktıysada elleri birkaç kez havayı dövebilmişti ancak çünkü karşımda hiç şansı yoktu..

“sende sivri dilini benim üzerimden çek yoksa saçının icabına baktıktan sonra sıra o uzun diline gelir” dedim yüzüne doğru fısıltıyla. Aslında dilini kopartmayı istememin asıl nedeni fırsat buldukça onu canın ağzına sokmasıydı ama tabii ki bunu söylemeyecek kadar medeniydim!...

“tamam bayanlar sakinleşin!” dedi can aramıza girerek. Bana dokunmamaya çalıştığı belliydi. Lindayı çekip koltuğa oturturken toprakta arkamda durmuş ve güven vermek ister gibi belime sarılmıştı… can bir süre ikimizi süzdükten sonra ilgisiz bir tavırla “karen, linda bir konuda haklı maalesef…. Eğer benim sevgilim olacaksan gardırobunu ve imajını biraz değiştirmen gerek” demişti

“kokteylere ve partilere giderken hatta birlikte yemeğe bile giderken çok şık olmak zorundasın ve tabii birde şu peruk olayı var… bence sarışın olman çok ideal olur. Çoğunlukla sarışın kadınları tercih ettiğimi herkes bilir ama lense gerek yok..“ Can’ın ukala tavırları yüzünden sinirle dişlerimi sıkmıştım… hah sarışınlardan hoşlanırmış! Sevsinler!

Ertesi sabah bizim ajansta toplandığımızda bu sefer yanımızda yurtdışından gelen ve Canın eski bir dostum dediği kırık bir imaj maker’ da duruyordu..

“ah katılıyorum Cancım…bu kızla çok uğraşmamız lazım baksana daha durmayı bile beceremiyor… tatlım öyle adam dövecekmiş gibi durmasana biraz daha işveli bir eda takın” eliyle kıçıma bir şaplak atınca sinirden kıpkırmızı kesilerek “gerçekten adam dövmek istediğimde farklı davranamıyorum” diyerek yumruğumu sıkınca toprak yanıma gelerek son dakikada koluma yapışmıştı yeniden.

“oo miço bu kızın acil tarafından gevşemeye ihtiyacı var azgın bir at kadar sinirli!” tanrım adamın bunu espri olsun diyemi yoksa beni utandırmak için mi söylediğini anlamaya fırsat bırakmadan beni toprağın elinden çekip almış,

“beyler bize müsaade bu kozasındaki tırtılı kelebeğe dönüştürmek için yapılacak yığınla işimiz var…tatlım sende çok şanslısın can açık kredi verdi çünkü bize! senin bütün dünya nimetlerinden yararlanmanı sağlayacağım” diyerek şakıyıp beni odadan çıkartmıştı…

john benim boylarımda kumral saçları hafif dökülmüş bir adamdı… formuna dikkat ettiği belli oluyordu ancak vücudu ne kadar erkeksi görünürse görünsün yürüyüşündeki kırıtma ve ince ve kaslı göbeğini açıkta bırakacak şekilde bağlanmış gömleği ile 'kesinlikle hiç bir kadın için tehdit içermiyorum'diye bağırıyordu sonuçta..

öyle tatlı dili vardı ki ben hangi ara tamam dediğimi bile anlayamadan kendimi bir güzellik merkezinde bulmuş ve onun yosunlarla vücudumu kaplatarak ardından bir yığın tuzlu minerallerle cildime piiling yaptırmasına ve güzel kokan birkaç çeşit yağla bütün vücuduma masaj yaptırmasına izin vermiştim bile…john istanbula ilk kez gelmesine ve tek bir kelime bile Türkçe bilmemesine rağmen bir anda merkezdeki herkesin kankası oluvermişti ilginç bir şekilde.. bunda onun şeker gibi bir adam olmasında payı vardı elbet ama imaj maker misyonuna gösterilen rağbette küçümsenmemeliydi..müşteriler ve çalışanlar öncelikle kendileri hakkında birkaç tavsiye istedikten sonra tipik türk kadını moduna geri dönmüş ve kafa kafaya verip benim yeni imajım konusunda hummalı bir polemiğe girişmişlerdi ikinci günün sonunda…

şimdi güzellik merkezinin saç ve makyaj bölümünde bir koltukta oturuyordum ve büyük bir tartışma sonucu saçlarımın orijinal rengine dokunmayıp peruk takmam konusunda john'u zar zor ikna etmiş bulunuyordum.

"hiçbir şekilde kalıcı değişiklik istemiyorum john!"

"aaa ama şekerim ozaman ben seninle niye uğraşıyorum! söylermisin? sen bir kelebek olduktan sonra eski haline geri dönemezsinki böceğim bunu anlaman lazım!"

"ben böylede güzel olduğumu düşünüyorum …" derken sesim kendime güvensizlikle kısılmıştı sonunda. yanımızda duran işletmeci kadın hemen lafa karışarak

"bakın bence john'un bahsettiği şey salt güzellik değil çünkü dediğiniz gibi siz zaten güzelsiniz ama o dikkat çekecek bir imaj vermek istiyor sanırım ve peruk da inanın kullanımı zor bir şeydir. çok dikkat ister… "diyerek yorum getirmişti…

şiddetle kafamı iki yana sallayıp saçlarıma sanki alıp götüreceklermiş gibi sıkıca tutunarak "hayır! her şeyi ama her şeyi kabul ederim ama saçlarım kalacak! son kararım budur"

john artık iyice öğrendiğim huyuyla mutsuz edildiği zamanlarda hep yaptığı şeyi yaparak bana birkaç yüz kızartıcı yorumda bulunmuş ve hemen ardından sessizce birkaç volta atttıktan ve bir iki kez de dönüp yüzüme baktıktan sonra hızla perukların bulunduğu büyük platforma

gitmiş ve beş altı tane peruğu seçip kafama takmaları için çalışanlara emir vermişti…

can'ın istediği gibi sarı renk perukların içinde röfleli, platin renkli kıvırcık düz uzun kısa birkaç model bulunuyordu… birkaç sabırlı deneme ve tekrardan sonra Cleopatra modeli omuzlarımı süpüren düz ve önünde kakülleri olan platin sarısı bir perukta karar kılmıştık.. kesinlikle takma olduğu belli olmuyordu ve beklediğimden çok fazla yakışmıştı yüzüme… manikür ve pedikürümün yapılarak sarışınlar için geçerli birkaç makyaj tüyosunu da görevliden öğrendikten sonra ardından kendimizi ak merkeze alışverişe atmıştık…

john'u tanıdıkça daha çok sevdiğimi fark ediyordum zira kendisiyle barışık ve dinamik enerjisiyle benim için en zor kısım olacağını düşündüğüm bu işi bile çok zevkli bir hale getirmiş asla giymem diyebileceğim kıyafetleri bana öyle bir övgü ve rahatlıkla giydirmişti ki alışverişin sonunda kendimi bu elbiselerin içinde hayal ederken bulmuştum…

günlerden perşembeydi ve yarın sosyetenin en önemli kluplerinden birinin yıl dönümü kokteyline davetliydik… daha doğrusu can davet edilmişti ve bende yeni sevgilisi olarak yanında poz vermek için gelecektim…

cumaya kadar toprak can ile kalacak bende john ile benim evimde kalan hazırlıklara yoğunlaşacaktım.. ve malum hazırlıklarda her zamanki gibi canımı sıkmaya devam ediyordu.

"oooff karen şu koşmaya hazırlanırmış gibi yürüyüşünden vazgeç artık!"

"ya yürüyüşümde ne varmış?!!"

"şekerim olmaz! Can takers gibi bir adamın senin gibi bir kadını seçmesi için her yönden mükemmel olman gerekiyor!"

"onun beni seçmesini isteyen kim!" diyerek homurdandım… "ayrıca o kendisine baksın! mesela o da çok …..ço..k… fazla seksi?" elbette aklıma hiçbir kusur gelmediği için saçmalamamın ardından ikimizde kahkahayı basmıştık..

"ah ben en çok kalçalarını beğeniyorum. bir kere eski bir filminde bir sevişme sahnesi vardı ve orada onu çıplakken görmüştüm! tanrım Karen, o hayatımda gördüğüm en tatlı şeylerdi."

John yüzümün aldığı kırmızı rengi fark ederek bana acıyıp yorumunu burada kesmişti… o söyledikçe gözümün önüne gelen görüntülerin karnımın altında yarattığı karıncalanmayı duymamazlıktan gelerek ayağımdaki topuklularla nasıl yürüyeceğime odaklanmaya çalışıyordum.. Can'ı düşünmek kendimi son zamanların moda dizisi olan harem cariyeleri

gibi hissetmeme neden oluyordu… sanki padişahın koynuna girmek için hazırlanıyormuşum gibi hissediyordum… yanlış anlamayın bunu istediğimden değil tabii ki!...ben o bahsi kapattım zaten…… ama bilirsiniz işte yinede bir sindirella masalındaki gibi hissetmek insanı ister istemez heyecanlı bir bekleyiş içine sürüklüyordu. Ve bu sarışın halimle sanırım bende bir parça kendimi hürrem gibi hissediyordum…

Koca bir hafta su gibi akıp geçtikten sonra nihayet iş başı yapmış ve Sözleştiğimiz gibi klube yakın bir otelin lobisinde gelip beni almalarını beklemeye koyulmuştum. Üzerimde gece mavisi boyundan askılı full sırt dekolteli ve tatlı ölçülü bir göğüs dekoltesiyle tamamlanmış bir elbise giyiyordum. Canım işte şu marilyn monroe'nin meşhur havalanan elbisesi varya onunla aynı modeldi işte.. bu giysiyi giymeme düz saçlarıma hafif dalga verdirdikten sonra john karar vermişti zaten. 'Ölçülü, klas ve ulaşılmaz bir hava' verdiğini söylemişti bana… benim düşüncemse sadece aynaya baktığımda gördüğüm yabancıydı… seksi, klası olan ama kesinlikle yabancı bir kadın!

ama dışım bir süs bebeğine dönüşmüş olsada özümde yine ben bendim ve içimdeki karen ne olursa olsun elbiselerin etek boyları ve yırtmaçları konusunda titiz davranmış ve bu sayede jartiyer kullanarak bunların askısına da küçük bir silah saklamayı başarmıştı. ne diyebilirimki? içimdeki ben ile gurur duyuyordum!

.. aslında küçük silahlardan da hiç hoşlanmam! ama itiraf etmeliyim ki bacağımın iç kısmına doğru yerleştirdiğim minik silahımın birkaç hileyle tamamen belirsiz hale gelmiş olması içimi rahatlatıyordu… …ayrıca ne olursa olsun hareketlerimi kısıtlayacak kıyafetleri özellikle eleyip almamış ve bir tanede yasa dışı olsada küçük bir bıçağı diğer bacağımdaki jartiyer askılığında taşımaya karar kılmıştım….

İşte tüm bu teçhizatlı donanımımla birçok erkeğin bakışları altında ve john'nun deyimiyle 'cool" bir tavırla sanki bir kadeh viski içermiş gibi yudumladığım limonlu sodamın üstünden giriş kapısını kesiyordum. Derken kapıda Toprağı gördüm.…

her zamanki gibi spor bir takım giymiş ve içinde de inanılmaz yakışıklı ve çekici olmuştu. Bu gece klupteki kızların kıskancında olacak yine diye düşündüm gülümseyerek . Sonra düşündüğüm şeyin aslında ne kadar yanlış olduğunu fark ederek kendime şaşırdım.. onun kız arkadaşı bendim ve hissettiğim şey bir memnuniyet değil kıskançlık olmalıydı… bu düşüncelerle oturduğum yerden toprağın beni fark etmesini bekledim. ancak birkaç kez bakışlarını üzerimde gezindirsede beni tanımadı… bende sodanın parasını masaya bırakarak ayağa kalktım ve kısa Birkaç adımla

karşısına vardığımda nihayet dikkatini çektiğimi fark ederek duraksadım ve bekledim… bakışları topuklu ayakkabılarımdan başlayarak bacaklarım kalçalarım göğüs 'dekoltem' de gezindikten sonra nihayet yüzüme ulaştı… ve o an toprağın beni halen daha tanıyamadığını fark ederek kahkahayı bastım ve bu onda bir düğmeye basılmış gibi gerçek hayata dönüş etkisi yaparak gözlerinde o bilindik ifadeyle bana bakmasını sağladı..

"karen bu senmisin gerçekten!" derken elimi tutarak gözlerimin içine bakmıştı.

"evet nasıl olmuşum?" diye sorarken aslında sesindeki ve bakışlarındaki yoğunluktan onun nasıl bulduğunu çok iyi fark ediyordum. Çünkü Bana tıpkı hayranı olduğu futbolcunun nihayet zorlukla kavuştuğu imzalı tişörtüne bakar gibi bakıyordu, yada henüz alamadığı ama elde etmeyi kafaya koyduğu spor bir araba gibi… derken "gecenin bitmesini sabırla bekleyeceğim" diyen dudaklarının kısa bir an bile olsa dudaklarıma temasını hisettim!.. şey sanırım şimdi listeye seksi bulduğu bir kadın gibiyi de ekleyebilirdik… ne yapayım! Toprağı hep diğer saydığım durumlarda görmüştüm sonuçta , beni bu eksik değerlendirmem için yargılayabilirmisiniz!..

dışarıda yabancısı olmadığım mercedesin karartılmış camlarına göz atıp toprağın açtığı kapıdan adımımı attım ve aynı anda Can'ında bir an da 'sende kimsin! be Kadın!' diyen bakışlarıyla karşılaştım.. belki kısacık bir andı ama o hep put gibi ifadesiz yüzünde görmüştüm işte bunu ve toprağın aksine onun gösterdiği bu ilk tepkiye sevinsem mi üzülsem mi bilemedimde açıkçası ve bende yarattığı bu ani hayal kırıklığının etkisiyle de hiç tarzım olmayan bir sesle ona yüklendim.

"beğenmedin mi?"

"şey karen!..." burada duraksayıp bir isimden çok soru sorar gibi uzatmıştı adımı… bende hafif bir baş işareti yaptım onaylarcasına. "sen çok ….değişmişsin!" toprağın aksine ilk önce yüzümden başlamıştı incelemeye beni… sanki saçımın peruğun altında kalan orijinal halini görmek ister gibi uzunca bir süre oraya bakmıştı, sonrada dudaklarıma kayan bakışlarıyla hiç ifadesiz bir halde bir süre daha kaldıktan sonra kaşlarını çatarak hızla vücudumu gözden geçirmişti.

"umarım bu durum fazla sürmez" diye bir şeyler geveledi toprağın arabayı park yerinden çıkarttığı bir anda. ve benim hakkımda ağzından çıkan tek lafta bu oldu! Ne bir selam! nasılsın! ya da teşekkür ederim! hatta Benim için zahmete girmişsin! gibi ince bir lafta olsa Çıkmamıştı ağzından… suratım asılırken farkında olmadan yüksek sesle homurdanmıştım nihayet "bari güzel olmuşsun deseydin!"diye. işte o an Can'ın bir an için dikiz aynasında toprağa baktığını fark ettim. Bacaklarına koyduğu ellerinden

birisi yumruk yapılmıştı. Diğer ise katlayarak kucağına koyduğu ceketini tutuyordu.

Sonra kararsız bir süre duraksayıp bekledikten sonra bana dönmüş “bugün kalabalık bir mekanda olacağımız için şanslısın” demesiyle anlık bir şaşkınlık yaşamıştım.. ne demek istiyorsun diye sormama fırsat kalmadan çektiği ceketinin gizlediği görüntü kaşlarım havada ve ağzımdan yuvarlak ve BÜYÜK bir “ooo” çıkmasına neden olmuştu! Başka Ne söylememi bekliyorsunuz ki! her iki erkeğimin de libidosu yükselmiş ve ilk fırsatta benimle yalnız kalmayı istediklerini ima etmişlerdi! ve taşıdığım hiçbir silah beni bu durumdan korumaya yetmeyecekti..........

anlaşılan o ki ilerleyen saatlerde acil tarafından korunmaya ihtiyacım vardı!... ve ben bu konuda kelimenin tam anlamıyla hiçbirşey bilmiyordum...

bölüm 16

klubün önü magazinci kaynıyordu ve tabii ki bizi görür görmezde bütün flaşları patlatıp etrafımızı sarmışlardı.

“bay takers bayan linda swich ile ayrıldığınız doğru mu?”

“evet arkadaşlar bu doğru.”

“peki yanınızdaki güzel bayanı bizimle tanıştırırmısınız”

“elbette, Carolina Amerika’ dan yeni geldi. ve ayağının tozuyla da kırmayıp davetimi kabul etti.”

“bu durumda buna ilk randevunuz gözüyle bakabilir miyiz?” Can gözlerinde gerçek olduğuna yemin edebileceğim bir pırıltıyla bana bakıp gülümsemiş ve,

“evet sanırım buna ilk randevumuz diyebiliriz” deyip elimi tutan parmaklarını sıkmıştı… bense bakışlarımı onun yüzünden alamıyordum. lanet olasıca adam öyle güzel rol yapıyordu ki bana bakan gözlerinde sanki gerçekten aşık bir adam vardı..

ve Can, bundan sonraki sorulara ustalıkla cevaplar vermiş ve kimliğimi deşifre etmeden medya önündeki ilk raundu başarıyla bitirmemizi sağlamıştı.. işin bu kısmın da benim pek bir katkım oldu diyemem zaten, sadece benden bekleneni yapmış ve gülümseyerek fotoğraf çekmek isteyenlere John’ un öğrettiği birkaç pozla karşılık vermiştim…

klube davet edilenler çok elit bir tabakadan ve zenginlerden oluşuyordu.. kadınların hepsi şık ve bir çok davetli de ünlü simalardan oluşuyordu. bir anda rahatsız olduğumu hissettim. bunun sebebi eskiden böyle ortamlarda bulunmadığım için değil elbet! bu camianın içinde çokça yer almıştım çünkü. ama o zaman bütün bu insanlar için bir bodyguard olarak görünmezdim ve dış görüntümle erkek giysileri içinde mahkeme duvarı suratlı bir kadındım sonuçta….ama şimdi! erkeklerin bakışlarının bana kaydığını fark ediyordum ve tabii ki kadınlarında.

klubün hem açık, hem de kapalı alanlarda kurulu iki bölümü vardı ve bu akşam kokteyl için bütün o ince,uzun bacaklı masaları açık alana taşımışlardı. Denize sıfır bir boğaz manzarası, açık ve yıldızlarla dolu ışıl ışıl bir gökyüzü ile harkulade bir dekorasyon sayesinde, bir balo salonu kadar baş döndürücü, adeta parlayan bir mekana dönüştürmeyi başarmışlardı klubü.

masamıza geçtikten sonra birkaç ünlü çift, birkaç yapımcı ve Can'ın set arkadaşları yanımıza gelerek koyu bir sohbetin içine çekmişlerdi Can'ı. Beni önceden tanıyan hiç kimse farkıma varmamıştı. Bu durumda da bana Amerika' dan yeni gelmiş sarışın,çekici ama saf kadını oynamak kalmıştı tek. Yapılan esprilere seksi ve küçük kahkahalar atıyor ve bilhassa erkeklerin üstü kapalı kurlarına anlamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Ama bu bazen gerek sözel, gerekse bakışsal olarak okadar tacizkar oluyordu ki Can'ın bu duruma öfkesi yüzünden belime sardığı kollarını daha da sıkması canımı acıtıyordu. Sanki ben karşılık veriyormuşum gibi.

Masamız daha yeni boşalmıştı ki Can ile yaptığı bu kısa kıskançlık gösterileri için birkaç laf etmeme fırsat kalmadan bu seferde birkaç kişilik bir hayran grubu gelmişti yanımıza. Ve nedense bu adamın bütün hayranları kadın ve çok çekiciydi.. acaba?yakışıklı erkeklere çirkinler hayran olamaz diye bir kural mı vardı da ben bilmiyorum diye düşünürken , Can ile tanışmaya giriştiler.

üç kişilik gruptaki iki kızın, heyecanlı olmalarını ve Can'a bakarken bayılacakmış gibi solumalarını eğlenerek izlemiştim. buraya geleceğini bildikleri için yanlarında resmini getirmişler ve isimleriyle imzalamasını istemişlerdi. üçüncü esmer olan kadın ise diğerlerinin ergen hayran tipindeki tavırlarından ziyade kendinden daha emin davranıyordu … hatta o kadar emindi ki, fotoğrafı imzalatırken, Can'ın parmaklarını avucunun içine almış ve iyice dibine sokularak, vücudunun olabildiğince bir kısmını Can'a dokundurmayı da başarmıştı!

“sizinle tanışmak için uzun zamandır fırsat kolluyordum” dedi sonra. ben orada yokmuşum gibi resmen Can’a iş atarak!

“öyle mi?Türkiye’de de hayranlarımın olması beni gerçekten mutlu ediyor” dedi sözde sevgilim.

“ah lütfen beni sadece bir hayranınız olarak görmenizi istemiyorum. benim niyetim sizi daha yakından tanımak…”

‘çüşş!’

oopps ! sanırım bunu yüksek sesle düşünmüştüm!

herkesin değişik ifadelerde tepkime karşılık vermesine dayanamayıp gülmeye başladım… Can’ın yanında sevgilisi vardı ve kadın rahatlıkla böyle konuşabiliyordu, tamam aynı şey az önce benimde başıma gelmişti ama en azından bunu alenen yapan olmamıştı….oysa bu kadının tavrı fazla cüretkar ve fazla cesaret yüklü ,hatta fazla kaşıntılıydı… bu camiadaki bütün kadınlar ya fazlaca sex and the city izliyorlardı yada daha önce hiç iyi bir dayak yememişlerdi… gülerken gözlerimden yaş geliyordu çünkü bu kadının siyah saçlarını parmaklarıma doladığım anın hayali belirmişti gözümde. kadın rahattı hemde çok! ama ben hiçde öyle değildim!

“özür dilerim, özür dilerim gerçekten” derken gözlerimin altına biriken yaşları sildim dikkatlice.

“hayatım iyi misin?”derken Can’ın yüzünde de yarı şaşkın ve yarı eğlenir bir ifade belirmişti.

“ah merak etme sevgilim çok iyiyim. ben sadece bu ‘peynir kılıklı’ bayanı dinlerken dayanamadım da.” haa! işte şimdi kadının bozulduğu an geliyordu .

“ne demek istiyorsunuz pardon?”

“ah şekerim bozulma hemen!” diyerek omzundaki hayali tozu silkeledim gülümseyerek. kızın halen daha pişkin tavırları sinirimi bozmaya başlamıştı. ben olsam, yani eski ben olsam, üstüne yürür ‘geri basmasını’ söylerdim. ama şimdi Carolina vardı ve herkes benden medeni bir şekilde cevap vermemi bekliyordu, belki verebilirdim tabi lanet olasıca John bana böyle bir durum için birkaç tüyo vermeyi akıl etmiş olsaydı.

Linda bu zamana kadar böyle bir şeyle karşılaşmış mıydı acaba diye düşünürken onun bu durumda verebileceği tepkiyi de tahmin etmeye çalışıyordum. Sivri topuklarını kırıtmak dışında kullanamadığına göre muhtemelen kullandığı tek şey sivri dili’dir diye düşündüm.

bende medeni olmanın en kıyısında dolanan bu usulde karar kıldım ve “ Can gibi bir erkeğin karşısında kadınların erimesine alışkınım şekerim ama şunu söylemeliyim ki, tanıdığım kadarıyla Sevgilim, kaşar gibi kolay eriyen

kadınlardan hiçbir zaman hoşlanmadı! o yüzden şansınızı başka yerde denemeni öneririm kızım" dedim dişlerimin arasından.

kadının gözleri büyüdü, rengi değişti, bakışlarından her türk kadınının içindeki o bilindik saldırgan içgüdülerin parıltısı geçti… istediği şeyi göre biliyordum. düşlerimiz aynıydı…ama o da benim gibi tereddüt ediyordu işte sonuçta. bakışlarıyla beni tartıyordu şimdi… dominant olanın kim olduğunu ispatlamaya çalışıyor gibiydi…bakışlarına aynı ifadeyi takınarak yanıt verdim. bendeki tehlikenin anlaşılması için bodyguardlık yaparken sıksık kullandığım ifadenin aynısıydı bu. sakindim. bu savaşı kimin kazanacağını bilen birisi gibi rahat ve kaygısızdım… bırakın ondan korkmayı, bu ihtimalin bende heyecana bile sebep olmadığını hissettiriyordum. farkında olmadan o çıt kırıldım taklidi duruşumun bile değiştiğini hissettim. en ufak bir hareket bile içimdeki karenin ortaya çıkmasına yetecekti.. bekledim……..

ama bir şey olmadı…..

kadın bakışlarını mağlubiyet hissettiren bir hızla benden kaçırarak boğazını temizledi ve yapmacık bir ifadeyle "iyi günler bay Takers" diyerek bir daha yüzüme bile bakmadan arkadaşlarını da alarak uzaklaştı….

Kadının ardından sessizce bakarken Can'ın bakışlarını üzerimde hissettim. beni seyrediyordu.. ona karşılık verdim.. ama beklediğimin aksine bu sefer yakalandığı için bakışlarını kaçırmayıp devam etti… uzun…. bilemediğim anlamalar yüklü…..belki bir miktarda aşkla………. hayır! sanırım son ihtimali ben uydurmuştum… etrafta gazeteciler yada bizi izleyenler olmadıkça, onun bana aşkla bakmasını beklemek sadece aptallık olurdu. ve bende kendimi yeterince akıllı buluyordum.

dj yaptığı işte uzmandı. en iyilerinden birisi olduğu belli oluyordu. uzun zamandır ses çıkartmayan toprağa bakınmaya karar verdim. Barın bizi rahatlıkla görebileceği bir noktasına gitmiş tahminimce sodasını yudumluyordu… içerken yüzünde kaya gibi düz ve sert bir ifade vardı ve duygularını belli etmeme konusunda neredeyse Can kadar başarılıydı… dik dik yüzüne baktım ama bana delici birkaç bakış dışında en ufak bir sempati bile göstermedi… sanırım yine kıskançlık damarı tuttu diye düşündüm. dönüp can'a baktım. ama onunda topraktan kalır yanı yoktu. hatta benden yuvarlak ve küçük masada ne kadar uzağa kaçılırsa o kadar uzaklaşmıştı.. yüzüme bakmıyor, konuşmuyor, kısacası benden olabileceği kadar uzak kalmaya çalışıyordu… sanırım herkesi kandırma konusundaki

rollerimiz buraya kadardı ve bana yerimi bilmem konusunda ultimatom veriyordu…

sahneye çıkan birkaç ünlü solistin canlı performansından sonra gevşeyip birkaç kadeh daha viski içmeye karar verdim… sonra bir tane…… bir tane…..ve bir tane daha.

ne harika bir gece diye düşündüğümü hatırlıyorum sonra ve erkeklerin kaprisi yüzünden canımı sıkmaktan vazgeçip, ikisininde Canı cehenneme dediğimi ve ardındanda kendimi eğlenceye doğru bırakıp gittiğimi...

dj gerçekten iyi iş çıkartıyordu ve ben yerimde, elimde ardı arkasıya yuvarladığım viskilerle dans ediyordum,

"karen fazla içmiyor musun?" diye itiraz etme gereği duymuştu nedense can. yüzümde aptal bir sırıtışla kafamı iki yana salladım.

"hayır memur bey! sadece birkaç kadeh!…dilerseniz nefesimi ölçebilirsiniz" diyerek yuvarlayarak araladığım dudaklarımı ona uzattım… anlık bir şaşkınlık yaşadı….daha bir ay öncesine kadar öpmek için fırsat kolladığı dudaklara şimdi ne yapacağını bilmez bir halde bakması bende öyle bir ironi yarattı ki, kahkahalarla gülmeme sebep oldu. İyi ki sarhoştum yoksa ağlanacak halime gülmemin başka bir izahatı yoktu….

kaşları çatmış beni süzerken bakışları bir anda toprağa kaydı.

"korkma sevgilim seni dövmez!"dedim birazcıkta saldırgan bir tonla.

"sen iyice sarhoş olmuşsun karen, sanırım artık gitmemizin vakti geldi" dedi elimi tutup beni sürüklerken.

derken dj'in sesi duyuldu…

"evet sevgili konuklar kokteylimizin sonuna yaklaşırken biraz daha ağır bir parçaya geçmeye ne dersiniz!... şimdi çalacağım romantik parça için bütün çiftlerimizi pistte güzel bir dansa davet ediyoruz"

"Bay takers, gidiyormusunuz? bu gece hiç dans ettiğinizi görmedik, yoksa memnun kalmadınızmı?" diyen klubün sahibi belirmişti aynı anda yanımızda. Can'ın yüzündeki ifadeden bir terslik olduğunu sezinlemiş gibi çatık kaşlarla ikimizi süzüyordu . öyle ya biz sevgiliydik ve Can'da sağlıklı bir erkekti. Neden benim gibi bir kadınla dans etmiyordu ki?

"evet hayatım hiç dans etmedik hadi" diyerek o daha ne olduğunu bile anlamadan, kendisini pistte sürükledim.

ve işte o anda fonda içimi titreten müzik duyuldu.

” Save The Best For Last”

ışıl ışıl gökyüzünün altında çalan bu melodi ve sözler sanki bizim için yazılmıştı…. ellerimin ikiside boynuna dolanmışken onun erkeksi kokusunu içime çekip başımı göğsüne koyarak kendimi şarkının sözlerini dinlemeye bıraktım …

http://fizy.com/tr#s/1ai60a

Bazen haziranda kar yağar

Bazen güneş ayın etrafında döner

Gözlerinde tutkunun geçişini görürüm

Bazen… hepsi büyük bir sürprizdir .

elleri belime dahada sıkı sarıldı. dudaklarının saçlarımı öptüğünü hissettim. bedeni öyle sıcaktı ki içimde tuhaf duygular canlandırııyordu … başımın döndüğünü hissettim. bedenim gitgide onunkine biraz daha yaslanıyordu..

dans ediyorduk. ben adım attığımın farkına varmasamda bir şekilde sadece biz varmışız gibi özgürce daireler çiziyorduk. ve ben hayatımda ilk defa aşık olmak istiyordum… ona aşık olmak… hayır doğru sözcükler bunlar değildi!... ben ona zaten aşıktım! … aslında onunda bana aşık olmasını istiyordum.

Çünkü tüm yaptığımın dilemek olduğu bir zaman vardır

Bana bunun aşk olduğunu söyleyecektin

Bu umduğum yada planladığım şekilde değildi

Ama her nasılsa yeterliydi

ama o gidecekti. eğer bu bir peri masalı olsaydı, sonunda prensimin benimle kalacağını düşleyebilirdim. ama biliyorum ki bu masal sadece bu gecelik ve hatta sadece bir şarkılıktı… ve ben ardından öylece bakacaktım.

.

beni dans pistinin uzağında bir köşeye doğru yönlendirirken, gözlerimi aralayıp bakışlarımı usulca yüzüne çevirdim. o da bana bakıyordu şimdi. aşık olduğum gözlerinde yıldızlar vardı … gökyüzündekilerden bile daha parlak…..ve ben içlerinde kaybolmak istiyordum.

uzak sandığım adam şimdi kollarımda, uzun zamandır özlediğim dudaklarıysa şimdi çok fazla yakınımdaydı. Onu ilk gördüğümde dudaklarından nasılda büyülendiğimi anımsadım. bir şey söylemek istedi. başımı şiddetle iki yana salladım. hayır! bu benim dansım, bu gece benim gecemdi. bu büyüyü bozmasına izin vermeyecektim..

Ve şimdi yüz yüze duruyoruz

Bu çılgın yer dünya değil.

Tam şansımızın iyi gittiğini düşünürken

Sen gidiyorsun ve son için en iyiyi saklıyorsun

sarhoştum ve başım dönüyordu. kim olduğum, kurallarım, engellerim, korkularım yoktu şimdi. sadece kanımdaki içki ve kalbimdeki bu kor ateş vardı o anda… can'ın beni sevmesini istiyordum… en iyisi en sona kalmasın istiyordum… bu çılgın yerde bir şansımız olsun istiyordum…

bilmediğim ve gözlerden uzak bir köşeye geldiğimizde,bu masalda saat 12yi vurmuştu artık. Prensim beni kollarında tutuyordu. Gözlerinde soru işaretleri, umutlar ve sonsuz bir arzu gizliydi. Sessiz bir cevaptı belki de benden istediği.

"evet" dedim. Zaten bütün vücudum hareketleri ve tepkileriyle bu cevabı ona vermiyor muydu!

Fondaki müzik sona yaklaşırken "tek bir şarkı, tek bir an, tek bir son " dedim.

Dudaklarımız birbiriyle sonsuz bir açlıkla birleşirken, bedenlerimizde aynı açlığa nispet birbirini eziyordu…

Prensim beni öptü ve ardından düşler ülkesinden uyanmamı sağladı….ben bu masal hiç bitmesin istiyordum. Ama o bana 'artık şarkı bitti' dedi.

bölüm 17

can,

bir dejavu yaşar gibiydi genç adam şu anda. Hızla odasına girip kendisini duşun altına atmıştı çünkü. Karenle ilk karşılaştıklarında yaptığı gibi yine,

Suyu dayanabileceği kadar soğuğa ayarlamıştı. nasıl malup olmuştu!, Nasıl başarmıştı!, ne zamandan beri bu kadar dengesiz ve ne yaptığını bilmez bir hale dönüşmüştü bilmiyordu gerçekten. Ama belli ki bazı şeylere de direnmek mümkün olmuyordu genç adam için!

Karen ile hiç dansa kalkmamalıydım dedi içinden. Sinirli bir, gülme ile homurtu arası çirkin bir ses çıkarttı. O dansa kalkmamıştı ki zaten! Karen onu boş bulunduğu bir anda buna mecbur bırakmıştı…

peki pişman mıydı bunu yaptığına?.... Hayır! ……Hayatı boyunca bir kadının kollarındayken yaşadığı en güzel dakikalardı çünkü onlar.

Can o zamana kadar yanlış bir şey yapmamıştı hatta belki karen ona o şekilde bakmamış olsaydı yine de dayanabilirdi can!........bütün o şarkıya rağmen…. Karenin bedenine adeta yapışan yumuşak ve sıcak bedenine rağmen…

lanet olasıca bedeni bu yakınlaşmanın doğurduğu sertlik yüzünden halen daha acıyla kıvranıyordu. Bu kadar zaman geçtiği halde iyileşmesi gerektiği yerde dahada rahatsız edici bir hal almıştı şimdi erkekliği. Belkide bunun sebebi sürekli onu düşünüyor olmasıydı hala.

Habuki gece başlarken nasılda kontrolü altındaydı her şey… karen'e dikilen gözlerden ve onun erkeklerin söylediği her şeye kur yapar gibi gülerek cevap vermelerinden kendini zorda olsa tutmayı başarmış, hatta gece boyunca rol bahanesiyle ellerini, genç kızın ince beline dolayıp daha aşağılara inmemek konusunda da kendisini tutmayı başarmıştı mesela!

Karen'in gelen esmer hayranı için söyledikleri aklına gelince yüzüne bir tebessüm yerleşti. Kendisi hayatı boyunca bu tarz uygunsuz tekliflerle çokça karşılaşmış hatta liza da bu tarz konuları görmezden gelerek kendisini çoğu kez kararları konusunda özgür bırakmıştı aslında.

Ve belki eskiden olsaydı , kadının giderken eline tutuşturduğu ufak kağıdı da almış olurdu çoktan…. ama artık eski Can yoktu…artık liza yoktu….artık yanındaki karen 'di… birbirlerine gerçek bir sadakat yemini etmemişte

olsalar onun yanında başka birini istemesi, hatta düşünmesi söz konusu bile değildi… ve beklemediği bir şekilde o da kendisi için savaşmıştı…

Can bunu düşünmüştü uzunca bir süre. Bu davranışın içinde büyük bir mutluluğa sebep olmasını izlerken, ona neden aşık olduğunu da bir kez daha anlamıştı… ve bu fark edişte ondan kaçmak için çokta güzel bir mazeret sunmuştu ona. Gerçi hem masada, ondan uzak durmaya çalışıp hemde, aşık olduğu kadının, diğer erkeklerce sürekli göz hapsinde tutulduğunu görmesi de kolay olmamıştı ya neyse… onun zaten bütün o erkeklerden önce düşünmesi gereken başka bir rakibi, yeni bodyguardı 'Toprak' vardı zaten.

Sonuç olarak dediği gibi gece boyunca oldukça başarılıydı aslında genç adam! Ta ki karen içkinin dozunu kaçırıp, beklenmedik bir şekilde, onu dans pistine sürükleyip baştan çıkartana kadar.

Can, başını kaldırıp duvara yaslandı... Yüzüne vuran su taneleri, aralanmış olan dudaklarından girip içeri akıyor, kurtulmaya yeni yeni başladığı sertlik ise yeniden önünde duruyordu malesef... onun vücudunu, dokunuşlarını aklına getirdikçe de, bu sertlik baki kalacaktı galiba… zaten bütün gece çelik gibi tuttuğu iradesi de, bu yüzden kopup gitmemiş miydi sanki! tabii birde fonda çalan o şarkı vardı bütün bunlara suç ortağı… 'imkansız aşkın mümkün olduğu bir düş adına, söylenen sözler' adeta karen' in gözlerinde dile gelmişti kendisine baktıklarında…

Can kontrolünü yitirdiğinde, sanki klübe geldiği ilk andan itibaren böyle bir ihtimali göz önünde bulundurmuş gibi, bahçedeki büyük dekorla duvarın arasında kalan, o karanlık köşeye çekmişti kareni.

İşte bu an mağlup olduğu andı… kendisine yasakladığı bir kadına dokunmanın benliğinde hissettirdiği ihtirasa mağlup olmuştu sonunda… karenin içkili olduğunu söylüyordu zihnindeki zayıf bir ses. Ona bunu yapma diyordu. Ve can emin olmak için bir an durup gözlerine bakmıştı karenin. Yapacağı şeye karşılık veren sarhoş bir kadın değil onun kareni olmalıydı çünkü. Ama karen öyle tutku doluydu ki! altındaki bedeni sürekli ona sürtünüp, kalçalarıyla aşağı yukarı hareketlerle onu o kadar çok tahrik ediyordu ki… dayanamamıştı işte genç adam .

"tek bir şarkı, tek bir an, tek bir son " demişti karen kulağına doğru fısıldayarak. Birçok insan gibi yoğun duygular altında iken oda ana dili olan Türkçe ile konuşmuştu. Genç adam bu cümlenin ne anlama geldiğini

zihninde çözmeye çabalarken, bedeni ilk komutu ondan önceden almış ve dudaklarıyla gençkadının dudaklarını çoktan ele geçirmişti.

Elleri kalçalarında dolanırken ve diliyle ağzının sıcak derinliklerini keşfe çıkmışken sanki etrafı vanilya kokusuyla sarılmış gibiydi yeniden…tıpkı setteki öpüşmelerindeki gibi…. o kokuyu tekrar anımsamaya çalıştı Can... tanıdık bir koku gibiydi …eskilerden hatırladığı… sevdiği bir şekerleme….. yok yok…..daha çok bir bisküvi gibiydi…. Bunun, genç kadının kullandığı parfümle aynı koku olmadığını bildiğine göre de geriye tek bir seçenek kalıyordu…Bir insanın teninin böyle kokması mümkün olabilir miydi?

Bütün bu düşünceler saniyeler içinde belirip geçmişti aklından. Karenin kokusu, tadı,dudakları, yuvarlak ve neredeyse her gece rüyalarını süsleyen kalçaları, kasıklarındaki sıcaklık, dokunuşları, söylediği son cümle….

Can sıkıntıyla ellerini saçlarına götürüp başını eğerek beyaz ve parlak zeminde akıp giden suya baktı. O cümle, o düşünce, ancak sarhoş bir kadının eseri olabilirdi!

Nasıl bu kadar emin olabiliyordu, bilmiyordu ama emindi işte. Onun kareni asla tek bir an, tek bir şarkı, istemezdi çünkü… hele de söz verdiği bir sevgilisi de varken.. biliyordu çünkü karen böyle bir kadın değildi… ona aşık olmasındaki en önemli şeylerden biride buydu zaten…

Can sıkıntıyla musluğu kapatıp saçındaki suları sıyırdı ve askıdaki havluyu beline dolayıp banyodan dışarı çıktı....

Kasıklarındaki Lanet olasıca ağrıyla uyumakta ne kadar güçlük çekecekse çeksin, doğru şeyi yaptığını biliyordu Can. Eğer devam etmiş olsaydı, karen sonradan çok pişman olacak hatta Can'dan da nefret edecekti, o an bunun farkında olmasa bile. Eğer devam etmiş olsaydı….. O da tek bir an'ın anısıyla bir ömür yaşamaya kesinlikle katlanamazdı zaten…

belli ki karene 'şarkının bittiğini' söyleyebilmiş olması, bu gece başarabildiği tek doğru şeydi… kendisini çıplak halde çarşafın altına atarken sıkıntıyla söylendi….

Peki neden içinden bir his sürekli, karen'inde şu anda yanında olmayı isteyeceğini fısıldayıp beynini kemiriyordu.

Bölüm 18

Karen,

Yol boyunca toprak sessiz ve suratsızdı. Bense …reddedilmiş ve gurur incinmiş bir kadın ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydim… ve tabii birde sarhoş bir insan ne kadar aklı başında olabilirse okadarda kendimdeydim. Ama gerçek olan şu ki toprak bana soğuk davrandıkça reddedilmiş bir kadın olarak her an ağlamak üzereydim..

"seni evine mi bırakayım?"

"ah hayır! Otele bırakman daha iyi olur çünkü üstümü değiştirme fırsatım olmadı ve Carolina olarak eve girerken görülmek istemiyorum"

toprak bana anlamadığını ima eden bir bakış attı.

"toprak halen daha izleniyor olabilirim. Otelde Carolina adına oda ayırtmıştım sen beni aldığın otele bırak sabah üstümü değiştirir evime geçerim" dedim bu kadar uzun ve düzgün bir cümle kurabildiğime hayret ederek.

Resepsiyondan oda anahtarlarımı alıp asansöre bindiğimizde ben ayakta durmakta zorlandığım için toprağa yaslanıyordum.elleri masumane bir şekilde kolumun altıdan beni kavrayarak belime kadar sarmalanmışlardı. Aklımda hala Can'ın dokunuşları ve bende bıraktığı o zirve noktasının ateşi dururken toprak kapımı açıp beni yatağıma kadar tabiri yerindeyse taşıdı. Sanırım bende o sırada içinde seksle ilgili açık saçık bir şarkı mırıldanıyordum…

Yatak yumuşaktı ve kahrolasıca örtüsü de ipekten… yada ona benzer sentetik satenimsi bir şey işte..

"neden beni artık istemiyorsun?" dedim yarı uykulu ve rüyamsı bir hayalde çarşafın yumuşaklığıyla Can'ın dokunuşlarını hissederken.

"saçmalama onuda nerden çıkarttın" dedi karşımdaki kaşları çatık adam.

"benden hep kaçıyorsun da ondan" dedim tutamadığım bir kıkırdamayla ellerimi boynuna dolayarak. Kiminle konuştuğumun bir önemi yoktu aslında o anda. bir kadın olarak reddedilmiştim. Can bana o öpüşmenin ardından öyle uzak davranmıştı ki, paramparça olduğunu hissetmiştim

bütün özgüvenimin. Aklıma gelenler yüzünden bir anda ağlamaya başladım. Halbuki gülüyordum iki saniye önce.

“ah karen!” dedi toprak tam kalkıp benden uzaklaşacağı sırada. Tekrar yanıma çöküp ellerimi boynundan alarak kucağına düşürdü.

“ben güzel değilim, hatta aptalında tekiyim. Şu lanet perukta kafamı kaşındırıyor” dedim akan makyajıma aldırmadan sarı peruğu çekip çıkararak.

“hayır sen gördüğüm en güzel kadınsın karen! Ve en zeki ve en …büyüleyici”

konuşurken gözlerindeki anlamı gördüm. Yakın zamanda tanıştığım o arzulu gözleriyle üstümde hiçbirşey yokmuş gibi beni süzüyordu. Dağılan saçlarıma daldırdı uzun parmaklarını ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Bense araba farı görmüş bir tavşan gibi kıpırtısız bir halde bakakalmıştım yüzüne.

Beni öpmeye başladığı sırada yatağa oturmuş başlığına yaslanıyordum. Ama toprak öyle büyük bir ustalıkla beni kalçamdan kavrayıp yatağa sırt üstü yatırmayı başarmıştı ki engelleyecek bir fırsat bile bulamadım.

Onunla öpüşmek güzeldi. Bana hissettirdiği histe. ama yinede şu anki öpücüğü , Can ile olan öpüşmemizle karşılaştırmadan da edemiyordum. Dudaklarının ısrarcı baskısına direnemeyip ağzımı araladım ve dilinin küçük bir keşfe çıkmasına izin verdim. Öpüşü daha da vahşileşmişti sanki. Tıpkı Can’ın ki gibi. En az onun kadar ateşliydi ama bir şey eksikti yinede…evet ne sonra anlamıştım eksik olan şeyi de. Bu ateşte eksik olan şey benim ateşimdi. Nedenini bilmiyordum ama Can’ın bende uyandırdığı o ihtiras yoktu işte sonuçta. Ve bu yüzdende kendime kızdım. Toprak sevilmeyi hak ediyordu. Çok yakışıklıydı, bana karşı her zaman sevgi dolu ve nazikti.

Kalçalarımda dolaşan ellerinin eteğimi sıyırmaya başladığını hissettim. Toprak pozisyon değiştirmiş yanıma uzanarak bedenini iyice benimkine yaklaştırmıştı. Dudakları beni öpmekle o kadar meşgul, inlemeleri ve kalp atışları o kadar hızlanmıştı ki içinde bulunduğum durumun ciddiyetini ancak o sırada fark edebildim. Sonrada siyah dantelli kilodumun çekiştirildiğini….

Olabilecek en hızlı şekilde itmiştim toprağı üstümden . belki abarttığımı da düşünebilirsiniz ama, jartiyerime asılı duran küçük silahımıda çekmiştim aynı anda.

Belki refleksti o sırada yaptığım ama Toprak'ı bende yarım metre kadar uzaklaştırmayı başardığımda bile, yüzündeki tekrar saldırmaya kararlı ifadeyi ve tabancanın o anda ne kadar caydırıcı olabildiğini görseydiniz, eminim beni tebrik ederdiniz!

"yaklaşma!" dedim hızla soluyarak, toparlanıp yataktan son hızımla kalkarken.

Yüzünde önce şaşkınlık, sonra da bir öfke bulutu geçti. Kolları gergin ve elleri yumruk halindeydi.

"buda ne demek oluyor karen?" dedi dişlerinin arasından. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp ona inanamayarak baktım.

"asıl senin yaptığın ne demek oluyor toprak! Ne kadar ileri gittiğinin farkında değilmisin sen!"

toprak elini hızla saçlarında gezindirip bakışlarıyla beni bir iki tur süzdü.

"ben sağlıklı bir erkeğim karen ve sende karşı konulmayacak kadar güzel bir kadınsın. Ayrıca sana olan hislerimi de biliyorsun. İkimizde yetişkiniz ve …

"ah ne kadar güzel yaa! Sen sağlıklısın…sen istiyorsun…. Sen düşünüyorsun…diye hemen yatağına girmem mi gerekiyor yani? Bana bak toprak! En yakın arkadaşımsın…arkadaşımdın! Ve bana karşı hissettiklerini öğrendikten sonra sana…bize bir şans vermeye karar verdim. Ama bu diğer sevgililerinden beklediğin rahatlığı bendende göreceğin anlamına gelmiyor!"

"evet…tabii ama.."

"aması falan yok toprak! Senin duygularına saygı gösterdim. Ve seninkiyle aynı duyguları yaşamak içinde elimden geleni yaptım. Ama bunu .." derken silahı tuttuğum elimle yatağı işaret etmiştim.

"yapamam! Seninle sevişemem toprak! Tanrı aşkına her şeyden önce sen benim sırdaşımdın ve benim bakire olduğumu da, bu konuda hassas davrandığımı da pekala biliyorsun! "

toprağın bakışları şimdi yumuşamış hatta pişmanlıkla karışık bir acınma moduna dönüşmüştü.

"bebeğim bunu biliyorum elbette." Diyerek, gelip elimi tuttu ve silahımı alıp yatağa bıraktı. O hep sevdiğim toprak belirmişti yine bakışlarında. Yüzüme düşen bir tutam saçı şefkatle alıp kulağımın arkasına sıkışırdı.

“seni seviyorum karen, ve sana bir ömür sadakat sözü veriyorum. Seni asla bırakmam… bu yüzdende korkmana gerek yok.”

Söylediklerinin ne anlama geldiğini biliyordum elbette. Cümlenin içinde tek eksik olan şey bir evlilik teklifiydi çünkü. Ama benim derdim bu değildi maalesef.

“anlamıyorsun toprak. Problem senin ne kadar ciddi olduğun yada bana ne verebileceğin değil..”deyip yanından geçerek kapıya doğru yaklaştım.

“ne ozaman karen!”

“mesele şu ki”derken bir elim kapı kolundaydı ve diğer elim ise rahatsızca saçlarımda dolanıyordu şimdide. Ona nasıl anlatacağımı açıkçası bende bilmiyordum. “mesele şu ki ben henüz senin hakkında net bir karara varamadım.”

Kaşlarını çattı.

“ama az önce bana söylediğin sözler! Öpüşüme karşılık vermen!lanet olsun karen, bir erkeği önce baştan çıkartıp sonra da henüz karar vermedim diyemezsin!”

doğru söze ne denir?........

biliyorum biliyorum, yaptığım şeyin yanlış olduğunu, toprağa haksızlık ettiğimi, hatta bir sürtük gibi davrandığımı düşünüyorsunuz... madem içince sapıtacaktın, neden içtin kızım! Diyeceksiniz hatta. Önce Can’a yamanıp, yüz bulamayınca da toprak’a sırnaştığımı söyleyenleriniz bile çıkabilir belki de aranızdan… ve ben bu yüzden size ‘ama’ ile başlayan bir mazeretler yumağı bile sayamayacağım…

çünkü hatalıyım …biliyorum…

ve inanın o anda da istediğim tek şey o odadan yok olup gitmekti bu yüzden... başımı eğdim… kapıyı açtım ve geçmesi için geri çekildim.

“üzgünüm toprak… davranışlarım konusunda hatalıydım…” dedim yüzüne bakmaktan çekinip yere konuşarak.

“sanırım ben bu sevgili işinde çuvalladım… belki de biz bu işe hiç kalk…”

iki büyük adımla yanıma gelip omuzlarımı kavradı bir anda.

“hayır! Sakın böyle bir şey söyleme Karen. Asla! Ben hatalıydım. Fazla hızlı gittim. Sen içkiliydin ve bende sana sarhoştum” dedi çenemi tutup

bana hafifçe gülümseyerek. Gözlerinde beni kaybetmenin korkusunu görebiliyordum.

“şimdi ben gideceğim ve sende güzel bir uyku çekeceksin benim için … ve yarında kaldığımız yerden devam edeceğiz”

“toprak bence..” “şşşt ! “parmağını dudaklarıma dayayıp gözlerimin derinliklerine baktı kısacık bir an. Sonra da eli yanmışçasına hızla parmağını çekti ve iyi geceler dileyerek, odayı terk etti.

Ve ben ona Can’a aşık olduğumu söyleyemedim… onu sevdiğimi ama bir başkasına aşık olduğumu… bakışlarındaki o şeyi görünce konuşmaktan çekindim

Ve en iyi yapabildiğim şeyi yapıp bol bol Ağladım.

Neye mi? Salaklığıma elbette.

Uyandığımda rezil bir haldeydim. Başım ağrıyordu ve üstümü örtmeyip birde klima açık uyuduğum için kaslarım tutulmuştu. Önce bir duş yaptım ve Dün akşam klube gitmeden önce odaya bıraktığım çantamdan giysilerimi çıkartıp, ‘karen‘ kıyafetlerimle odadan çıkarak, anahtarları da resepsiyona bıraktım.

Taksiden inip yaşadığım apartmanın kapısına geldiğimde saat ikiyi geçiyordu. merdivenlerden çıkıp, dolaptaki tost ekmeği hala sağlammıdır acaba diye düşünürken dairemin kapısına bırakılmış , göz alıcı bir çiçek aranjmanı ile karşılaştım. çoğunluğu beyaz orkideden oluşan enfes çiçeklerin arasındaki kırmızı kartı çıkartıp aldım.

bir iş nedeniyle ülke dışındaydım,

istanbul’a dün gece dönüş yaptım.

sizinle tekrar görüşmek ve sizi daha

yakından tanımak istiyorum.

telefon numaramı kaybetmiş olma ihtimalinize karşı

tekrar bırakıyorum.

05xx xxx xx xx

aramanızı sabırsızlıkla bekleyeceğim.

HAKAN KAMGAR

soyismini okuduğumda ancak hatırlayabilmiştim adamı. tatil için gittiğim otelin sahibi olan yakışıklıydı. Adamın esmer teni ve bal rengindeki delici bakışları geldi aklıma. bütün bu haftalar boyunca yaşadığım olağandışı gelişmeler yüzünden tamamen aklımdan çıkmıştı. çiçeklere ve kartvizite bir kez daha baktım. onu arayacak mıydım?

hayır….

zaten hali hazırda iki tane sevgilim ve gizli bir görevim vardı.

Derken telefon çalmaya başladı ve ben anahtarımı çıkartıp hızla kapıyı açarak telefona uzandım.

Arayan Topraktı. Sesinde sıkıntılı ve öfkeli bir ton vardı sanki.

"bir mektup aldık Karen " dedi sakince. "isimsiz, pulsuz,imzasız..."

kalbimin hızla çarpmaya başladığını fark ettim.

"ne yazıyor "dedim korku ve endişeyle dolu bir sesle.

" yaptığın gammazlığın bedelini ödeyeceksin Can TAKERS! Ardına saklandığın korumalarında, emniyette, ölümüne engel olamayacak!. artık günlerini say! uyuma, arkanı dönme, kimseye güvenme! çünkü hiç beklemediğin bir an seni gafil avlayacağım!"

Bölüm 19

karen,

gelen mektup üzerine can, toprak ve ben uzman ajansa giderek bir plan yapmaya karar vermiştik. toplantı odasında masanın dört bir yanına oturduğumuzda sözü ilk Ertuğrul bey almıştı.

“Can, bize söylemek istediğin bir şey varmı?” dedi yüzü kadar asabi bir ses tonuyla. Can’ın gerildiğini fark ettim. kaşlarını çatmış masada ritim tutmuş parmaklarına bakıyordu sessizce

“notta bahsedilen gammazlık olayı nedir?” dedi ertuğrul bey yeniden daha açık bir soruyla. can derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp hepimizle tektek göz göze geldi

“bunu size hiçbirzaman söylemek zorunda kalmamayı dilerdim. ancak mademki bazı şeyler açığa çıktı söylemem gerekiyor sanırım.”dedi sıkkın ve sona doğru kısılan bir sesle.

“babam john takers silah kaçakçılığı işine bulaşmıştı. son yaptığı işte ise bir takım sebeplerden bana yakalandı. Yapacağı işi tamamlayamadan onu ve iş yaptığı Afgan asıllı alıcı şirketi federallere şikayet ettim. babam parayı almış ama silahları teslim edemeden yakalanmıştı”

cümlesine ara verip hepimizin yüzlerini inceledi tek tek. biz ise nefesimizi tutmuş şaşkınlıkla onu izliyor devam etmesini bekliyorduk.

“elbetteki babam işin içinden sıyrılmayı ve bir skandala karışmamayı başarmıştı.” dedi ayağa kalkıp ellerini kotunun cebine sokarken. başını önüne eğmişti.

“alıcı şirket ise elbette paravan olarak kullanılan düzmece bir şirketti. o nedenle federaller tarafından izi takip edilmiş ise de maalesef tespit edilemedi hiçbir zaman. ama biliyordum ki adamlar paralarını geri alamadıkları ve silah alımını , yakalanma riskleri olduğu için devam edemediklerinden oldukça sinirliydi artık.”

Aklımdan televizyon ve gazetelerde gördüğüm güneydoğudaki savaş görüntüleri gelip geçiyordu. O topraklarda Can’ a çok kızgın ve güçlü birileri vardı. ve şu ana kadar yaptıkları bütün suikast’ ların ne kadar ciddi ve önemli olduğunu beynim ancak kavrayabiliyordu.

“bu olayın sorumlusunun ben olduğumu, babamdan öğrendiklerini tahmin ediyorum”diye devam etti cümlelerine ve odadaki herkes gibi bende bir babanın oğlunu elevermiş olması ihtimaline dehşetle baktım. Can , aldığı karar ve seçimiyle resmen büyük bir kumar oynamış ve şimdi de tuttuğu bomba elinde patlamıştı.

“işte bu olaydan sonra da tehdit mektupları başladı ve Türkiye’ ye gelmemin hemen ardından da bildiğiniz gibi suikast girişimlerine maruz kaldım……. sizin bilmenizi istememiştim çünkü bu bilginin sizinde başınıza iş açmasından korktum. ”

herkes sessizliğe bürünmüştü. gerçekleri kafamda evirip çevirirken Can'a ve verdiği cesur karara hayran olmadan duramıyordum. yüzüne bakarken kalbimde bir köşenin sızladığını hissetmiştim bir anda. ben bu adama aşıktım ve şimdi bunun sadece dış görüntüsü yüzünden olmadığını da çok iyi anlamıştım. o erdemleri olan ve cesur iyi bir erkekti.

her zaman ifadesiz duran yüz hatları bile şimdi yumuşamış, sanki yaşadığı bütün derin duygularını yüzündeki çizgilere taşımıştı. gururlu, cesur, kararlı ama bir yandan da kırgın bir hal vardı şimdi yüzünde. içten içe babasının tavrına kırgın olduğunu tahmin ettim. her geçen gün Can'ı daha da yakından tanıdıkça daha çok aşık olduğumu fark etmek benim için yepyeni bir şeydi. bir erkeği bu kadar güçlü duygularla sevebileceğimi hiç tahmin etmezdim "karen! " toprağın ismimi seslendiğini farettim

"efendim?"

"Ertuğrul bey sana bir şey sordu, ama senin aklın başka yerde gibi?" dedi Can'a bakıp daldığımı fark ederek kırgınca. oturuşumu toparlayıp özür diledim ve tekrarlamasını istedim patronumdan sorusunu utanarak…

"not hakkında sen ne düşünüyorsun? diye sormuştum" dedi düz bir sesle. konuşmasında hiçbir ima yada ayıplama yoktu Toprağın kinin aksine. Bende onun izinden gidiphiçbir şey olmamış gibi devam ettim.

"bence mektubun gönderilmesindeki tek amaç, Can'ın paniğe kapılıp bir hata yapmasını sağlamak. ona söylediklerinin aksine bence asıl kapana kısılmış olan kendileri. çünkü Can çok iyi korunuyor ve ona yakalaşacak hiç biryol bulamıyorlar. tek çare dinlendiğinden haberi olmayan Can'ın panik yapıp bir açık vermesi"

aklıma yeni gelen şeyi öğrenmek için hızla "şu klimacı şirketin kimliğine ulaşabildikmi ? bir şey çıktımı? Peki Ertuğrul amca "diye sordum.

sıkıntıyla kaşlarını çatıp "hayır! klima şirketinin adı 'kmgr klima' olarak görünüyor ama arkası boş… ve hiçbir yerle bağlantısını yakalayamadık. görüntülerdeki servis elemanlarının kimliğini tespit edip bilgi almayı umuyoruz ama şimdilik elimizdeki bilgi maalesef bu kadar" dedi.

"peki ya bizi sıkıştıran kamyon yada merhum şoförü?"

"oradanda bir şey çıkmadı. Soför, kamyonu kiralamış ve parasını peşin vermiş. tutulan kayıtlara göre adamın izini sürdük ama o da yalnız yaşayan eski bir sabıkalı çıktı. bankada hesabı yok, evdeki aramalardan da herhangi bir doküman yada nakite rastlamadık… adamın kiralandığını tahmin ediyoruz ama bunu destekleyecek hiçbir kanıt bulamadık" dedi hız kesmeden konuşarak.

benim aklımda ise ‘kmgr’ harflerinin tuhaf ve kısaltılmış bir ad olacağı izlenimi dolanıp duruyordu. bir an için aklımda bir ışık yanar gibi oldu ama ansızın Can’ın cep telefonunun çalmaya başlamasıyla o gelen şey her ne ise sönüp kayboldu.

“evet benim…..” dedi Can İngilizce olarak duyamadığım birisine.

yüzünün renk değiştirdiğini fark ettim az sonra. söylenen şey herne ise tedirginlikle bana bakmasına sebep olmuştu.

“yani o iyi şu anda değimli?.... anlıyorum ,…………yaa….…….peki……. size güvenebileceğimi biliyorum herzaman.….tamam teşekkür ederim haber verdiğiniz için. “ deyip telefonu kapattı. hepimiz soran gözlerle yüzüne baktık.

“emniyetten komser aradı.” dedi kapattığı telefonu yumruk yaptığı elinde sıkarken. “ eş zamanlı iki ihbar almışlar. biri sergio’nun yattığı hastaneden diğeri ise bizim villadanmış”

sergio’nun adını duyar duymaz ayağa kalkıp yanına varmıştım. kalbim deli gibi çarpmaya başlamış ve nefesim sıklaşmıştı.

“o iyi mi?” dedim yalvarır gibi kısık bir sesle.

“hayır hayır o iyi merak etme!” dedi elimi avucunun içine alarak sakinleştirici bir tonda.

“ sorun şu ki, odasına gizlice girmeye çalışan birisini yakalamışlar, elinde öldürücü dozda ilaç dolu bir iğne varmış” dedi sesindeki titremeye engel olamayarak…az önce sıklaşan nefesim bir anda boğazımda kalmıştı şimdi. yaşadığım korku ve öfke bütün bedenimi ele geçirmişti.

“ya diğer ihbar dedim?” devam etmesinden korkarken bir yandanda. kaşlarını çattı ve bu seferde toprağa baktı anlamlı bir şekilde. bakışlarını onda kilitleyip,

“Eve de toprak adına şüpheli bir paket göndermişler… ve kapıdaki kontrolde içinde bomba olduğu tespit edilmiş” dedi.

Notta yazılanların gerçeklik payı olduğu bir yana, düşündüğümün aksine adamların harekete geçmiş olması ve bu kadar hızlı davranmış olmaları bende soğuk bir duş etkisi yaratmıştı.

“hepimiz tehlikedeyiz bu durumda” dedi toprak Ertuğrul beye bakarken. yüzünde beklenmedik bir sakinlik ve sertlik vardı.

“hepiniz dağınık bir halde iken sizleri korumak polis için güç olacaktır. bu iş çözülene kadar bir arada olmalısınız” dedi bana bakarak patronum da. ilk başta nedemek istediğini anlamayarak “sergio ‘yu o hastaneden çıkartamayız Ertuğrul amca !” dedim bilmiş bir tavırla.

ve üçününde delici bakışları bana iyice odaklandı.

“biz sergio’dan bahsetmiyoruz Karen” diye cevapladı Can cümlemi ve her şey kafamda bir anda yerine oturdu nihayet.

“seninle yaşamamı mı istiyorsun “dedim bir anda asıl mevzumuz olan konuyu unutup onunla gözlerimi faltaşı gibi açıp konuşarak. yüzünden anlayamadığım ama umut ve beklenti dolu bir ifade gelip geçti, belli belirsiz.

“tam olarak kastettiğim bu değildi ama …..evet!........ bizimle villada kalmanı istiyorum” dedi toprağın da orada olduğunu bana da hatırlatmak ister gibi sevgilimi işaret ederek.

yaptığım gafın farkına vararak utancımdan ve toprağın şüpheci bakışlarından rahatsız olup otomatik olarak itiraz ettim.

“asla! olurmu hiç öyle şey canım!… benim görev tanımım içinde bu yok” Ertuğrul bey de dahil odadaki diğer erkeklerin hepsi, cümlemde bir gariplik varmış gibi alınlarını buruşturdu söylediğim şeye… ve ben bir ton daha koyu bir kırmızıya bürünerek cümlemi düzelttim, ne anlam çıkarttıklarını anlayarak.

“yani öyle demek istemediğimi biliyorsunuz! ben çalıştığım yerlerde kalamam! saat kaç olursa olsun evime geri dönerim…benim çalışma tarzım bu!.....”

“karen anlamıyorsun! tehlikedesin!...gözümüzün önünde olmak zorundasın” dedi Can huzursuzluğunu belli etmeye çalışır bir halde.

önce Can’a ,sonra da toprağa baktım.

aynı evde yaşayacak ve kelimenin tam anlamıyla birbirimizi gözümüzün önünden kesinlikle ayırmayacaktık….bütün bu saçmalıklar içinde ise haklı oldukları tek bir nokta vardı

tehlikedeydim! çünkü ;

hayır’ı ve başarısızlığı cevap olarak kabul etmeyen, en yangınından bir sevgilim,

her an kollarına atılmak üzere kendimi zor zapdettiğim platonik bir aşkım,

ve sevgilisini elinden aldığımı düşündüğü için bana diş bileyen kızıl bir afet gibi ortalıkta dolanan yeni bir ev arkadaşım olacaktı….

bu iş sonlanana kadar beni daha neler bekliyor gerçekten bilmiyordum ama öldürülme korkusu dışında da zaten, yeterince büyük endişelerim vardı!

Bölüm 20

Bir ay sonra,

Karen,

……………………..Şimdiki zaman……………………….

Giriş kısmından alıntı

eskiler ne demiş! 'BÜYÜK LOKMA YE ama BÜYÜK SÖZ SÖYLEME' çünkü hayatımın bu son bir ayı boyunca alkolikler gibi elimden kahveyi düşüremiyorum. 'kahvekolik' olduğumu sanabilirsiniz bu söylediğimden sonra belki ama değil! Bu tamamen benim trajikomik hayatımın bende yarattığı çalkantılardan kaynaklanıyor.. uyumak istemiyorum çünkü kabusla karışık saçma sapan rüyalar peşimi bırakmıyor… Gevşemek yada dinlenmek istemiyorum çünkü kabustan da beter bir tehlikenin sürekli ensemde olduğu gerçeği gafil avlanmaktan korkmama neden oluyor ve en önemlisi şu sıralar ne kalçalarımı nede bacaklarımın beğenilmesini istemiyorum çünkü en azından bu endişenin, beni iki adamdan birinin karşısında hislerime yenik düşüp soyunmaktan alıkoyabilecek tek gerçek olduğunu biliyorum.

Ben neyden mi bahsediyorum! Ah öyle ya size asıl hikayeyi anlatmadım..ne kadarda dalgın ve düşük çeneli oldum bu sıralar… hep kafam karışık çünkü…belkide bu kadar uykusuz kalmamalıydım… acaba annemi arayıp iyi olduğumu söylesem mi?… AH TAMAM TAMAM ŞİKAYET ETMEYİN!... işte anlatmaya başlıyorum…….

İşte burası benim size hikayeyi anlatmaya başladığım noktadır. Şu an ve şu dakikada Can Takers'ın benim için hazırlattığı odada kalıyorum ve elimde beni anlayan tek dost olan kahvem var. Odamın sağ tarafında Can, sol tarafında da toprak kalıyor. Linda' da kendisi için atelyeye çevrilen büyük garajın yanındaki küçük odada.

günlerimin aslında heyecanlı ve renkli geçtiğini itiraf etmem gerek. Ve gerçek şu ki, üçümüzde de büyük değişiklikler var. iki yakışıklının arasında gizli bir rekabet olduğunu ve birbirilerinden özelliklede ben çevrelerinde iken hiç haz etmedikleri kesinlikle ortada!

şaşırıyorum çünkü Can artık daha çok ele veriyor bakışlarıyla düşüncelerini.. ve bende öyle anlarda mutluluktan bayılmamaya çalışıyorum. … şaşırıyorum çünkü toprak o kadar şaşkın ve acemice davranıyor ki artık bana yaklaşırken, bazen ona eski günlerdeki gibi sarılıp 'içinden geldiği gibi davran' demek istiyorum.. ve şaşırıyorum çünkü ben Karen YAĞIZ aşkın insanı nasılda kelebekler gibi uçurduğunu ve kanını tutuşturup olmadık fanteziler kurdurabildiğini yeni yeni öğreniyorum!

Aşağıda salonda film izlemek için beni bekliyorlar ve üstüme siyah kısa bir şort ve beyaz yüzücü bir penye geçirip saçlarımıda başımın tepesinde topladıktan sonra aşağıya fırlıyorum.

Büyük koltuk televizyonun karşısına çekilmiş ve sehpanın üzerinde de envai çeşit cips, sürüyle patlamış mısır ve meşrubat ile içki var. Bu bizim, bu evde eğlence için vakit ayırdığımız nadir anlardan biri aslında… hayatın halen daha basit ve normal olduğunu kendimize göstermeye çalışır gibiyiz bir nevi. dışarıda ölüm bizi beklemiyor, birileri hayatımızı kabusa çevirmek için pusuda beklemiyormuş gibi davranıyoruz yani…

Lambayı çoktan söndürmüşler ve takılmış olan cd'de giriş reklamları gösterime başlamış bile. Klima ne hikmetse bozduğumuz için güvende olduğumuzu bilerek rahat davranıyoruz konuşurken…bütün camlar ardına kadar açık ve gecenin tatlı esintisi içeriye giriyor saatin yarımı bulduğu bu saatlerde…

Anlayacağınız ortam güvenli ve güzel.

Göz ucuyla nereye oturacağımı kestirmeye çalışıyorum. Derken Can, kenarı çekilerek toprak ile arasında yer açıyor bana. Koltuğun diğer ucundaki linda'nın gözünden durum kaçmadığı için bana kötü bir bakış atıyor. Aman çokta umurumda…

"selam ! bensiz mi başladınız?"

toprak,"hayır bir tanem. gel hadi. Seni bekliyorduk" diyerek Can ile arasına oturmam için biraz daha yer açıyor bana. Sanırım rahat oturmak için koltuğun diğer ucunu seçmiş olmalı. Her zaman böyleydi zaten, film izlerken rahat etmeye bayılır… tabii bende uyumlu bir sevgili gibi , mutluluktan dört köşe aralarına oturuyorum.

Toprak,"romantik komedi izlediğimize inanamıyorum! Karen sen eskiden izlemezdin böyle şeyler! en azından bana destek olursun sanıyordum başka bir film konusunda" diyor kucağına patlamış mısır kasesini alıp bir yudum birayla ağzını ıslattıktan sonra. Haklı. Evet biliyorum, eskiden olsa bu romantik saçmalıkları izlemezdim ama şu anda aşığım! ve bu filmlerdeki bütün o tatlı bakışmalar ve öpüşmelerde sonuç olarak, kendimi daha az garip ve mutlu biri gibi hissetmemi sağlıyor . "o eskidendi" deyip geçiştiriyor ve başlayan filme vermeye çalışıyorum dikkatimi ama maalesef bu da çok kolay olmuyor!..

Linda' nın Can' a biraz daha sokulduğunu fark ediyorum koltuğun altımızda gıcırdamasıyla. huzursuzca Can'ın da ne yapacağını beklemeye koyuluyorum….. Haa! Hiç istifini bozmuyor! hatta belki bir milim kadar daha bana doğru kaydığını bile söyleyebilirim!…. Aptal ve zavallıca bir sevinç yaşıyorum içimde.

Toprak ise önce kolunu omzuma atmayı deniyor ama benim ansızın irkilmemle, şu an için doğru bir davranış olmayacağını düşünerek, onun tarafındaki elimi tutmaya karar veriyor. Şimdi ellerimiz benim 'çıplak olan' bacağımda – sanki koyacak başka yer yokmuş gibi- ve sessizce filmi izlemeye başlıyoruz.

ilk yarım saat, film hakkında kısa birkaç yorumla ve içilen içkilerin ve cipslerin şapırtısı eşliğinde geçip gidiyor tabii ki…ama benim içki yasağım olduğu için sırayla önce kola sonra da az bir meyve suyu içiyorum. . gerçi bende uykum olduğu için kendimi pekte veremiyorum ya filme neyse….

Derken ahha! Filmdeki çiftin yakınlaştığı ve öpüşmeye başladığı an geliyor. Esniyorum ve o filmdeki kadın ve erkeğin, Can ile ben olduğunu hayal ediyorum…..

Can yerinden doğrulup elindeki boş bira şişesini sehpaya bırakıyor ve tekrar yaslanırken kolunu yanındaki kolum ile bacağımın arasındaki o daracık yere sokuveriyor!

Ve ben o andan itibaren filmi izlemeyi bırakıp kıpırtısızca ve heyecanla karışık bir korkuyla beklemeye başlıyorum.

Yüzüm televizyona dönük ve Can'ın ki de öyle… yaptığı şeyi bizden başka bilen kimsenin olmadığını adım gibi biliyorum. Ve kasıklarımdaki, onun her dokunuşunda yaşadığım gibi , beliren ıslaklığı da. Parmaklarını açıp açık duran parmaklarıma kenetliyor…

Kalbim hızla çarpıyor artık… hani bazen öyle bir çarparki sanki siz değilde dayandığınız yer sarsılıyor sanırsınız ya… işte aynen öyle! … toprak bu değişikliği fark ettimi acaba deyip yanıma bakıyorum… tehlike yok… sonra yan gözle diğer tarafa bakıyorum, ne olduğunu anlamak için…Can da benim yüzüme bakıyor…. Şaşkın, istekli, arzulu….

Liseli kızlar gibi bir erkekle tenlerimiz birbirine değdi diye kendimden geçeceğimi rüyamda görsem hayra yormazdım ama oluyor işte. Dilimle alt dudağımı ıslatıp dişledikten sonra bir yarım saat daha boş gözlerle filme bakıyorum. Ve, nihayet ilk cd bitiyor ve filme ara veriyoruz.

endişeyle toprağa bakıyorum. Başı omzuma düşmüş , gözlerini dinlendiriyor 'ona sorsanız kesin öyle der!'.

Tamam, Filmi daha başından beri sıkıcı bulduğunu biliyordum ama bu kaygısız ve uyuklayan hali, geçen onca arkadaşlık yıllarından o kadar tanıdık geliyor ki bana, farkında olmadan gülümsüyorum. Ve Canın sıcacık kolları koluma değerken ve elimi tutan elinin sırtı ile bacağıma belli belirsiz dokunurken, çıkan ateşimi düşünmemeye çalışıyorum ve birilerinin kalkıp cd 'yi değiştirmesini bekliyorum usluca.

Toprak uyuyor zaten ve ne kadar daha beklesem de göremediğim linda'dan da bir hamle gelmiyor. Yanımda duran Can'dan da . soran gözlerle başımı ona çeviriyorum. Ve kalbim duracak gibi oluyor . çünkü

bana baktığını fark ediyorum tekrar. gözleri azıcık tv ışığında bile görebileceğim kadar koyu ve anlam yüklü…

usulca doğrulup linda'ya bakıyorum ve artık kanında dolaştığını anladığım viskinin boş şişesi elinde, sızıp kaldığını fark ediyorum. Toprak duruşu bozulduğu için uyanıyor ve uykulu gözlerle bana bakıp 'film bitti mi?' diye bir şeyler mırıldanıyor. Telaşla elimi can'dan kurtarıp ondan tarafa dönüyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak doğrulmasına yardım ediyorum.

"koltuk çok rahatsız dilersen yatağına git toprak" diyorum şefkat yüklü bir sesle.

"senin için sorun olmayacaksa…" diye mırıldanıp başını hafifçe eğerek dudağıma kısa bir öpücük konduruyor ve karanlıkta eşyalara çarpmamaya çalışarak ağır aksak yürüyüp merdivenleri tırmanmaya başlıyor..ardından bakıyorum bir süre ve yukarıda kapısının kapandığını duyana kadarda yerimden kıpırdayamıyorum.

Arkamda Can'ında hareketlendiği fark ediyorum ve ayağa kalkarak lindayı kucakladığını görüyorum döndüğümde. İçime bir hayal kırıklığı düşüyor. Farkında olmadan dudaklarımı sarkıtıyorum ve derken çıkmadan önce son bir kez dönüp bana bakarak "birazdan gelirim" dediğini işitiyorum sevinerek. Ve açık bahçe kapısından linda'nın garaj odasına doğru gidişini izliyorum.

Gözlerim bir anda boş duran içki şişelerine takılıyor. Ve Can'daki bu ani değişimin alkollü olmasında mı kaynaklandığını düşünerek endişeye kapılıyorum. Göz ucuyla toprağın tarafındaki iki boş şişeye bakıyorum . ortada da Can'ın olması gereken üç şişe var. Belki birisi de linda' nındır diye avutmaya çalıyorum kendimi. Ve canın içkiyle bir problemi olmadığını, kolay kolay etkilenmediğini hatırlatıyorum kendime. bir ay önceki kokteylde de içtiği içkilere rağmen ne kadar kontrollü davrandığını anımsıyorum sonra… hayır kesinlikle kontrollü! En azından benim oldğumdan çok daha fazla… derken o anın anıları hücum ediyor gözlerimin önüne.

Bir aydır bana karşı dikkatli ve mesafeli olan Can ile o geceden sonra, ilk kez bu kadar yakınlaştık. Tanrım ben neler saçmalıyorum! Alt tarafı elimi tuttu! Belki bu sadece dostane bir dokunuştur diyerek kendime işkence çektirmeye devam ediyorum. Ama bana bakışlarını gördüm? …hayır hayır! Kesinlikle o da en az benim kadar tahrik olmuştu…. Hızla ayağa kalkıp anlamsızca etrafta dolanmaya başlıyorum sonunda ve bir anda az sonra

neler olabileceği hakkında ciddi bir heyecan ve endişe dalgasına tutuluyorum. Buradan çıkmalıyım ! evet! odama gidip ondan kaçmalıyım! Öyle ya ben sevgilisi olan birisiyim ve üstelik bu yaptığım hatta düşündüğüm şey bile toprak'a ihanet etmek!

Kaşlarımı çatıp terleyen avuçlarımı şortuma siliyorum sıkıntıyla. Hayır yapamam diye fısıldayarak başımı sallarken, birisinin aniden belime sarılmasıyla sıçrıyorum. Can gelmiş bile.........

Başını boynuma eğip beni arkadan sararak bedenimi , sıcak ve kaslı bedenine bastırıp derin bir nefes alıyor.

"çok güzel kokuyorsun.." diyor boğuk bir sesle. Bense daha önce hiç bilmediğim hisler yüzünden bedenimdeki titremeyi bastırmaya çalışıyorum. Tanrım bu an gerçekten oluyor mu? Yoksa sayısız ve kısa süren rüyalarımdan biri mi yine?

Aklımı toplamaya çalışıp "nasıl kokuyorum?" diyorum onun gibi fısıltıyla. Ustaca beni bedeninden uzaklaştırmadan kendisine döndürmeyi başarıyor ve parmak ucuyla yüzümü kaldırıp "söylersem inanmazsın" diyor içimi eriten bir gülümsemeyle. kasıklarımın üstüne denk gelen sertliği fark edip donakalıyorum bir anda. fark ettiğimi fark ediyor! Ve gülümsemesi bir anda silinip az önce koltuktaki o arzu dolu bakışlarla bakıyor yine. Derken dudaklarıma uzanıyor.

bedenimi kaskatı tutan bütün buzlarımın eridiğini hissediyorum öpüşlerine karşılık verirken. Kendimi kollarına bırakıyorum resmen eriyerek…

Bu sefer ayığım. Ve yaşadığım bu şey her ne ise, onu hücrelerime kadar hissediyorum artık… başım dönüyor ve boynuna doladığım kollarım farkında olmadan daha fazlası için onu kendime bastırıyor. Sırtıma dolanan güçlü kollarını hissedip daha da kendimden geçiyorum… beni delice öpüyor şimdi. Daha önce hiçbir erkeğin öpmediği gibi.. sanki yıllarca aradığı beklediği biriymişim gibi… sanki hep ona ait olmuşum gibi…

birkaç tur kendi etrafımızda dönerek sürüklendikten sonra penye mi sıyırıp başımdan çıkartışını hatırlıyorum hayal mayal ve kendimizi koltuğa atıyoruz.

“Karen!”

“TOPRAK?”

Bölüm 21

“karen uyan birtanem!”

kesinlikle uyandırılmak istemediğiniz bir rüyadan uyandırıldığınız da siz neler hissedersiniz? Ben kesinlikle huysuz olurum!

“off toprak git başımdan “ dedim. Yattığım yerde dönmeye çalışarak. Ama tabiiki insan bir kanepe tepesinde , üstelikte film izlerken, oturur vaziyette uyuyunca çok komik bir düşüş ve uyanış yaşıyor maalesef..

bir saniye ! ben uyanış mı dedim? Eyvah hepsi rüyamıydı!

Etrafta kimse görünmediği için uyku sersemliğiyle doğrulup ayağa kalktım ve toprağın konuştuğunu fark ettim.

“çok uykusuz kalıyorsun karen!film başladıktan yarım saat sonra uyuyuverdin… Bırak bu gece güvenlik odasında ben sabahlayayım. Gözlerinin altı kararmış artık!”

“fark etmez toprak, o zaman da uyuduğumda kabus görüyorum zaten.. boş ver! en iyisi uyanık kalmak”

aslında uyuduğumda canımın içi rüyama, kaldığım yerden devam edebilsem dakika durmazdım ama……

“karen bu böyle olmayacak! İyice paranoyak oldun artık! Belki de en doğrusu, senin şu düzmece yurtdışına çıktığın masalını gerçek yapıp, bir yerlere göndermek seni.”

“ya başlama toprak yine! Paranoyakça davranmadığımı biliyorsun. Daha geçen gece hiçbirinizin fark etmediği bir gizli kamera buldum ön balkonda”

bahsettiğim kamera , internet üzerinden satın aldığımız bir aydınlatma lambasının içinden çıkmıştı… nasıl fark ettin diye sormayın…uzun hikaye… şöyle söyleyeyim.. bir lambanın içinde ateş böceğinin uzun süre yaşayamayacağını bilen herkes lambada yanıp sönen kırmızı ışıktan şüphelenirdi benim gibi… tabii bu, olayın benden başka kimseye süpheli gelmemiş olduğu gerçeğini değiştirmiyor….

“ayrıca da hiçbir yere gittiğim yok! Kaçıp bir yerlere saklanacak değilim herhalde!

Lanet olasıca lamba nerde ya!"

Karanlıkta el yordamı ışığın anahtarını arıyordum ama birisi kahrolasıca yerini değiştirmişti !..

"hey hey!" opps! elim anahtar yerine kemikli bir yüze çarptı!

"ayy…. çok pardon!"dedim.. ve nihayet birileri ışığı yaktı ve bende O kemikli yüzün sahibini gördüm gözlerimi kırpıştırırken……..'Can'.

Yüzünde üzgün ve endişeli bir ifade vardı bana bakarken.

"hiç iyi görünmüyorsun karen.."dedi kolumu okşayarak. Dokunuşu bende rüyamda gördüklerimle dejavu etkisi yaparak bütün hormonlarımı ve göğüs uçlarımı canlandırdı… offf

Homurdanarak yanından geçip, doğruca merdivenlere ilerledim ve Can'ın da arkamdan gelmeye devam ettiğini fark ettim. ama şu anda bu kadar uyarılmışken ve uyandırılmışken, onunla karşı karşıya duracak durumda değildim! kaçar adımlarla odama ilerleyip kapımı açtım,Önce bir duş alıp sonra görev yerime gitmeliydim..

ama Can'ın kapatmaya çalıştığım kapıyı tutup içeri sıvışmasıyla aklımdaki görevi unutup irileşmiş gözlerle ona bakakalmıştım.

"konuşmamız gerekiyor Karen." Dedi nazik ama ısrarcı bir tonla. Bense şimdi benimle burun buruna duran yüzüne bakıyordum. ona karşı koymamı sağlayan bütün enerjim tükenmişti artık…. gözlerim tek bir hedefte beynim ise tek bir isteğin emrindeydi… parmak uçlarımda yükselirken, dudaklarına doğru yönelmiştim…artık bu işkenceye dur demeye, hakkım olan huzuru ve mutluluğu bulmaya kararlıydım tabi ki o sözleri söylemeseydi!

"seni burada istemiyorum! bence toprağın dediğini yapmalı ve kendi iyiliğin için buradan gitmelisin Karen!"

karnımda birkaç kasın kasıldığını fark ettim. yüreğimin bulandığını birde. bir insanın gözleri sadise de yaş üretebilir miydi!

hissettiklerimle yakalanmaktan korkup hemen arkamı dönüp uzaklaştım ondan. uzaklaşmalıydım yoksa üşüyen bedenimi ele verecekti, kendime sarmaladığım kollarım..

yanlış anlamış olmalıydım! uykusuzdum! gergindim! lanet olasıca bir uykudan uyandırılmıştım!

“anlamadım?”dedim usulca.

yürüyüp yanıma geldi iki yanımdan kollarımı kavradı ve beni kendine çekti…titredim.

elleri rüyamdaki gibi sıcacıktı….ciddi bir tonla konuşmaya başladığında, ben hala tenime değen ellerinde kalmıştım.

“karen iyi değilsin! ve seni Buradan uzaklaştırmak için ne yapmam gerektiğini de bulamıyorum!”

yüreğim bir kuşun ki gibi havalandı.. pır pır etmek deyimini ne kadar mubalağa bulduysam da artık doğru olduğunu biliyordum… hayır benden kurtulmak istemiyor, sadece benim için endişe ediyordu!

“sorun yok Can , ben iyiyim” dedim gevşeyerek ve yüzümde güzel bir gülümsemeyle ellerinden kurtulup yeniden plan B’ye odaklandım… biraz daha oyalanırsam, ilk planım olan ‘ işkencelerime dur deme ve mutlu olma’ adına Can’ın üstüne atlamaya kalkışacaktım yoksa.

varlığını görmemeye çalışarak, odanın içinde dolaşmaya başladım. Yapacağım işi başarmak için, önce işleri sıraya koymak zorunda kalıyordum sürekli, çünkü odaklanma gibi ciddi bir sorunum vardı..

hedef: Banyo yapılacak

aşama 1: havlu al!

aşama 2:giyilecek giysileri seç ve sandalyeye bırak!

aşama 3:Üstünü çıkart!...

Bir öksürük sesi geldi ve şaşkınlıkla arkama baktım. Tanrım! Durumum hiç iyi değildi çünkü can'ın odada olduğunu saniyede unutmuş ve penyemi üzerimden çıkartmıştım bile… tıpkı rüyamdaki gibi..

Yavaş reflekslerimle gecikmeli olarak önümdeki havluyu alıp göğüslerimi kapatırken ' elbette sütyenimin içindelerdi' , bu gece olacak her şeyi, bir şekilde de olsa rüyamda görmüş olmama, kıkırdıyordum bir yandan da..

"pardon kusura bakma" dedim utancımla örtüşmeyen bir sırıtışla gülümserken..

"şey benim için bir sakıncası yok aslını sorarsan..yani özür diledin ya onun için söylüyorum" dedi dudaklarında o eriyip bittiğim çarpık gülümsemeyle,ama ben bütün terbiyeli türk kadınları gibi aklımı bu şeylerden uzaklaştırıp, yeniden şu anki duruma odaklandım.

"Can banyo yapmam gerekiyor "dedim ciddi olmaya çalışarak.

"şey tabii… ama önce bir konuyu netleştirmemiz gerekiyor"

"elbette , yani konu eğer az önce sorduğun şeyse, gerçektende ben iyiyim! endişe etme!" dedim koluna hafifçe vurarak ve banyoya yöneldim.

"bak sorun şu ki, sen ve benim bir karar vermemiz gerekiyor"

duyduklarım ilgimi çektiği için durup , kulaklarımı dikelttim 'bu sözcük hayvanlar alemine ait biliyorum ama ne yapayım! durumuma çok yakışıyordu!'…. önüme geçip karşımda durdu.

"sen nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama…"

alnını buruşturup, küçümseyici bir gülüş koptu dudaklarından. "sen burada benim güvenliğim için uykusuz ve yorgun uğraşıp dururken, benim tek düşündüğüm ise senin yan odamda olduğun …"

"ne..neden bahsediyorsun?" dedim sesimdeki titremeyle.

"seni istiyorum" dedi kollarıma sarılırken ama hemen sonra mahçup ve suçlu bir halde yüzü asılınca, ellerini geri çekti…

"bende seni istiyorum…" dedim ama devamını getiremeden beni susturdu işaret parmağı ile… baktığım o gözlerde devam etmemi engelleyen bir şeyler vardı … çünkü daha konuşması bitmemişti!

“ben sefil bir adamım Karen! yapamam… sen …” duraksayıp gözlerime baktı acı çekermiş gibi.. ağzından çıkacak sözcükler içinde bir şeyleri parçalarmış gibiydi.

“toprak gibi birisine layıksın.. sana bir yuva verecek, bir gelecek verebilecek birine ….... bir çocuk verebilecek birine..” sona doğru sesi kısılmış bakışları yere kaymıştı.. nefesinin sıklaştığını genişleyen burun deliklerinden, bütün sinirlerinin gerildiğini yüzünde beliren kaslardan anlayabiliyordum…

anlayamadığım ise bu saydıklarını neden onun veremediğiydi? aklıma ilk gelen ihtimali sordum.

“neden senin çocuğun mu olamıyor yoksa?” mümkün olduğunca nazik ve anlayışlı bir tonla söylemiştim bunu da . elim eline dokunmuştu.

“ah hayır!..yani oluyor! …bildiğim kadarıyla tabi” dedi bakışlarını kaldırıp. kaşlarımı çatıp soran gözlerle baktım. ve derken bendeki jeton düştü!

isterik bir kahkaha attım ondan bir adım uzaklaşıp sinirle bağırmadan önce.

“bu durumda söylemek istediğin şey, beni istiyorsun..yatağında!........ ama hayatının geri kalanında değil!”

“bak biliyorum bu açıdan bakılınca fazla yanlış görülüyor ama … anlamalısın karen ben yapamam..evlenemem ..benim hayat görüşümden uzak…tabii birde yaşam tarzımdan.” derken ellerini açıp kendi dünyasını gösterdi mecazi anlamda…

deli gibi başımı iki yana sallıyordum.. gözlerimde misafir kalan bütün o yaşlar firar olup hızla kalbime doğru süzülmeye başlamıştı!

“ne söylememi istiyorsun peki Can! beni istiyor olmana minnettarım dememi mi? benim için bu kadarı bile yeter deyip boynuna atlamamı mı?”

“ah hayır karen …lütfen ağlama!” bana sarılmaya çalıştığında onu hızla itip kendimden uzaklaştırdım… artık bedenim hıçkırıklarla sarsılamaya başlamıştı bile.

“aslında gerçek ne biliyor musun!” elimin tersiyle yanaklarımı sildim.

“umurumda bile değilsin! dünya senin etrafında dönüyor sanıyorsun ama değil”

bana inanmamış olacak ki tekrar yaklaşıp yüzümü avuçlarının içine aldı.... yaşlar yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı…

“karen seni seviyorum.”dedi parmağıyla dudağımı okşarken… “ve içimde bir umut seninde beni aynı derecede önemsediğini söylüyor… yoksa burada olmak zorunda değildin…değilmi…” sustu ve bir süre tepkimi izledi… bense az önce duyduğum şeyi doğru duyup duymadığımı anlamaya çalışıyordum!...beni seviyor muydu? Öylemi demişti….bütün hislerim allak bullak bir halde buna sevinsem mi, yoksa sonu olmayacağı belli bir aşka düşmüş olduğum gerçeği ile üzülsem mi bilemiyordum.. muhtemelen yüzümde uyuşmuş bir ifade vardı.

“geleceği düşünmesek ve sadece bu anı yaşasak…duygularımızı zamanın akışına bıraksak olmuyormu” dedi fısıldayarak bana doğru biraz daha yaklaşırken..önümdeki havlu çoktan yere düşmüş, gögüslerim ile onun bedeni arasında dantel bir sütyen kalmıştı sadece. “ seni istiyorum karen, vücudunun her bir santimini… bana ait ol… istediğin her şeyi veririm… seni sevdiğim gibi sev beni yeterki…“ bakışları önce gögüslerime sonrada dudaklarıma kaydı. “sana gelecek veremem ama bir ömür hatırlayabileceğin geceler verebilirim” derken elleri belime dolandı. ama ben kaskatı bir halde orada öylece dikilmeye devam ettim…

“linda’ya verdiğin gibi mi” dedim o dudaklarıma yaklaştığı sırada. Ve nihayet gücümü toplayıp, kendimi onun sıcak kollarından kurtarmayı da başarabildim..

şaşırmıştı… bunu görebiliyordum…söylediğim isim onda hiçbir şey çağrıştırmıyormuş gibi bana garipseyerek bakıyordu. benim garipsediğim ise nasıl olupta bana sadece seks’in yeteceğini düşenebilmiş olmasıydı!

“hadi seninle sevişelim!”dedim sanki daha önce hep yaptığım bir şeymiş gibi rahatça.

“yarında …ondan sonra ki günde… taa ki sen bana doyana kadar!…. sonra sen git..” elimle kapıyı gösterdim sinirden çenem titrerken…

“beni ardında bırak, hiçbir şey yaşanmamış gibi… her şey bu kadar basitmiş gibi….ÖYLE Mİ! …ardında nasıl bir enkaz bırakacağına bile aldırmadan!”

ağlayamıyordum çünkü ruhum halen daha büyük bir acıyla mücadele ediyordu. önünde durup parmağımı göğsüne dayadım.

“sen beni sevmiyorsun can Takers! “dedim. “o yüzden bunu tekrarlayıp durma!...sevmek; bu yaptığımız rezil konuşmadan habersiz olan Toprak’ın ki gibi olur!”

ah işte sanırım ruhum savaşını kaybetmişti ve yeniden göz pınarlarımla yıkanmaya başlamıştı yanaklarım. burnumu çektim ve çenemi dikleştirip gözyaşlarım orada değillermiş gibi gururla konuşmaya devam ettim.

“daha önce de dediğim gibi, yaptığım işi bitirmek ve o adam ‘her kimse’ cezasını çektiğini gözlerimle görmek istiyorum ama ondan sonra….” derin bir nefes aldım.

“herkes layık olduğu şekilde hayatını yaşamaya devam edecek…ve bu süre içinde, yan odadan da olduğum için hala sıkıntı çekersen” dedim bakışlarımı malum yerine indirip küçümsercesine “dilersen linda ile odaları değiştiririz ve sende özlem ve hasretlerini istediğin an ve rahatlıkla dindirebilirsin, ne de olsa bu oda kliması olmadığından, dinlenmeyen nadir yerlerden birisi. “ dedim acımasızca. Acımasızca diyorum çünkü söylediğim her kelimede yüzünde beliren o kırgınlık ve acı gerçekten içimi acıtacak kadar fazlaydı.. susarsam yelkenlerimin ineceğinden korkup devam ettim konuşmaya,

“sen kendi sevgilinle ilgilen , bende benimkiyle!... hepimizin yolu ayrılacak birgün nasılsa… en azından arkadaş olarak kalabilmeyi başaralım bari! en azından düğünüme seni de çağırabilirim böylece… “

Can’ın gözleri büyüdü, ağzı bir şeyler söyleyecekmiş gibi aralandı ve yüzü renk değiştirirken gözleri yaşlarla parladı bir an.

“sen ….düğün derken” dedi kelimeler zor zar dilinden dökülerek.

Başımı eğip gözlerime yeniden hücum eden yaşları gizleyip,

“ah evet doğru duydun! Bu işten sağ çıkarsak toprak ile evleneceğim ”dedim.

Yalan söylemek , insanı cehenneme götürür mü bilmiyordum ama , o anda odayı, her ikimiz içinde cehenneme çevirdiği kesindi.

Onu, kendi yangınıyla odada yalnız başına bırakıp, banyonun yolunu tutarken, bana da kendi hayal kırıklıklarımla soğuk bir duş yapmak kalmıştı.

Bölüm 22

Can,

genç adam yumruğunu kum torbasına ardı arkasına sallarken, kısa soluklar alıp veriyordu. günün ilk ışıklarıyla kendisini villanın arkasında kalan ve spor salonuna dönüştürülmüş olan bu odaya atmış, neredeyse iki saatten beri de aralıksız çalışmıştı. Haftanın üç günü düzenli olarak kondüsyon tutmak için buraya geliyorsa da bugün için, buraya asıl geliş amacı farklıydı . içinde dolan öfke ve acıyı boşaltmak için gelmişti bu sabah buraya. Ama ne yazıkki bütün enerjisini tüketebildiği gibi beynindekileri de tüketmeyi becerememişti maalesef.

aklındaki tekşey gece Karen ile yaptıkları konuşmaydı hala… kaybetmişti onu!... bundan artık tamamen emindi…ona dair umut ettiği ne varsa hepsini kaybetmişti artık...öylesi aptalca bir teklifi nasıl yapabilmişti....

‘tam bir hayvanım ben!’ dedi sağ yumruğunu hırsla savururken. kum torbası darbenin hızıyla sallandığı yerde zıpladı.

‘onu kaybetmek için daha iyi bir yol bulabilirmiydin acaba Can Takers!’ dedi dişlerinin arasından ve ardı ardına yumruklarını yeniden savurdu.

bütün gece onu saran kıskançlık nöbetleri nihayet yön değiştirmiş ve öfkesi artık kendisine yönelmişti...

‘beni düğününe çağıracakmış !’ aklına gelen görüntüler onu da, karşısındaki kum torbası gibi ağır ve hırpalanmış bir yığına çeviriverdi bir anda. Yaşama gücü gibi enerjisini de tüketiverdi. Onu kaybedene kadar, hayatını ısıtan ve dolduran tek şeyin o olduğunu, nasılda anlayamamıştı Can. başını yasladığı soğuk kum torbası da, tıpkı hayatınında kendisi gibi

soğuk ve boş olduğunu hatırlatmak ister gibiydi… yalnızdı… bu kum torbasından başka hiçbir omuz yoktu ona destek olacak. hayatına giren herkesi kaybetmeyi nasılda becermişti..

güçlükle kendini toparlayıp boynuna astığı havluyla terini sildi ve eline doladığı beyaz bandı söküp atarak bench press aletine geçti. kapı açılıp birisi içeri girdiğinde, alette çalışmaya devam edeli, daha beş dakika olmamıştı.

"bay takers size meyve suyu getirdim" dedi tanıdık bir kadın sesi . Linda elindeki bardakla ona yaklaşırken, olunabilecek en sıcak gülümsemeyle bakıyordu yüzüne. onları dinleyen cihazlar nedeniyle kendini belli etmemek için hizmetçi taklidi yaparken çok eğlendiği de belli oluyordu.

kırmızı mini eteğinin altına giydiği topuklu ayakkabılarla, uzun bacaklarını sergilerken, diğer yandan da hiç eksik olmayan göğüs dekoltesi ile iç gıdıklayıcıydı yine Linda … Eskiden Varlığı, her erkekler için olduğu gibi Can içinde, afrodizyak etkisi gibi yakıcıydı. Ama sonra olan olmuş, Cennetin günah meyvesinden, aşkın ulaşılmaz tadı için vazgeçmişti… karen' e aşık olmak nasılda bütün dengesini yerle bir etmişti… artık linda onun için, güzel bir resimden başka bir şey değildi bu yüzden. Onunla uzun süredir birlikte olmaması da bunun en önemli göstergesi değil miydi?

Ne tuhaftır ki hiç birşeyi hakkettiği yere oturtamamıştı… Karen'e aşıktı ama linda ile çıkıyordu. Yanlış yapan kişi babasıydı ama bedelini kendisi ödüyordu. Hayatı boyunca tek en iyi arkadaşı sergio olmuştu, ama şimdi onun hastane odasında geçirdiği bu kötü günlerinde yanında bile olamıyordu. Hayatı boyunca bir aileye ait olmak istemiş, ama ne, bu konuda yitirdiği özgüveninin suçlusu olan annesinden hesap sorabilmişti, ne de kendi ailesini kurabilecek cesareti gösterebilmişti…

meyve suyunu bir dikişte bitirdikten sonra ona cilveyle bakan kadına kaydı bakışları. belki ne istediğini bilmiyordu ama neyi istemediğini çok iyi biliyordu artık. hayatında her şeyi yerli yerine oturtmanın vakti gelmişti çoktan. sadece bunu lindayı kırmadan nasıl yapacağını bilmiyordu..

bir süre sonra linda' yı salonun küçük soyunma odasına götürdüğünde dinlenmediklerinden emin olmak için kapıyı kapattı...

“bebeğim , sana en sevdiğin frambuazlı cheesecake ‘den yaptım. ama ancak öğlen molasında yiyebilirsin, çünkü şu anda çok sıcak.” linda’ nın sözlerinin ardından atletinin altına geçen ellerini tutup çekerek, kadını kendinden uzaklaştırdı. O rahat durmayıp, seks yapmaya hazırlanırken, kendisi durumu nasıl açıklayacaktı?

“ne oldu Can? sana dokunmamı neden istemiyorsun?”

can ellerini saçlarında dolaştırdıktan sonra çatık kaşlarla devam etti.

“linda bunu burada , bu şekilde konuşmak istemezdim ama malum evin halini biliyorsun”

“evet bebeğim biliyorum tehlikedeyiz ve sende bu sebeple, bu sıralar fazla gerginsin” derken elini ima ettiği şeyi göstermek isteyerek, genç adamın malum yerinde dolaştırdı. Sevişmiyor olmasını bu duruma yorduğu belli oluyordu gençkadının… bakalım sebebin bu olmadığını öğrenince ne diyecekti.

onu bir koltuğa oturtup kendiside karşısına geçtikten sonra, ellerini tutarak devam etti. İstediği en son şey ona kaba davranıp, kalbinin daha fazla kırılmasıydı.

“linda sen, her erkeğin sahip olmak isteyeceği güzellikte bir kadınsın, dışarıda senin bir işaretinle ayaklarına kapanacak onlarca erkek olduğunu biliyorum. ” ama genç kadın bu iltifatlara alışık birisi gibi, sadece tebessüm etti.

“ sen her şeyiyle sana tapacak , değerini bilecek bir adam layıksın….bu yüzdende ben sana layık değilim”

“ne demek şimdi bu?”

“bak linda, seninle aramızda çok tutkulu aylar geçti ve bu süre içinde ikimizde güzel anlar geçirdik. Ama gerçek şu ki ben artık aynı şeyleri hissetmiyorum… ve sen bana böylesine anlayışla yaklaşırken seni de daha fazla kandırmak istemiyorum.”

“stresten dolayı bebeğim! Bana yaklaşmak istememenin tek nedeni bu. Ama merak etme ben seni anlıyorum! Ne kadar olursa olsun beklerim de… eğer bunu dert ediyorsan gerek yok! “

Can sıkıntıyla bir off çekip linda’nın elini bırakarak ayağa kalktı. Bu şeyin düşündüğünden de zor olacağını ancak fark ediyordu. Lafı uzatmanın ikisi içinde işkenceyi uzatmaktan farksız olacağını anlayıp tüm gerçekleri söylemenin daha uygun olacağına karar verdi.

“ linda yanılıyorsun, sorun stres değil….çünkü ben… başka bir kadına aşık oldum…..”

genç kadının yüzündeki değişim inanılmazdı.. boğazına bir şey kaçmış gibi bir anda tıkanıp kalmış resmen gözleri yaşarmıştı. ama bu yaşların sadece üzüntüden olmadığı da hemen anlaşılmış, çünkü genç kadın hızla ayağa kalkarak, bağırmaya başlamıştı.

“o şıllık ne yaptı da, kendine aşık edebildi seni!” Can şaşırmış ve soran gözlerle bakınca devam etti konuşmaya.

“karen değilmi! aşık olduğunu sandığın kadın o! ah tanrım siz erkekler ne kadarda kör olabiliyorsunuz! kadın ‘kaç- kovalan’ taktiğini uyguladı sizde ona hemen abayı yaktık sandınız!”

“sen, ‘siz’ derken kimden bahsediyorsun linda?” dedi can gayet sakin ve düz bir sesle . ancak içinde de halen daha büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. linda’nın her şeyi fark etmiş olmasına rağmen hiç renk vermemiş olması, onun hakkında bildiklerini tekrar gözden geçirmesine neden oluyordu.

“tabii ki toprak’tan bahsediyorum! Fark etmedim mi sanıyorsun, karen’in ne yaptığını! Toprak, bir abaza gibi kızın etrafında pervane olmuş dönüyor.. ve şimdi de sen! halbuki ikinizde tadına bakınca sıkılacaksınız ama şimdi bok sinekleri gibi..”

“yeter!” genç adamın gür ve yüksek sesiyle sözü yarım kaldı genç kadının.

“söylediklerine dikkat et linda! haddini aşma!”

linda bir anda taktik değiştirmeye karar vererek tekrar eski uysal haline dönüverdi gözleri önünde. Can onun bu kadar iyi bir oyuncu olduğunu daha önce nasılda fark edememişti?

“bebeğim görmüyor musun? sen o kadına aşık değilsin, sadece elde edememiş olman, onu daha çekiciymiş gibi gösteriyor hepsi bu.. ama buna gerek yok …yani seni hiçbir zaman bu tarz konularda sıkıştırmadığımı biliyorsun. yani benimleyken hayatına tek gece için giren başka kadınlarda olmuştu sonuçta, şimdi de durum farklı değil… o da gelip geçecek ama ben hep yanında olacağım….ve zaten emin ol ki bu tarz durumları başka hiçbir kadın görmezden gelmez benim gibi”

Can, Linda’nın üstü kapalı imasını çok iyi biliyordu… bundan sonra önünde gelecek için sadece iki seçeneği vardı. Linda’nın da beraberlikleri boyunca sadakat abidesi olmadığı düşünülürse, bundan sonra ya hep, bu tarz içi boş ve çarpık ilişkiler yaşayıp gidecekti ömür boyu, ya da eski hayatından vazgeçip bağlılık üzerine kurulu bir aşk evliliği yapacaktı… ve iki seçenekte de hangi kadını seçeceğine çoktan karar vermişti zaten kalbi.

“Linda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. o yüzden bunu seninle tartışmak istemiyorum daha fazla. burada istediğin kadar kalmakta hürsün ama eminim sende bu şartlar altında, daha fazla benimle aynı çatı altında kalmak istemeyeceksindir”

genç kadının, bu işin bir geri dönüşü kalmadığını anlayan gözlerinde, büyük bir kin’in alevleri parlıyordu.

“beni bu şekilde terk ettiğin için pişman olacaksın Can! yemin ederim bedelini ödeteceğim!” dedikten sonra kapıyı çarpıp hızla odayı terk etti.

yaklaşık iki saat sonra toprak, Can ve karen(Carolina kimliği ile) stüdyoya doğru yola koyulmuşlardı. karen, ‘elbette rol yapacağı kimse olmadığı için’ arkada onunla birlikte olsa da oturabileceği en uzak noktaya kaçmış, bir vebalıymış gibi uzaklaşmıştı . bu davranışıyla ona verdiği acıyı bilseydi yaparmıydı yine de acaba…. ama Can’ın ona kızmaya hakkı yoktu, biliyordu bunu da.. en son kendisini böylesine çaresiz ve boşlukta hissettiğinde ardından baktığı yine bir kadındı…annesiydi… o zaman onu durduracak gücü olmamışsa da artık bunu yapabilecek kadar güçlüydü ve bir daha asla hayatının kadınını kaybetmeyecek, aynı acıyı tekrar yaşamayacaktı.

onunla bir gelecek istiyordu ve ne kadar korkarsa korksun, eğer istiyorsa karenle evlenecekti. onu gelinlikle göreceği bir an varsa o da yalnızca kendi kollarında göreceği andı. ikisinin de çektiği acılara son verecek konuşmayı yapmak için gün içinde fırsatları olamayacağı için akşam villaya dönüş vaktini de bu yüzden iple çekiyordu.

sette çekimler boyunca gözü hep karen ile toprak’ın üzerindeydi. Linda haklı olabilir mi diye düşündü genç adam. Karen Onu, toprak ile yattığı konusunda ikna etmişti aslında ama, belki de… başını sallayarak bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı genç adam. Karenin bakire olduğunu düşünmek fazlasıyla iyimser, hatta fantezi sayılabilecek kadar çılgınca bir fikirdi çünkü.. linda öfkesi yüzünden saçmalamış ve kendisinde bulunmayan erdemleri yüzünden karen’i kendince aşağılamak istemişti mutlaka..

öğlen yemek molasına kadar 3saat boyunca sürekli aksiyon sahneleri çekilmişti ve yorgunluğun üstüne geceden beri aralıksız devam eden ‘eskilerden yadigar’ baş ağrısı da iyice şiddetini arttırınca, ilaç alması zorunlu bir hale gelmişti.

“Can neyin var? iyi görünmüyorsun” toprak’ın endişeli sesiyle başını yemek masasından kaldırdı. karen de aynı endişeyle bakıyordu ama hiç ses çıkartmamıştı.

“ufak bir baş ağrısı sadece. Revire gidip ilaç istesem iyi olacak” dedi parmaklarıyla alnını ovarken. ardından karen’in sesini duydu.

“sabahta doğru düzgün bir şey yemedin, şimdide yemiyorsun. ilaç alacaksan bir şeyler yemen lazım. kaldı ki başında muhtemelen açlıktan ağrıyordur” dedi ilgisiz görünmeye çalıştığı bir tavırla. Can kaşlarının altından ona baktı. ne kadar belli etmemeye çabalasa da onu önemsediğini bal gibide biliyordu işte genç adam.

“canım bir şey istemiyor” diyerek çocuk gibi inadına devam etti. Karen’ in ona ilgi göstermesi için hasta olması gerekiyorsa en azından bunu başarabilirdi pekala.

tam karen kaşlarını çatıp onu azarlayacağı sırada toprak’ araya girdi.

“ben senin canının çekeceği şeyi çok iyi biliyorum. villadan ayrılırken linda elime şu lezzeli cheesecake’inden tutturmuştu sana vereyim diye. hemen onu getireyim”

“yo yo istemiyorum!”

“ne demek istemiyorum! yiyeceksin!” karen’in anaç bir tavırla araya girip olaya müdahale etmesine ve toprak’ı arabaya yollamasına izin verdi geçen süre boyunca. onun tarafından önemsenmek ve ilgi görmek, hayatı boyunca bıkmayacağı bir şeydi. evlilik denen fikire bile ısınmaya başlıyordu artık sanki…

gelen iki dilim cheesecake’i yedikten sonra Karen revire kadar ona refakat etti. uzun zamandır ortalarda gözükmeyen fazlasıyla yılışık doktoru revir odasında görünce de, yeniden keyfi kaçar gibi oldu bir anda. sıklıkla stüdyoya gelen birisi olmasa da Karen ile her karşılaştığında imalı lafları ve bakışları bu adamdan fazlasıyla haz etmemesine sebep olmuştu, acaba Carolina olarak onu gördüğünde de tanıyacak yada farklı versiyonuna rağmen yine de asılacak mıydı? ancak Karen’i tanımışa benzemiyordu ve tahmin ettiğinin aksine Carolina’ a karşı en ufak bir ilgi bile göstermemişti.. belki de sebebi şu anda resmen sevgilisi olarak yanında duruyor olmasıydı.

“bay takers hoş geldiniz. geçmiş olsun probleminiz nedir?”

“başım ağrıyor birazda, güçlü bir ağrı kesici isteyecektim.”

“hımm, pekala size düşük doz bir ilaç verebilirdim ama ille de güçlü bir şey istiyorsanız dilerseniz iğne vuralım.”

“daha iyi olur.”

revirden çıkarken rol arkadaşı Nadya’nın da sırada beklediğini gördü. sanırım herkesin sağlık sorunları yaşama günüydü bugün.. muhtemelen doktoru da yoğunluk yüzünden çağırtmışlar diye düşündü..

Karen, fark ettirmemeye çalışarak onu süzüyordu stüdyoya dönerken ve genç kadının rol icabı da olsa koluna girmiş olması, içindeki bütün o mutsuz havayı dağıtarak umutlanmasına yol açmıştı. Karen ona sevgiyle bakıyordu çünkü… bu his yüzünden de , yapacağı evlilik teklifine ‘evet’ diyeceğine bütün kalbiyle inanmaya başlamıştı.

kendi evi olarak kullanılan mekanın önüne geldiklerinde toprak onları kapıda bekliyordu.

“ben bir saat kadar dışarıda olacağım” dedi karen ikisine birden dönerek. “arkadaşım Melis ‘gelecekti. karşıdaki alışveriş merkezinde buluşacağız. fazla gecikmem birer kahve içer bir saat sonra da gelirim ”dedi onlarla vedalaşırken. iki adımında arkasından hülyalı gözlerle baktığından habersizdi.

bir saat geçtiği halde Karen halen daha gelmemişti. üstelik iğneye rağmen baş ağrısı da geçmediği gibi kendini daha da kötü hissetmeye başlamıştı genç adam.

ev setinde, asistanı rolündeki Nadya ile bir kutlama sahnesi çekiliyordu. Nadya rolü icabı, evdeki içki dolabını açtı ve içinden koyduğu bir kadeh içkiyi Can’a uzattı. dudaklarında rolünün gereği anlamlı bir gülüş olsa da , bakışlarında farklı bir tedirginlik ve stres göze çarpıyordu. sebebi neydi çözmemişti ama Nadya da gün boyunca fazla gergin ve garip davranmıştı… belki o da rahatsızdı da o yüzden doktora gelmişti kendisi gibi, yada özel hayatında sorunları vardı… ama hissettiği tuhaf halsizlik yüzünden, ne bunu sorgulayabilecek gücü, ne de isteği bulabildi gençadam kendisinde…. rahatlamak ümidiyle de verdiği içkiyi bir dikişte boğazına indirdi..

zaten karen'de bir buçuk saat olduğu halde daha gelmemiş ve Toprak'ın telefonuna ulaşamadığını öğrenmişti..

"kestik!...kısa bir mola " yönetmen çekimi yarıda kesti ve oturduğu yerden kalkıp genç adamın yanına gitti… Can aşağı yukarıda olsa ne söyleyeceğini biliyordu tabii ki.

"Can, burada değil gibisin? sorun ne" yönetmen elindeki pahalı sigarasından aldığı nefesi yavaşça salarken, kaşları çatık ve endişeli görünüyordu.

"kusura bakmayın. bugün kendimi iyi hissetmiyorum, o yüzden sanırım"

genç adam ağzı sigara kokan yönetmenden uzaklaşıp dikkatini ona vermeye çalıştı… ablak suratı terden ve yağdan parlıyordu. uzun ve seyrek saçları ensesinde yapılmış olan at kuyruğundan yer yer kurtulmuştu… boynundaki fuları rahatsız edecek derecede sıkıymış gibi görünüyordu.. yönetmen kolunu omzuna attı ve alçak bir sesle konuşmaya devam etti.

"bak şu ölüm tehditlerini falan medyadan biliyorum. sürekli korku ve stresle yaşamak bir oyuncuyu yıpratır. o yüzden sana söyleyecek bir lafım yok. kaldı ki durumuna göre çok iyi idare ediyorsun!... bizimkiler olsaydı çoktan küfürler savurup herkese çatmaya başlarlardı bile. O yüzden Can, elimden gelebilecek her konuda benden yardım istemekten çekinme, hatta dilersen bugün için burada bitirelim, sende istirahat et"

yer bir anda ayağından kaydı ve kalbine büyük bir ağrı saplandı aynı anda. nefesi kesilmişti…hayır ! Can'ı kesilmişti. nezaman düştüğünü bilmediği yerde uzanırken herkesin başına toplandığını gördü.

"Can neyin var? neler oluyor?" diyen toprak'ın söylediklerini duydu zar zor. cevap vermek istese de veremedi.

"lanet olsun ambulans çağırın! doktora haber verin!"

acı bütün bedenine yayılırken ölümün geldiğini biliyordu artık genç adam. sadece neden öldüğünü bilebilmek isterdi…bunca zaman bir suikast beklerken böyle ölüyor olmak ironikti çünkü… aklına kendisine gelen son tehdit mektubu geldi.

" yaptığın gammazlığın bedelini ödeyeceksin Can TAKERS! Ardına saklandığın korumalarında, emniyette, ölümüne engel olamayacak!. artık günlerini say! uyuma, arkanı dönme, kimseye güvenme! çünkü hiç beklemediğin bir an seni gafil avlayacağım!"

… aklına gelen ihtimalle, bu sefer ölümün soğuk eli yüzünden değil, yapılan hainlik yüzünden soluksuz kaldı… biliyordu! ölümü eceliyle değildi çünkü…

linda geldi aklına…. sabah ona söylediği intikam yemini… o cheesecake'i neden vermişti toprak'a?

yada Nadya!... içki kadehini verirken ki o şüphe uyandıran tavırları….

yada doktor….

ama şimdi yolun sonuna gelmişken kim olduğunun ne önemi vardı?... ölüm huzurluydu…ölmek kolaydı… zor olan yaşamaktı…

düşünce melekesini yitirmeden önce ona yaşaması için haykıran sesi duydu bir anda gençadam.

karen; "can hayır! pes etme!" derken ambulans sesi olduğunu tahmin ettiği bir fon vardı arkada… bedeninin elektro şokla sarsıldığını hissetti belli belirsiz..

bir yerlerden bir söz duymuştu yaşarken… "dolu dolu yaşadım diye bilmek için, keşkeler bırakmamalı arkada" demişti birileri ona. ve görülen o ki kendisi bunu başaramamıştı..

keşke Karen'e daha evvel evlenme teklif etseydi ….

keşke Annesini son bir kez daha görebilseydi …

bölüm 23

karen,

ambulansın siren sesleri, kalp cihazının kesintisiz öten "biiiiiiiip" seslerine karışıyordu!.. o öldü diyordu bir ses!

"hayır" diye bağırdım!

" hayır! ona bir kere daha şok verin!"

"üzgünüm bayan ama üç kere denedik zaten…..üzgünüm… hasta hayatını kaybetti."

gözlerimdeki yaşlardan ve akan rimelimin gözlerimi yakmasından dolayı, karşımdaki acil servis elemanının yüzünü tam olarak seçemiyordum. nereye düşürdüğümü bilmediğim peruğumun altında gelişi güzel toplanan saçlarım dağılmış ve başımı çılgınca sallamam yüzündende, yer yer ıslak tenime yapışmıştı… muhtemelen deli bir kadın gibi görünüyordum ama bu

kısmende doğruydu zaten! çünkü Can'ın ölmüş olduğunu kabul edersem, kesinlikle delireceğimi biliyordum!.

resmen görevlinin üstünden zıplayıp, şok cihazına ulaşmayı başardığımda, artık tamamen kendimi kaybetmiştim. cihazı açtığım gibi iki plakayı elime alarak , Can'ın halen daha sıcak olan bedenine bastırdım…..çektim… göğsü hızla kalktı ve aynı şiddetle yatağa düştü.

hiç kimse bana engel olmaya çalışmadı. belki de böyle bir durumla daha önce de karşılaşmışlar ve gerçeği kabullenmem için anlayışlı davranmaya karar vermişlerdi..

"1-2-3" diye sayarak, sevdiğim adamın göğsüne yeniden bastırdım elimdeki elektro şok tabakasını…çektim… bir şey olmadı….

"Can hayır! pes etme!" diye bağırdım. üçüncü kez cihazı göğsüne bastırırken.

dünya etrafımda dönmeye ve kulaklarıma bir uğultu dolmaya başladı.

"durun! durun! alın elinden cihazı!" diyerek bağırdıklarını duydum ve elimden elektro şokun çekip alındığını…..ellerim iki yana düşerken bitti dedim kendi kendime……. onu kaybetmiştim….. hıçkırıklarla sarsılıp ağlamaya başladım.

ama ambulanstaki görevliler nedense Can ile uğraşmaya devam ediyorlardı. bir tanesi koluna bir serum takarken diğeri de soluk borusundan içeriye bir hortum yerleştirmeye çalışıyordu. anlamıyordum…. neden öldüğünde bile onu rahatsız etmeye devam ediyorlardı?.

"nabız artıyor… nefes borusu açık mı?...tamam seviyeyi sabitle…." görevlinin ne söylediğini ancak yandaki cihazdan gelen bip seslerinin devamlı değilde kesik kesik geldiğini fark ettiğimde anlayabilmiştim.. nefes almayı bıraktım ve duyduğum şeyin kendi nabzım yada siren sesi yada lanet olasıca başka bir şey olmadığına emin olmaya çalıştım… terli parmaklarımla gözlerimi kurulayıp, cihazda beliren yeşil ve düzgün gibi görünen zigzag çizgilere baktım. bakışlarım Can'a kaydı. hareket etmiyordu ama doktorun söylediklerine bakılırsa geri dönmüştü…

bayan yardımcısı bana bakıp "başardınız" derken elimi sıkıyordu gülümseyerek. ağzımdan histerik bir kahkaha koptu ve hıçkırarak kahkahalar atmaya başladım..

belki ölüp geri gelen Can 'dı ama kesinlikle ben ondan daha fazla can çekişmiştim. şimdi onun ruhunu değilde benimkini geri vermişler gibi mutlulukla ağlarken bir yandan da Allah'a onu bana bağışladığı için binlerce kez şükrettim.

****

Toprak hem yakın olduğu hem de güvenlik önlemleri açısından uygun bulduğu için ambulansı sergio'nun bulunduğu hastaneye yönlendirmişti. aynı koridorun karşılıklı odalarında kalıyordu şimdi iki eski arkadaş.

daha birkaç ay önce, şu anda bulunduğum bu koridorda Can'a sarılmış ve o gün yaşanan suikastten kurtulduğum için kollarında teselli bulmuştum. gözlerimin yeniden dolduğunu hissettim. görünen o ki bizi öldürmeye kararlı olan o irade galip çıkmış ve nihayetinde de bu koridorda artık ayrı düşmüştük. şimdi beni teselli edecek o kollar yoktu. benim de gücüm….ruhumun üşüdüğünü hissederek kollarımı bedenime sardım. ama bir işe yaramadı.

Can'ın kalbi yeniden atmaya başlamışsa da girdiği komadan çıkamamış ve yoğun bakıma alınmıştı. Doktorlar büyük bir ihtimalle kalp krizi geçirdiğini söylese de neden halen daha kendisine gelemediğini bir türlü bulamıyorlardı. Polis gelmiş, stüdyodan sonra hastanede bulunan görgü tanıklarının da ifadelerini alarak çıkıp gitmişti. Polis suikast' ten şüpheleniyordu, doktorlar kalp krizinden.

bense ona ne olduğunu ve bunu ona kimin yaptığını çok iyi biliyordum.

çok değil daha 3saat önce, Toprak ve Can'dan ayrılıp Melis ile buluşmaya gittiğimde, olacaklardan tamamen habersizdim elbette. Tek niyetim, akşam Can ile olan konuşmamız yüzünden yaşadığım duygusal çöküntüyü en iyi arkadaşımla paylaşıp biraz stres atabilmekti.

"anlayacağın Melis benim durumum tam bir çıkmaz sokak. ben Toprak'ı onun istediği şekilde sevemiyorum, Can'da beni." demiştim Melis'e bakarken.

aynı meslekte olsak da; her zaman için, onun bu tarz işlere göre fazla narin olduğunu düşünürdüm.. benden biraz daha kısa ve minyon yapılı olmasına rağmen, beyaz teni , iri badem gözleri ve hep gülümsüyormuş gibi duran dudaklarıyla bir çocuğun ki kadar duru ve kadınsı bir güzelliğe sahipti. annemin ona taktığı lakaba tamamen uyuyordu her hali…'beyaz kuğu' derdi annem ona… çünkü salınışında ve duruşunda her zaman o zarafetin ve asaletin izleri vardı… toprak onunla sürekli uğraşır, 'sen git bir bale salonu aç', diye takılırdı kızdırmak için ama o, toprağa hiç aldırmazdı… Melis hem benim için, hem de Toprak için bulunmaz bir

arkadaştı işte. yaşanan bütün bu çalkantılı dönemde, ne zaman ihtiyacımız olsa yanımızda olarak bunu defalarca da kanıtlamıştı zaten…

Ama bugün, bir farklılık vardı Melis'te… kaşlarını çatmış ve son zamanlarda onda peyda olan bir 'Toprak sempatizan'lığı eşliğinde beni dinledikten sonra aniden çıkışmıştı.

"Vallahi karen, Can'ın yaptığı öküzlüğe hak verdiğimden değil ama, sonuçta adam kartlarını açık oynayıp 'ben buyum' diyecek kadar yürekli davranmış… ama aynı şeyi sen Toprak' a yapamıyorsun! "

önündeki kahveden bir yudum alarak arkasına yaslanıp, derin bir nefesten sonra, biraz sert konuştuğuna karar vermiş olacak ki özür dileme gereği duymuştu.

"bak özür dilerim, senin yerinde değilken böyle konuşmak kolaydır elbette… ama Karen, sen böyle bir insan değilsin…" elindeki fincanı çevirmeye başlamış ve gözlerime bakmaktan kaçınır bir halde devam ediyordu artık konuşmaya.

" O, her şeyden önce senin en yakın arkadaşındı.. ve senin yüzünden ne kadar acı çektiğini de kendi gözlerimle gördüm… en azından onun sana daha fazla bağlanıp umutlanmasına izin vermemelisin" sona doğru sesi alçalmış ve oturduğu sandalyede rahatsızca kıpırdanmıştı.

"bir erkek beni, onun seni sevdiği kadar sevseydi Karen; değil onu üzmek, gözlerinde kısacık bir an bile hüzne sebep olacağım diye ödüm kopardı."

Melis'in gözlerinin içine baktım. Neyden bahsettiğini bilen bir kadın vardı içlerinde. Daha doğrusu neyden bahsettiğini uzun uzun düşünmüş birisi… Belki bu işin kumaşı gibi durmuyordu ama yine de hakkını vermeliydim ki bazı şeyleri saklama konusunda çok iyiydi. eğer bende aşık bir kadın olmasaydım onun gibi, belki de gözlerinde gördüğüm o aşk parıltısını asla yakalayamazdım… Melis'in Toprak'a olan hislerinin ne zaman bu kadar derinleştiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da gerçek olan şu ki, toprak acı çektikçe o da en az onun kadar acı çekiyordu .. Ona aşıktı ve benim varlığım ikisinin de acı çekmesine neden oluyordu.

varlığımla insanları sadece mutsuz ediyordum……………..

Tam da, ne söyleyeceğimi bilmez bir halde bakışlarımı kaçırdığım anda, görmüştüm o uzakta ki köşede saklanan çifti…….iki adam yüzleri bana yarı dönük bir halde, kulak kulağa vermiş konuşuyorlardı.

"……..seni, 'deneyelim' diyerek peşinden sürükleyip, sonra da 'yapamıyorum' diyerek kalbini kırabilirdi de pekala. "

köşedeki adamlara bakarken, Melis'in konuşmasının sonunu duyabilmiştim ancak,. kimden bahsettiğini anlayamayarak sordum. ama bakışlarımı karşıdakilerden alamamıştım.

"kim Toprak mı?"

"hayır elbette!… Can'dan bahsediyorum. hey sen beni dinlemiyor musun?"

kafamı salladım belli belirsiz ve tam da o sırada karşıdaki iki kişi de dönüp, birden olduğum tarafa bakınca, görünmemek için masanın yanındaki ağacın arkasına saklandım.

"neler oluyor Karen?" dedi Melis anında bir şeyler olduğunu fark ederek. bu kızı seviyordum çünkü zeki ve olayları hemen kavrayıp, soğukkanlılığını kaybetmeden hareket edebilen birisiydi.

"saat üç yönünde köşedeki iki adam.." dedim bedenimi dalların arkasına saklamışken. Melis başını bir milim bile çevirmeden 'evet ' dedi.

"birisi….. bizim stüdyoda çalışan Doktor"

bir yandan aralarındaki ilişkiyi çözmeye çalışırken, diğer yandan da beynime üşüşen ihtimaller yüzünden kalbimde davullar çalmaya başlıyordu. panik beni esir almak üzereydi ve Kanımın hızla vücudumdan çekildiğini duyumsuyordum.

"eee?"dedi … "peki diğeri?"

"diğeri de…..Hakan KAMGAR" dedim iyice kısılan sesimle.

Melis doğal olarak ne demek istediğimi anlamadı….

gözümün önüne gelen görüntüler hızlı bir puzzle parçaları gibiydi şimdi.

David Takers'ın afganistan'a yaptığı silah kaçakçılığı……………….

uzak doğunun en güçlü şirketlerinden biri olan Kamgar holding………….

KMGR
klima……………………………………………………………………………………………….

iki ay önce kapıma bırakılan çiçek aranjmanı ve içindeki not………………

Gelen ölüm tehditindeki not…………………………………………………………………….

ve Doktor…………..ve Can' a yaptığı ağrı kesici
iğne!.................................

O an için son düşündüğüm şeyin, paranoyakça bir düşünce olmasını ummuştum. ama içimde bir şeyler alarme olmuştu işte ve 'aklına gelenin başına gelmesiyle' ünlü biri olarak da çok geçmeden korkularımın gerçek olduğunu anlamıştım.

"Melis hiçbir şey sorma! senden sadece ve sadece onları takip etmeni istiyorum. benim hemen geri dönmem gerekiyor " dedim kalp atışlarım boğazımdayken. O da, bir sütunun arkasına denk geldiği için görmemişlerdir diye umut ediyordum..

"dur sakin ol! panik yapma! adamlar harekete geçti zaten… ama ayrıldılar, hangisini takip etmemi istiyorsun " dedi masadaki elimi tutarken. sakin olmaya ve mantıklı düşünmeye çalıştım.

"esmer tenli olanı … ….yok yok! diğerini, doktoru takip et, yani" Melis profesyonel bir bodyguard'ın yapması gerektiği gibi sakince yerinden kalktı ve çantasını alıp bir şey söylemeden görevini yapmak için takipe geçti. bense onun arkasından hızla fırlayıp stüdyonun yolunu tuttum.

ve kapıda gördüğüm ambulanstan sonra da, şu anda bulunduğum bu koridora kadar geçen sürede , en az on yıl yaşlandığımı farkettim.

bölüm 24

karen,

"Ertuğrul amca konuşabilir miyiz?"

"elbette kızım, gel bir masaya geçelim"

hastanenin kafeteryasındaydık ve Toprağın evden benim için getirdiği kotum ile uzun kollu beyaz tişörtümü giymiştim. Can hastaneye getirildiğinden beri 8 saat geçmişti ama doktorlar durumunda hiçbir gelişme olmadığı söyleyerek evlerimize dağılmamızı söylemişti. Bense Melis'in telefon etmesini beklemiş ve nihayet kafamda bir plan yaptıktan sonra harekete geçmeden önce yardımı dokunabileceğini düşündüğüm tek insanla konuşmaya karar vermiştim…

"polisten yeni bir haber varmı?"

“Evet, stüdyodayken yediği içtiği ne varsa, tahlile gönderilmiş ama hiçbirinde de şüpheli bir bulguya rastlanmamış. Ayrıca Kan tahlillerinde de bir şey bulunamadı. Polis artık, kalp krizi ihtimali üzerinde durmaya başladı. son dönemde yaşadığı gerilime bağlıyorlar olanları” kah tahlilinde bir şey çıkmaması yüzünden şok olmuştum!

“peki, neden ‘komadan’ çıkamadı o zaman?” dedim umutsuzca aksini ispatlamaya çalışarak.

“bilmiyorum… doktorlar da buna neyin sebep olduğunu hala bulamamış”

başımı olumsuz anlamda salladıktan sonra, bıkkınca masaya uzandım. Hiçbir kanıt bulunamamışta olsa bu işte doktorun parmağı olduğunu çok iyi biliyordum ama anlaşılan o ki bunu ispatlayamayacaktım.

bak Karen, bazen kaderin yazdığına razı olmalıyız, Can stres altındaydı.”

Kafamı masadan kaldırıp tekrar Ertuğrul amca’nın yüzüne baktım. gözlerinde şefkat ve anlayış vardı. Gerçeği kabullenemiyor oluşuma üzüldüğüne emindim. Ona şüphelerimi söylesem, yapılan iğneden bahsetsem ve bir şekilde bana inanmasını sağlasam bile, kanıt olmadan hiçbir yardımı dokunamayacağını da biliyordum… daha da kötüsü aklımdaki şeyi yapmama da kesinlikle mani olacaktı ve ben Can’ın durumunu değiştirebilecek hiçbir şansı riske atmayacaktım.

yorgun bir tebessümle masadan kalktım. ve çıkış kapısına yöneldim.

Toprak çıkış kapısına yaslanmış, elinde sigarasıyla derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

“seni tanımasam üzüldüğünü düşüneceğim!” dedim arkasında dururken. onu sevmediğini biliyordum. ağır bir şekilde bana döndü , alnında anlamlandıramadığım endişe çizgileri belirdi.

“o, iyi bir insandı Karen ve eğer başka şartlar altında karşılaşmış olsaydık çok iyi anlaşacağımızı da biliyorum. sadece…” derken özlemle bakışlarını üzerimde gezindirdi.

“ona karşı tavırlarım asla kişisel olmadı. eğer seni kaybetme korkum olmasaydı onunla iyi bir dostu bile olabilirdim” dedi saçlarımı okşayarak. İfadesi samimi, gözlerinde ise keder vardı. Bir arkadaşını kaybeden birinin kederi gibi. acaba akşam bana yaptığı teklifi bilseydi yine onu böyle sevebilirmiydi?

“senin henüz yanımıza taşınmadığın bir sabah, kahvaltıda onun özel lorlu bir krep tarifinden bahsettiğini duydum. Çocukluğundan beri yemediğini

söylemişti bana. Sadece Annesinin yapmayı bildiği bir tarif…. İçinde zencefil tadı olan bir krepmiş”

yüzümde hayret dolu bir ifadesiyle bakmıştım gözlerine. “bu annemin yaptığı krep’e benziyor” diye mırıldandım. Evet diyerek başını salladı.

“ bu ikimizin de çocukluğunda sıkça yediği bir şey aslında… ben size ne zaman gelsem o krepten yaptırırdım yaren teyzeye…” dedi bana sarılırken. başımı göğsüne dayadı ve şefkatle okşadı saçlarımı.

o krep’i annemin nerden öğrendiğini bilmiyordum ama Toprak çok sevmesine rağmen dilber teyzeye bile vermemişti tarifini… ya da… dilber teyze hiç öğrenmek istememişte olabilir? neyse….

“o zaman anladım ki, aslında birbirimize çok fazla benziyorduk. farklı ailelerde büyütülmüştük, farklı meslekler seçmiştik ama… aslında hepimiz özünde aynı şeylerin özlemini çeken çocuklardık…. Ona o krepi annenin yapmayı bildiğini söylediğimde, yüzündeki mutluluğu görmeliydin!” derken toprağın derinden gelen kahkahasını duydum… Ama hemen sonra sessizleşti ve bir dakika kadar sustu. Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki hüzün geri dönmüştü,

“ona söz vermiştim yaptırıp yemesi için getireceğim diye… ama geç kaldım…dedim ya, her şeye rağmen dost olabileceğim kadar iyi bir insandı”

Can’dan ‘di’ li geçmiş zamanda bahsediliyor olması içimi acıtmıştı o anda. Sertçe kollarından kurtulup ondan uzaklaşırken, merdivenlere doğru geriledim. Konuşana kadar ağladığımı bile fark etmemiştim.

“ ondan ölmüş gibi bahsediyorsun! a-ma O, daha ölmedi” dedim kesik kesik ağlarken “ölmeyecek! Çünkü ben Bir yolunu bulacağım!”

basamaklardan koşarak inip,titreyen parmaklarımla arabamın kapısını açtım ve direksiyona geçtim. Gideceğim adres, az önce melis’in bana telefonda söylediği adresti. Doktor serdar’ın yaşadığı yere gidecektim.

Ev maslak yolu üzerinde benimkini andıran bir apartman dairesiydi. Köşede bakkalı olan, meraklı birkaç komşusu olan, sokağında birkaç çocuğun top koşturduğu alışıldık mahallelerden biriydi işte. Sabaha kadar evi gözetlemiş ve yapacağım şeylerin bir listesini yapmıştım. Tişörtümün altında küçük bir tabancam vardı ve içimde de büyük bir başarı azmi…

arabadan çıkıp bakkala girdim ve en masum iyi aile kızı pozumu takınıp bir tane ekmek istedim.

“bu karşı apartmanda bir doktorunuz varmış doğru mu? Valla doktor bir komşunuz olduğu için şanslı olmalısınız” diye sohbete başladım satıcıyla. Adam altmışlarında kır saçlı, temiz yüzlü birisiydi.

“evet öyle diyorlar ama pek ortalıklarda görünmediği için bizbir faydasını görmedik “dedi gülümseyerek ve bana poşedi uzattı.

“eh belki size denk gelmiyordur ama eminim apartmandakilerin onunla konuşmuşluğu , akıl danışmışlığı oluyordur.”diyerek cipslerin bulunduğu rafa yöneldim göz gezdiriyormuş gibi. Adam keyifli bir kahkaha attı.

“eh aslında en üst kattaki komşusunun karısı bir hafta önce aniden doğum sancıları başlayınca, doğumu evde yapmak zorunda kalmış… zavallı sema…kocasıda ne yapsın doktoru kaldırmış yatağından apar topar… zaten adam bir altında oturduğu için duymuşturda kadının bağırışlarını…. maşallah nurtopu gibi bir oğlanları oldu”

gülümseyerek karşılık verdim yaşlı bakkalın anlattıklarına… ‘kolay gelsin’ deyip oradan ayrılırken, aldığım bilginin yeterli olduğuna inanıyordum… aldığım ekmeği arabaya bırakıp üstüme başıma çeki düzen verdikten sonra apartmana girip planımın ikinci aşamasına geçtim.

Yarım saattir üst katın merdivenlerinde bekliyordum. Tam adamın evde olmadığına kanaat getirmeye başlamıştım ki aşağıdaki dairenin kapısının açıldığını fark ederek hızla merdivenlerden inmeye başladım. Zamanlama mükemmeldi… önüme bakmadan indiğim sırada doktor serdar ile çarpışmıştım.

İkimizinde yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı.

“karen?” dedi gözlerine inanamayarak. Bende onu gördüğüme memnun olmuş bir kadın gibi mutlulukla gülümseyerek cevap verdim.

“doktor! Sizin ne işiniz var burada?” dedim bilerek bedenine yakın dururken.

“şey ben burada oturuyorum … asıl senin ne işin var?” dedi oda gülümserken… ama gözlerindeki kuşku parıltılarını da kaçırmamıştım.

utangaçca “şey ben Sema’ya gelmiştim “ dedim üst katı işaret ederek. “bir hafta önce doğum yapmışta, hayırlı olsun’a gelmiştim.. “

“uzun süredir ortalıklarda yoktun? ülke dışında olduğunu söylemişlerdi” dedi bakışları üzerimde dolaşırken. Kuşkuları vardı ama uzun zamandır benden hoşlandığı içinde kendine engel olamıyordu.

“aslında öyleydi ama üç gün önce döndüm” dedim bakışlarımla davetkar bir şekilde onu süzerken. bakışları belimde duran üzeri örtülü silaha kaydı. dikkatini dağıtmak için elimi göğsüne koyup “sanırım bir yere gidiyordunuz? Ben engel olmayayım” dedim ardındaki valizi yeni fark etmişim gibi. ama dilim öyle söylerken vücut dilimle bambaşka bir mesaj veriyor; dudaklarımı yalayıp küçük ısırıklar bırakıyordum. bakışları nihayet dudaklarımda sabitlendi yeniden. erkeklerin bundan etkileniyor olması bana hep gülünç gelmişse de, işe yaradığını da kabul etmek zorundaydım. konu istekli bir kadın olduğunda, hiçbir erkeğin geri çevirdiğini görmemiştim hiçbir zaman… ve dolayısıyla bu doktor içinde böyle olmuştu.

Kısa bir tereddütle yerinde sallandı ve tam yolumdan çekilecekken vazgeçip, beklediğim cümleleri söyledi.

“ya aslında şehir dışına gitmek için hazırlanmıştım ama… daha bir saat vaktim var… dilersen içeri gel birer kahve içelim” dedi.. zaten benim de planımın ikinci kısmı sessiz sedasız içeriye girebilmekti…

yüzümde fazlasıyla saf ve flörtöz bir edayla içeri süzülürken o da arkamdan gelerek kalçalarımı dikizliyordu. Erkekler için kullandığım iki tip silah vardır… birincisi dişiliğimdi ve doktor zaten çoktan onunla tanışmış ve fazlasıyla da ilgilenmişti görülene göre. Bakalım ikincisiyle tanıştığında ne tepki verecekti.

ardından kapıyı kapatır kapatmaz, gömleğini avuçlayıp adamı duvarla arama yapıştırdım. Belimden silahı çekerken gözlerinin içine bakıp “kaldır ellerini! uslu bir çocuk ol yoksa beynini dağıtırım” dedim ve silahımın namlusunu beynine dayadım.

“Ne-neden yapıyorsun bunu!” dedi titrek ve şaşkın gözlerle yüzüme bakarken.

“bana aptal numarası yapma doktor! nedenini çok iyi biliyorsun!”

dişlerim sıkılı ve yüzüne iyice yaklaşmış yüzümle, sesim fısıltıdan daha yüksek değildi.

“bak anlamıyorum. e-eğer sana ilgi gösterdiğim içinse , gerçekten kötü bir niyetim yoktu! yani sa-sadece birer kahve içeriz diye düşünmüştüm…..”

gözlerine baktım. bir an için bütün teorimin koca bir yanlış olduğu ihtimali güçlendi. bana karşı yaptığı tek yanlış fazla ilgili olmasıydı… kafam karışmıştı, Can'ın gerçekten kalp krizi geçirmiş olması mümkün müydü? bütün tahliller temiz çıktına göre yediklerinden olamazdı… tek kilit nokta o iğneydi… doktorun dudağının seğirdiğini fark ettim. öyle inandırıcıydı ki, eğer işin arkasındaki adamın Hakan KAMGAR olduğunu ve onların olay anında birlikte olduklarını bilmeseydim…

neredeyse inanacaktım! neredeyse!

"lanet olsun bana rol yapmayı kes!" diye bağırdım, boştaki elimle duvara sertçe vurarak. Ama bana ne söylediğimden habersizmiş gibi boş boş baktı. Bu da benim zor zapt ettiğim kontrolümü tamamen yitirmemi sağladı.

Kasıklarına sıkı bir tekme attım ve acıyla iki büklüm olmasına fırsat bulamadan silahın arkasıyla yüzüne sıkı bir yumruk patlatım. Yere acıyla yığılırken kasıklarını tutuyor, patlayan dudağından da kanlar akıyordu.

"o silahı ateşlersen bütün komşular polise haber verir ve yakalanırsın! Ve ben senin hapishanelerden hoşlanacak bir tip olduğunu sanmıyorum" dedi ağzının kenarındaki kanı silerken.

"sen hapishaneler hakkında ne biliyorsun ki" dedim.

"senin o kaltak götünü adam edebileceklerini biliyorum mesela" dedi yine sırıtarak.

"oo bakıyorum rol yapmayı bıraktın! ama beni hafife alma sakın! Dişlerini döker avcuna veririm! boş konuşmayı kes ve Sorularıma cevap ver! Can'a ne verdin!"

"canın cehenneme!" der demez bacağımı yakaladığı gibi beni alaşağı etti. Lanet olsun boş bir anıma denk getirmişti ve şimdi ikimizde yerdeydik. üstüme çıkmaya çalışıyordu ama ben yakın dövüşte ondan çok daha iyiydim ve avantaj bendeydi.

Karnına dayadığım bacağımla o daha ne olduğunu anlayamadan ters taklayla bedenini dar koridorun duvarına fırlattım. Ama silahım yere düşmüştü… Benden önce almaya çalışacağını hesap edip silaha uzandığım sırada, düşündüğümün aksine kendisini çaprazında kalan odadan içeri attığını fark ettim. Eğer korktuğum şeyi yapıp pencereyi açarak yardım isterse başım büyük bir derde girerdi.

Hızla odaya daldım ve ilk olarak pencereye baktım ve benimde en büyük hatam bu oldu…

Karnıma yediğim darbenin etkisiyle büyük bir acı içinde kıvranarak yere kapaklandım. Hemen ardından doktorun beni sertçe sırtüstü yatırarak üstüme oturmasıyla donakaldım.

silahımı düştüğü yerden almış ve uzağa fırlatmıştı. Yüzüme iyice yaklaşıp parmağını dudağımın etrafında dolaştırırken,

" sert mi oynamak istiyorsun! Peki! o zaman sana sert bir şeyler göstereyim.." derken kemerine uzandı!

Bölüm 25

Usta bir hamleyle bacaklarımı kullanarak onu üstümden atmayı başardım. Oda çok küçüktü ve kapattığı kapı yüzünden küçük halının üzerinde dönerken sürekli eşyalara çarpıyorduk. Daha doğrusu ben çarpıyordum, adam ise kemerini çıkartıp elinde sallarken sadece bir yılan gibi kıvrılıp bana sırıtıyordu.

"seni ilk gördüğüm an neden beğendim biliyormusun?" dedi üstüne fırlattığım bir sandalyeyi karşılarken. "çünkü zorlu kadınları severim. Hemen teslim olmayanları. Şimdi sen böyle kaçtıkça ve beni yordukça daha çok istiyorum seni"

"o…çocuğu!" dedim kovalanbaçı kesip saldırmaya karar verdiğimde. adamın sözlerinde, benden öncede böyle şeyler yaptığını hissettiren bir hava vardı Çünkü!

Yüzüne sıkı bir tekme savurdum. Yere düştü, ama ardından birkaç vuruşumu karşılayıp aynı taktiklerde karşılık verdi. Yakın dövüşte benim kadar olmasada bilgisi olduğu görülüyordu. Eşyaları ortalığa saçmış ve odada kırılabilecek ne varsa birbirimize fırlatmıştık. Adama sayısız kez vurmuştum ve yüzünde patlayan yerlerden sürekli kanlar boşalıyordu, ama adamda resmen bir deli kuvveti vardı. Sanki ben vurdukça hırslanıyor daha bir güç geliyordu adama! Ve tabi birde o güç aynı oranda çenesine de vuruyordu.

"seni şu yatağa zincirleyeceğim önce….sonra da, damarlarına felç edici bir ilaç enjekte edip tecavüz edeceğim. Ve işim bittiğinde kancık! Senin,canlı canlı bütün uzuvlarını kesmeye başlayacağım! Acıyı hissedeceksin ama gözünü kırpmak dışında hiçbirşey yapamayacaksın! Hiç ses çıkartamayacaksın!" Nihayetinde söyledikleri yüzünden dağılan dikkatimden fırsat bulup elindeki kemeriyle boğazıma saldırmasıyla da, donakaldım. Ama herhalde bunun için kimse beni suçlayamazdı! Çünkü adama sapık falan derken, o resmen deli çıkmıştı!

yüzündeki ifadeye inat suratına tükürdüm.

"hımm, demek cesursun! Yada söylediklerimi yapamayacağımı düşünecek kadar beni hafife alıyorsun!" dedi ve beni, yüzüm mosmor kesilecek hale gelene kadar boğarken, olduğum yerde yığılmama neden oldu. Bıraktığında yerde umutsuzca nefes almaya çalışıyordum! Ciğerlerimin mi yoksa boynumun mu daha ço acıdığına ise henüz karar veremiyordum…. Beni sürüyerek kemeriyle karyolaya bağladı ve artık Oksijen beynime ulaşmayı başardığında ise kendimi bulduğum vaziyetin hiç de iç açıcı olmadığını fark etmiş oldum.

Silahımı aradım ama görünürlerde yoktu. Boğuşurken tanrı bilir nerelere düşmüştü. Doktor arkasındaki dolabı açıp içini kurcalarken kemeri gevşetmek için uğraştımsa da başarılı olamamıştım… tek bir çarem vardı.. bildiğim en sadist numarayı yaparak bu bağlardan kurtulacaktım. ama önce hala, arka cebimde duran ses kayıt cihazına ulaşıp kayıt düşmesine batsım. sonra da sol elimin baş parmağını çekip yerinden çıkarttım. Bağırmamak için dudağımı ısırırken ağzıma kanımın tadı geldi ve acının odak noktasını oraya yönlendirmeye çalıştım. Ve artık dört eklemli elimi kemerin dar bağından çekip kurtarmayı başardığımda, aynı hızla parmağımı yerine geri kaydırdım.

Akademide efsane olan bu yöntemi yapmayı başardığım da, toprak bana deli olduğumla ilgili bir şeyler söylemişti. 'buna hayatın boyunca ihtiyaç bile duymayabilirsin? Neden kendine işkence ediyorsun' demişti ilk denememde. Ama o zaman bir parmağı çıkartmak çok zor olmuştu. Ve gerçekten çok acı verici! Ama Bunu birkaç kez yaptıktan sonra parmak alışıyor ve çok daha kolay çıkarbilir hale geliyordu. Şu anda bunu başarmış olmama 'toprağın tabiri ile' ozaman ki deliliğime borçluydum.

Bir dakika içinde becerdiğim işin ardından bir karar noktasına gelmiştim.

Doktor halen daha dolabı karıştırıyor ve hazırlık yapar gibi görünüyordu.

Şimdi, ya kalkıp bu koyun gibi bağlanılıp becerilme ve parçalanılma fantezisine son verip adamı da polise verecektim. yada, ilk planıma sadık kalıp adamı konuşturacak, söylediklerini kayıt edecek ve sonra da tepeleyip polise paket edip teslim edecektim…

tahminimce ilk seçenekte, polise verecek hiçbir delilim olmadığı ve haneye tecavüz ettiğim için üstüne ben suçlu çıkarılırdım ve Can'a da hiçbir faydam dokunmamış olurdu. Bu durumda ikinci planım daha iyi görünse de, annemin sürekli söylediği bir sözde aklımdan çıkmıyordu bir türlü!

"gördün deli, dön geri!" derdi annem hep. bense şimdi burada durmuş, bir karar verirken, resmen delilikte adamla boy ölçüşüyordum.

kısa zaman içinde kendi içimde yaptığım bu düşünce savaşında , nihayet bir karara vardım. Karar vermek işi bitirmenin yarısı derler ya, iste şimdi sadece hızlı davranıp onu konuşturmak, elinden kurtulmak, sonrada paket yapıp polise teslim etmek kalmıştıgeriye… eh,bir şey kalmamış canım!

"Seni hafife almam imkansız,Hakan Kamgar bu iş için sana iyi ödeme yapmış olmalı, çünkü iyi iş çıkartmışsın gerçekten. Can' a verdiğin ilacı kan tahlilinde bile bulamadılar…. ama benim asıl takdir ettiğim yaptığın şeyin şeytanın bile aklına gelemeyeceği…. söylesene, Ona vurduğun ağrı kesici iğneye kalp krizi geçirmiş gibi etki bırakan bir ilaç verdin değil mi?"

arkasını döndüğünde, elinde tuhaf bir çanta , yaptığı işten gurur duyan yüzünde de, ruhsuz bir gülümseme vardı artık..

"ona kendi özel karışım ilacımı verdim! Damara enjekte edildiğinde bir hayalet gibi kana karışıyor ve ancak alkol aldığı zaman etkisini gösteriyor. Nadya ona içkiyi verdiğinde bir kalp krizi geçirdi… tabii biraz benimde azrail'e yardımımla"

cümlesinin sonunda resmen kıkırdamıştı! Bense Nadya'nın da onlardan biri olduğunu öğrendiğim için ufak çaplı bir şaşkınlık yaşamakla meşguldüm. o şıllığı en başından beri sevmemiştim zaten!.

Çantasını açıp içinden ilaç dolu bir sırınga çıkardı. Durum iyice ciddi birhal almıştı. karşı koyabilirdim. ama daha öğrenmem gerekenler bitmemişti… biliyorum ateşle oynuyordum ama bir daha bu şansı yakalayamayacağım da kesindi.. bende riski göze alıp devam ettim.

"başarılı olduğunu sandığına göre haberler sana ulaşmadı o zaman? çünkü can yaşıyor" dedim hırlayarak Ve bir anda donup kaldı.

Yalan söylüyorsun!"

"hayır , istersen televizyonu aç ve haberlere bak! O yaşıyor! Doktorlar sen her ne verdiysen onu etkisiz kılacak bir serum yapmayı başardılar! Yani

anlayacağın bay dahi! Düşündüğün kadar zeki değilmişsin!” işte burası ateşle oynadığım kısımdı. deliyi önce öv, sonra söv!

öfkesi yüzünden deliren biriyse, bana direkt saldıracaktı.

egosu yüzünden deliren biriyse de, söylediklerimin doğru olup olmadığını öğrendikten sonra bana saldıracaktı…

ikincisi olması için dua ettim. ve….. oldu.

Doktor gözlerimin içine baktı. Nefes alışları okadar sesliydi ki, bir an için odada bundan başka ses duyamaz hale gelmiştim. Göğsü inip kalkarken elindeki sırınga tehditkar bir şekilde bana doğru bakıyordu. Gözlerini kıstı.

“kim yaptı serumu?” dedi biranda kanımı donduracak bir sertlikle.

“bi-bilmiyorum! Bu işlerden anlamam zaten! Tek bildiğim yaşadığı! “ komada olduğu kısmını atlamıştım tabii ki.

öfkeden burun deliklerinin genişlediğini görebiliyordum.

“imkansız! Bir panzehir hazırlanması için yaptığım ilacın formülünü bilmeleri gerekiyor… Ben bile panzehiri zorlukla hazırladım. Hakan’a güvenmediğim için ödemenin ve hayatımın garantisi olarak onu hazırlayıp sakladım! Ve nerde olduğunu da yalnızca Nadya biliyor.”

“ve sen Nadya’ya güveniyormusun?” dedim şüphe tohumunu da içine katarak.

“ Ah! Lanet kaltak yoksa! … “

odadan fırladığı gibi hızla koridora geçti. benimse orada unutulduğumu algılamam maalesef birkaç saniyemi aldı… hemen kalkıp yerdeki sopayı aldım ve arkasından fırladım, koridorun sonundaki odada onu bulduğumda o çoktan zulasını ortaya çıkartmıştı.

Karşı duvardaki baca deliğinden çıkarttığı esans şişesinin içindeki sıvıyı kontrol ediyordu.. Panzehiri, Nadya’nın sakladığı yerden aldığını ve hastaneye götürdüğünü sanmış ve öyle olmadığını anlayınca da, önce gevşemiş ,sonra da arkasındaki varlığımı fark ederek yeniden gerilmişti.elini arkasına götürünce, belindeki tabancayı fark ettim ve o almak için davranamadan, sopayı vargücümle fırlatarak ensesine geçirdim.

Ağır bedeni yere düşerken elindeki şişe de avcundan kayıp düştü…. ve ben son anda onu yakalamayı becerebildim.

Doktor baygın ve zararsızdı.

Elimde bir itiraf kaydı vardı.

Panzehir olduğunu umduğum bir ilacım vardı.

Tam bugün şanslı günüm diye düşünmeye başlamıştımki, doktorun telefonu çalmaya başladı. Korkarak arayana baktım.

'Hakan' yazıyordu!

Açmadım.

Silahımı alıp doktoru bağlama işine giriştim. ondan sonra polisi arayıp bir ekiple hastaneye gidecektim..

bir mesaj sesi geldi… doktorunkinden geliyordu. ilgilenmedim.. sonra dayanamadım, açtım.

"bitiremediğin işi halletmeye gidiyoruz, buluşmaya yarım saat geç gel. dua et hastanede işler yolunda gitsin" yazıyordu.

Bildiğim en bakire küfürü ettim.

Annem duymuş olsaydı kesin yeni bir kalp krizi vakasıyla karşılaşmıştım.

Bölüm 26

Toprak'ı cepten aradım ama açmadı, o yüzden de güvenlik müdürü bay James'i aradım.

"her şey yolunda mı bay James?"

"evet efendim. Durumunda henüz bir değişiklik yok"

"bakın, odaya hiç kimseyi almayın! yabancı bir doktor yada hemşire falanda buna dahil! bir ihbar geldi, ben oraya gelene kadar odanın önünde asker olacaksınız anladınız mı! "

"tamam merak etmeyin efendim"

doktoru tuvalete taşıdım, sıkıca bağladım ve kapısını kilitledim. sonra da Ertuğrul amcayı aradım. ona adresi verip, polislerle gelmesini ve adamı can Takers'ı öldürmeye teşebbüsten" tutuklatmasını istedim.

"kızım ne yaptın sen? adamın evine zorla girip konuşturmaya kalkışmadın inşallah!" beni tanıdığı nasılda belli oluyordu…….

"Ertuğrul amca bana güven sen! elimde kanıtım var! lütfen dediğimi yap. " telefonun diğer ucundan bir of'lama sesi geldi. Muhtemelen şuanda ensesini ovuyordu.

"kızım haneye tecavüzden yargılanacaksın"

"ah hayır hiç bile! Bir kere eve zorla girmedim davet edildim bu bir! Ve tecavüz eden ben değilim, aksine edilenim."

"??...ne!"

"ah yok yok! Yani tabiiki izin vermedim!"

"kızım bu böyle olmayacak babanı arayacağım. sen neredesin şimdi gelip seni alacağız!"

babamı mı!

"ah hayır Ertuğrul amca onu arama lütfen. Biliyorsun yaşlandı, kalbide var..lütfen lütfen!!!"

telefonda bir sessizlik oldu. Bense yalvarışlarıma içimden devam ediyordum 'lütfen tanrım aramasın!' …

"neredesin?"

"ben sizinle sonra buluşacağım Ertuğrul amcacım. önce hastaneye gitmem gerekiyor…. Ve, babama söylemeyeceğin içinde teşekkür ederim."

"karen daha konuşmamız bitmedi, hastane işini ertele ve bizi verdiğin adreste bekle!"

arabamı çalıştırmış ve yola çıkmıştım bile. gelen mesajı polise göstersem ne yapacaklardı? Hakan, zeki bir adamdı ve hastanenin hali hazırda korunduğunu zaten biliyordu. mutlaka kimsenin aklına gelmeyecek bir şekilde halledecekti bu işini de. üstelik polisteki sıra dışı hareketlenmeden işkillenip yakalanmamak için kaçma riski de çok yüksekti ve ben hayatım boyunca aynı 'kaç-kovala' yı tekrar yaşamak istemiyordum. Onu yakalayacaktım ve bunu da bu gün yapacaktım. Planım buraya kadar kusursuzdu, sadece, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum?

ayrıca polise ifade vererek vakit harcamaya da hiç niyetim yoktu! Bende o eski taktiğime başvurdum.

"alo?….alo! sesin kesiliyor Ertuğrul amca! seni duyamıyorum. konuştuğumuz gibi ben size katılacağım sonra…. kapattıııım"

sabah trafiğine yakalanmıştım. Böyle zamanlarda istanbul' da yaşamaktan nefret ediyorum. Eminim kötü adamlar bu trafiğe hiçbir zaman yakalanmıyorlardı! Şeytan yoldaşına yardım etmek için işbaşındadır çünkü. Peki ya iyilerin koruyucuları nerde? Haa! Kesin onlarda trafiğe takılmakla meşgullerdir! Ondan sonra neden kötüler hayatta hep 1-0 önde diye sorarlar. Cevabı belli efendim! Şeytan çalışıyor, iyilik melekleri de yatıyor!

Yol boyunca kendi kendime 'aynı buna benzer şekillerde' söylendim. Çünkü panik beni esir almak üzereydi. Her şeyden önce oraya gittiğimde ne yapacağımı bile bilmiyordum. Armut gibi Can'ın başında mı dikilecektim? Hayır hayır! Önce panzehiri doktorlara vermeli ve komadan çıkmasını sağlamalıydım. Peki hangi doktora güvenecektim? Off Tanrım! Paranoyanın zirvesinde, mutluluk ve endişe yumağı içinde resmen perişan bir haldeydim. Tek bir yanlış kararım her şeyi mahvedebilirdi. O yüzden de yol boyunca suçu şeytanla meleğe atmaya karar vermiştim. Öyle ya, ben kimdim ki? garip bir ademoğluydum sonuçta! ve bir insanın kaderini ellerimde tutuyor olmak beni biraz stresli yaptıysa, buna kimsenin mana bulmaya hakkı yoktu sonuçta!

Hastaneye vardığımda tam asansöre koşmuş ve çağırma düğmesine basmıştım ki, kapıdaki arızalı yazısını fark ettim. Canın odası 5.kattaydı ve Lanet asansör daha gece ayrılırken, çalışıyordu!

"merhaba, bu asansör sabaha doğru arızalandı. Dilersen arka taraftakini kullan" dedi yanıma gelen hemşire. Ah, ilk başta tanıyamamıştım onu ama sonra hatırlamıştım. bu , bizi hastaneye getiren ambulanstaki bayan doktordu. Onunla özel bir an paylaşmıştım… Teşekkür edip Gülümsedim.

"sabah asansörde elektrik kesilmiş, içeride kalanlar olmuş, onları kurtarınca bunu da kullanıma kapattılar tabi. Elektrik kesilmiş ve jenaratör devreye girememiş, Allah'tan aynı sorun koca binada olmadı! düşünsene jenaratör devreye girene kadar neler olabilirdi?. Cihazlara bağlı bir sürü insan var sonuçta." Anlaşılan doktor bugün konuşkan günündeydi. Ama benim sohbet edecek vaktim yoktu.. kibarca gülümseyip başımı salladıktan sonra arka tarafa dolanıyordum ki, söyledikleri beynime yeni yeni üşüştü. doğru ya! Lanet olasıca Cihazlar kapanırsa Can ölürdü!

Koşturarak içimde bir içgüdüyle bodrum kata koştum. Nedenini bilmiyordum ama elektrik sisteminin en altta olduğuna dair bir his vardı

içimde. Bir güvenlik görevlisi önümü kesti. Ona polis olduğumla ilgili bir şeyler geveleyip aradığım şeyi nerde bulurum diye sordum.

“az önce elektrikçiler asansördeki arızayı gidermek için elektrik sistemlerinin olduğu odaya indi memur hanım, dilerseniz sizi götüreyim.” Nabzım yine uçuşa geçmiş ve bir anda ağzım kurumuştu. Bu tamirci masalı neden bana yabancı gelmemişti acaba?

“kaçkişiler?”

“şey sanırım iki kişiydiler . niye?‟

“hemen oraya gidelim,” dedim sorusunu duymazdan gelerek ve fırladım. İki kat daha indikten sonra nihayet bulunduğu kata vardık. Hiç gün ışığı yoktu ve gidip gelen ürkütücü birkaç florasanla aydınlatılıyordu koridor. Görevli ürperdiğimi anlaşmış olmalı ki “morg katı” diye gereksiz bir bilgi verme ihtiyacı duydu. İstemeden ters bir bakış atıp teşekkür ederek adamı geri yolladım. istediğim son şey neden-niçin sorularıyla ayak bağı olacak biriydi çünkü. O görünürden kaybolunca silahımı elime aldım ve duvarın kenarından yürümeye başladım. Köşedeki odadan güçlü bir ışık geliyordu ve bazı tuş sesleri. Sanırım aradığım odayı bulmuştum.

Adamlar o kadar rahatlardı ki, odaya vardığımda ikisi de arkası dönük oturmuş çalışıyorlardı. Bilmeyen biri için kesinlikle şüpheli hiçbir durumları yoktu. Bir tanesi bir laptopu sistem bilgisayarına bağlamış, bazı dosyalarla oynuyordu. Diğeri elindeki ince uç lehimiyle bir teli yakmaya çalışıyordu. Bütün elektrikçilerde gördüğüm şeylere benziyordu uğraştıkları. Ama tabii ben yememiştim! Çünkü, iyi hazırlanmış bu senaryolara karşı karnım toktu artık. o yüzden, "Ellerinizi kaldırın!” Diye bağırdım.

Başını ilk çeviren bilgisayarla uğraşan oldu. Yüzünde gerçekten şaşırmış bir ifade vardı. Başındaki şapka yamulmuş burnuna doğru düşürdüğü gözlükler odanın ısısından buhar yapmıştı. Şakaklarında iki damla ter birikmişti. Ellerini usulca havaya kaldırdı. zararsız görünüyordu o yüzden onu es geçip diğerine yöneldim. Çünkü o ellerini kaldırmak bir yana başını bile çevirmemişti.

“hey sen! Ellerini kaldır ve hemen dışarı çıkın!”

bütün bedeni aynı anda döndü ve beyzbol şapkasının altındaki yüzünü yavaşça bana doğru çevirdi. Kar beyazı gömleğinin altındaki yanık teni hemen göze çarpıyordu. Teniyle neredeyse aynı renk olan dudaklarının çekici olmaktan uzak kıvrımları vardı. Traşlı cildi, parlak ve pürüzsüzdü. gözlerini görene kadar bu adam için daha önce nasıl yakışıklı sıfatını kullandığıma bile, akıl sır erdirememiştim açıkçası.

Bal rengi bakışlarında tuhaf bir etki, sıcak bir tehlike vardı. Elimdeki silahtan ve tehdidimden korkmak bir yana dursun, beni gördüğü için garip bir şekilde keyiflenmiş görünüyordu. Tatminkar gülüşünün ortaya çıkarttığı dişlerindeki beyazlık bile neredeyse, dikkatimi dağıtacak boyuttaydı. Anlayacağınız adamdaki her şey benden uzak dur! Ben tehlikeliyim der gibi bağırıyordu!

"ah karen! Demek geldin" dedi gerçek bir gülümsemeyle boştaki elini bana uzatırken. Afalladım!

"neden bahsediyorsun be hasta ruhlu herif" dedim tiksinerek nişan alırken.

Cıkcıkladı.

"demek doktoru saf dışı bırakabildin" derken bana doğru rahat birkaç adım daha attı.

"yerinde kal! sen bunu nerden biliyorsun?"

"benim bilmediğim hiç bir şey yoktur, ama itiraf etmeliyim ki beni şaşırtabilen nadir insanlardansın" derken alıcı gözle baştan ayağa beni süzdü ve yeniden adım attı.

"geri bas yoksa kurşunu ağzına doldururum!" diye çığırdım bir anda. insanlar bir silah gördüklerinde korkmalıydı. Hele de bu silah onlara doğrultulmuşsa.. yani en azından benim bütün tecrübelerim bu yöndeydi! Bu hasta herifin yaptığı gibi üstüne üstüne gitmezlerdi silahların! Sanki eceline susamış biri gibi beni zorlamaktan zevk alıyordu. Ve bu da paniklememe neden oluyordu.

"yapma ama , burada her yer elektronik aksam,baksana! Eğer burada ateş edersen elektrikler gider ve o çok sevdiğin aktris'inde bir anda hayatından olur" elini ceplerine sokmuş gevrek bir şekilde konuşuyordu. Rahattı, benim onu vuramayacağımı düşünüyordu, ve kahretsin ki haklıydı! Burada silah kullanamazdım!

"o yüzdende siz şimdi dışarı çıkıyorsunuz! Ve ellerinizi duvara dayıyorsunuz" dedim çaresizliğimin farkında değilmiş gibi cesurca. Bir anda yüzü düştü. Bakışlarındaki hayal kırıklığımı yoksa sıkılmışlık mıydı çözememiştim.

"pekala önce birkaç soruma cevap ver, nasıl anladın ben olduğumu?"dedi ellerini kaldırırken.

ona klima, uzak doğu ve onunla otelde tanıştığımız zamandan kalma bilgilerimden bahsettim.

"hımm, evvet! O zaman Senden hoşlanmıştım, keşke şartlar farklı olsaydı… sanırım artık hiç şansım kalmadı değilmi?"

“avcunu çukur tut! Belki rüyanda görürsün” dedim soğuk bir şekilde. Bana şen bir kahkahayla karşılık verdi.

“işte senin bu halini seviyorum koruma, kamyonları diskalifiye edenin sen olduğunu öğrendiğimden beri seni yakından izledim. Ama teknede pek parlak değilmişsin? Söylermisin sorun neydi?”

o sahne aklıma gelince ürperdim ve tabii adamın beni öldürmeye çalıştığı anları , okul anılarımızmış gibi rahatça anlatmasına da uyuz oldum.

“gerçi sen kendini kurtarmayı başarmışsın ama melez meslektaşın pek başarılı olamamış”

“Seni piç kurusu!...” diye hırladım konunun gidişatı ve adamın pişkinliği yüzünden. Yanına gelip namluyu şakağına dayayıp silahı kurdum ve hırpani bir tavırla dışarı sürükledim adamı. Diğer eleman içeride kalmıştı. Arkama doğru ‘dışarı!’ diye seslendim.

“bana yaptığın her kötü muamele arkadaşına yapılmış olarak geri dönüyor” dedi beni çocuk gibi azarlarken.

“sen neden bahsediyorsun be!” dedim.

“şuanda melezinizin yanındaki adamımdan bahsediyorum.”

“blöf yapıyorsun! Odasının önüne adamları diktim. Şu anda değil o odaya, koridora bile kuş giremez”

aslında sadece Can’ın kapısının önüne adam dikmiştim ama yalan söylemek bazen en iyi korumadır.

“yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum. Ama sende şunu anlamalısın ki, Can şu anda o odada cihazlara bağlı yaşıyor olabilir ama hepsi nafile çabalar. Ne kadar korursan koru, bu savaşı mutlaka kaybedecek.”

“hayır! Asıl yolun sonuna gelen sensin Hakan KAMGAR. Doktor bildiği her şeyi bana itiraf etti ve bende onu bir kasete kaydettim. ve ayrıca da Can için gerekli panzehiri de hazırlayıp verdi. Şu anda doktorlar onun sağlığına kavuşması için işe koyuldular bile!”

gözleri irileşip, belki de tanıştığımızdan beri beni ilk defa görüyormuş gibi ciddiyetle baktı yüzüme. Söylediklerimin doğru olup olmadığını tartıyordu. Renk vermedim. Ama yinede zehir saçan düşüncelerini söylemesini de engelleyemedim.

“aileni tanıyorum Karen, ve sevgilin olan toprak adındaki adamı da. Can Takers kendini benden korumak için bir servet harcadığı halde elimden kaçamamışken, onlara ulaşıp zarar vermem ne kadar vaktimi alır dersin?” Sesi fısıltı gibi çıkarken, tenime değip geçen nefesiyse buz gibiydi.

Silahımı şakağına bastırdım Ve 'bu kadar sohbet yeter' dedim. Aynı anda benimde beynime bir silahın dayanmasıyla da bir anda irkildim.

Başımı çevirip az önce zararsız gördüğüm gözlüklünün, yüzüme pis pis sırıtmasını izlerken içimden küfürler ediyordum. Hakan KAMGAR 'ın zararsız tiplerle çalışabileceğini nasıl düşünmüştüm ki? Adam psikopat koleksiyoncusu gibiydi!

"evet bu sohbet bu kadar yeter seninde dediğin gibi!. Şimdi biz gideceğiz ama gitmeden önce de, seninle güzel bir anlaşma yapacağız" dedi hakan yüzüme masum bir şekilde bakarak.

"ne anlaşması?"dedim kafamdaki silah yüzünden usulca.

etrafımda bir daire çizdi. Boyu benden fazla uzun olmadığı halde tuhaf bir şekilde korku salıyordu. Güçlüydü ve bu güç öyle bir şeydi ki, boyu posu olmasa da varlığını hissettirecek kadar tehditkar bir enerji yaymayı başarıyordu işte.

"Can Takers'ın yaşamasını mı istiyorsun? Peki!...... Öyle olsun!...... Ama sende karşılığında, bana bahsettiğin o kaseti vereceksin" dedi.

"yanımda kaset yok! Ne sandın beni aptal mı? Ayrıca vaat ettiğin şeye inanacak kadarda budala değilim!"

"ah hayır hayır.! Şimdi istemiyorum zaten. Bunu aramızda bir güven ortamı oluşturmak için başka şartlar altındayken yapacağız çünkü."dedi sinsice gülümseyerek.

Gözlüklü, silahımı elimden alıp, patronuyla birlikte koridor boyunca gerilerken Hakan da diğer yandan konuşmaya devam ediyordu.

"polise hiçbir şey söylemeyeceksin ve bahsettiğin delili de sana vereceğim adrese getireceksin, yoksa sevdiğin herkes ölene kadar onları avlarım tabii buna Can da dahil".

Merdivenleri dönecekleri sırada "sana nasıl ulaşacağım peki?" diye sordum… bir kahkaha attı. Boş koridorda sesi yankılanırken gözden kaybolmuş ve merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile.

" sen bana ulaşamazsın. Bunu halen daha öğrenemedin mi?" diyerek güldü ve elini kolunu sallayarak gitti.

Yukarı kata çıktığımda koridorda büyük bir kafile beni bekliyordu. Üstüme ilk atılan annem oldu. Karşımda Ertuğrul amca ve babam, köşede ise dilber teyze ve toprak vardı. Ciddi bir dövüşten ve sıkı bir taktik düellosundan yeni çıkmıştım ama anlaşılan o ki bugünkü raund' larım henüz bitmemişti. Herkes gardını almış ve dört biryandan bana yüklenmek

için sıralarını bekliyorlardı çünkü . Pes edip ellerimi kaldırdım. Elimde panzehir şişesi vardı.

"teslim oluyorum ama bana kızmaya başlamadan önce lütfen bir doktor çağırın" dedim. Annem endişeyle inleyip bedenimi kontrol etmeye başladı.

"hayır anne ben iyiyim. Bu, Can için" dedim elimdeki şişeyi sallayarak. Nihayet herkesi ilgisini elimdekine yönlendirmeyi başarmıştım.

"panzehiri aldım," dedim gülümserken. ama kimse tepki vermedi. suratları asıktı hala, bir terslik vardı!

"doktor kaçmış!" dedi Ertuğrul amca biranda sessizliği bozarak. Yüzümdeki gülümseme donup kaldı.

"adam hakkında araştırma yaptırınca CIA tarafından kırmızı bülten ile arandığını öğrendik. Ama nasıl olduysa birisi bizden önce eve girip adamı kaçırmış" dedi. Başımı önüme eğdim, adamı yakalamak için bütün çabalarım boşa gitmişti!.

Babam, "merak etme onu bulacaklar ve ne olursa olsun bizler bir daha sana zarar gelmesine izin vermeyeceğiz" derken bana sarılıp teselli etti.

Ailem ve bütün sevdiklerim o koridordaydı ve ben, asıl tehlikenin gerçek adından bile söz edememiştim. Onlar beni korumak için yanımda olacaklarını söylüyorlardı ama, asıl ben onları korumak zorundaydım.

Hepsinin yüzüne özlem ve sevgiyle baktım. Beni seviyorlardı. Ve ben, beni seven hiç kimseyi yarı yolda bırakamazdım. Azrailin adı hakan Kamgar da olsa, istediği şeyi yapacak ve onların zarar görmemesi için sessiz kalacaktım.

İki saat sonra Serum Can'a verildiğinde, onun önünde koca bir ömür yeniden açılırken benim içinse sadece son bir gece kalıyordu. Telefonuma gelen mesaja baktım tekrar çaktırmadan. 'sabahın ilk ışıklarıyla 44. karayolu viyadük inşaatında ol" yazıyordu.

her ne kadar bu bir değiş-tokuş buluşması gibi dursa da ben, bu gecenin son gecem olabileceğini seziyordum. Can gözlerini açarken, kalabalık odada sessizce onu izledim.

ilk beni sormuştu. ağladığımı gören olmasın diye usulca koridora çıktım oradan da acil çıkış kapısına yöneldim. bir ambulans daha yanaşmıştı kapıya. içerideki sedyeyi indiren erkek doktoru tanıyınca selam verdim. ama kadın görünürde yoktu.

"merhaba bayan arkadaşınız yok mu?" diye sordum merak ederek. bana tuhaf tuhaf baktı.

“şey beni hatırladınız mı? hani can takers’ı getirdiğinizde yanındaydım…şu makinanızı kullandım” diye hatırlattım mahçubiyetle.

“elbette bayan sizi hatırlamaz olur muyum” dedi gülümseyerek.

“ee, işte ozaman yanımda bayan bir görevli daha vardı. onu soruyorum,bir teşekkür borcum var ona da,”dedim.

“ama o zaman arabada sizden başka bayan yoktu. iki kişiydik görevli ve o da erkekti”

“ya nasıl olur! gözlerimle gördüm diyorum size! o kadın elimi tutmuştu. hatta asansörün orda da karşılaştım. bana elektrik kesintisinden bahsetti” diye mırıldandım sona doğru. adam bana yine deliymişim gibi bakmaya başlamıştı.

sustum.

tüylerim diken diken oldu. mucizelere inanan biri değildim o zamana kadar ama açıklanamayan şeylerinde var olduğuna işte o anda inanmaya başladım. yolda şeytan ve melekler hakkındaki düşüncelerim geldi aklıma.

o kadının Can’ın mı yoksa benim mi koruyucu meleğim olduğunu uzun süre düşündüm. belki de çıldırıyordum. ama gerçek şu ki yarın yaşanacaklar için kesinlikle Tanrının yardımına muhtaçtım. arabaya binip villanın yolunu tuttum. nasılsa, Can’ı akşama doğru taburcu edeceklerdi ve benim de hastanedekilere daha fazla rol yapacak gücüm yoktu.

bu gece son gecemdi. ve ben son gecemi Can’ın kollarında geçirecektim. bana unutulmayacak geceler vaad etmişti en son. o zaman ona kızdıysam da, şimdi bu vaad, benim için altın değerindeydi.

ölüme gideceksem de, hayatta doyamadığım tek kişiyi ruhuma kazıyıp öyle gidecektim.

hazırlık yapmak için acele ederek gaza bastım.

bölüm 27

can,

‘bu gece bekle beni’ demişti Karen , iki saat önce eve girer girmez. Sonra da ortalıktan kaybolmuştu. Can şimdi, odasında boş boş televizyona bakarken çıldıracağını düşündü bir an. … acaba geliş nedeni neydi? Can’ın içinde bir şey umut ve mutlulukla onu gülümsetirken , başka bir şeyde, endişeyle yüreğine çörekleniyordu. Karen’i eve girerken gördüğünde mutsuzdu… hatta onu gördüğü için bile sevinmemiş gibiydi? görüştükleri

son gece aklına gelince kötü ihtimallerde güçlendi zihninde. ama onun hayatını kurtarmak için ne tehlikeler atlattığını da öğrenmişti. onu sevmeyen birisi neden yapsındı ki bunca şeyi? şu anda bu odada durabiliyorsa bu onun sayesindeydi ve bir daha asla eski hatalarını tekrar edip onu yeniden kaybetmeyecek, bu gece bitmeden, Ona evlilik teklif edecekti. Toprak'tan da bir evlenme teklifi aldığı düşünülürse kesinlikle kaybedecek vakti yoktu. Karen ona olan hislerini ve ciddiyetini bilmeliydi. Onu ne kadar sevdiğini, Karen' e göstermeliydi!

Vücudunu saran heyecan ve endişe dalgasıyla odanın içinde bir tur daha dolandı. Evet heyecanlıydı ama bundan öte, endişeleri de vardı! Ya karen teklifini kabul etmezse? O zaman ne yapardı?

özel kasasına yöneldi. Karen ona hayır derse yapacağı şey basitti tabii ki. Tekrar ve tekrar, ta ki o kabul edinceye kadar teklif etmeye devam etmek! Kasanın içinden çıkarttığı ufak mücevher kutusunu açtı ve içindeki göz kamaştırıcı taşlardan oluşan sete baktı bir süre. Bu, gök zümrüdünden yapılmış enfes bir set olup, annesinden de ona kalan tek şeydi. Mavi ve yeşilin değişik bir karışımıydı taşların rengi. Sanki o taşları seçen kişi onun hayatına girecek kadınları bilerek koymuştu onları oraya…. biraz annesinin gözleri rengindeydi… biraz karenin gözleri renginde… Titreyen parmaklarla onu eline alıp bakarken anılara daldı. Bu takıyı annesinin boynunda en son, hayal mayal hatırladığı bir toplantı sırasında görmüştü. Kendisininki ile aynı olan O gözlerde, hüzün vardı o zaman… neden diye soramayacak kadar küçükse de, kendince onu mutlu etmek için boynuna sarılmış ve elini mücevherin taşlarında dolaştırdıktan sonra "bu yaşıma kadar gördüğüm en güzel kadın sensin anne' demişti boyundan büyük bir beylik lafla!. Yıllar sonra bir gün babasının çalışma odasını karıştırırken bu kutuyu bulduğunda, mücevherlerle birlikte bırakılan notu atmış olsa da ne yazdığını hiç unutmamıştı.

"bir gün bana sarıldığın gibi sevgiyle sarıldığın ve gördüğün en güzel kadın olduğuna inandığın o özel kişiye annenden bir armağan"

Can içindeki yüzüğü aldıktan sonra kutuyu yerine geri koydu. Ölürken dilediği ikinci şey bir türlü aklından gitmiyordu. Hayatını bir düzene koyar koymaz annesini aramaya koyulacak ve ondan bazı cevaplar alacaktı! Ama önce yapması gereken daha önemli bir iş vardı.

Kulağını duvara verip bitişikteki odadan gelen bir ses var mı diye dinledi usulca. Karen Odasında gibi görünüyordu..içeride dolaşan topuk sesleri vardı … topuk mu? 'Karen topuklu giymezki hiç evde?' diye düşündü.

ne olup bittiğini öğrenmek için daha fazla bekleyemeyerek çıplak olan üstüne, siyah pijamasına ait olan robdöşambrını da geçirerek odadan çıktı ve heyecanla karenin kapısını tıklattı.

kapı açıldı ama ardındaki karen değildi… yani karendi de! bildiği karen'den farklıydı! nefesi kesildi bir an. üzerinde kırmızı bir elbise ve şehvetli bir güzellik vardı! koyu kahve saçlarını iri dalgalar halinde şekillendirmiş, dudaklarına ise baştan çıkartıcı kırmızılıkta bir ruj sürmüştü. tabii birde gözleri vardı…yosun yeşili rengini daha da ortaya çıkartan açık bir davet kadar baştan çıkartıcılardı..kesinlikle O ,bu gece karen değildi!… olsa olsa onun için yaratılmış bir Aşk Tanrıçası olabilirdi…

Yutkundu Can. Kasıklarında hissettiği sıcaklığın, karenin onu yakan görüntüsünden mi geldiğini, yoksa tutuşan kanından mı olduğunu bilemedi bir an. bütün bedeni uyarılmıştı saniyeler içinde. Derken Aşk tanrıçası gülümseyerek adını söyledi.

"Can, bende seni bekliyordum" dedi.

bir an için gerçekten ölmüş olabileceğini sandı genç adam. Bu, ya bir rüyaydı yada cennet dedikleri yerdeydi şimdi.

bölüm 28

karen,

camdan giren rüzgar ürpermeme neden oldu. Hava bu gece normalden daha soğuktu ve ben, içimdeki korkular ,istekler, ilkler ve sonlarla odamın açık olan penceresinden yıldızları seyrediyordum.

O anda bana aşkın tarifini yap deselerdi sanırım üç kelimeyle özetlerdim.

"onun için ölmek"

Biliyorum biliyorum, sizin bunun için çok daha güzel tarifleriniz vardır mutlaka,

Örneğin; sonsuza kadar sevmek, aldığın nefesi onun için almak, onun için yaşamak…. Vs. vs. gibi

Ama maalesef hayatın adalet terazisi benim için biraz farklı işliyor gibiydi. Aşkla yeni tanışmıştım ama maalesef hayat bana o tarifi, söylenebilecekler listesindeki en son cümleyle söylemeyi kısmet etmişti.….halbuki ben hep, kucak dolusu zamanlarda büyütüp, anlamlandırabileceğim aşklarım olsun diye beklemiştim. Ama şimdi burada durmuş ve yarınımı kadere ve şansa bağlamışken en kötü ihtimali düşünmeden edemiyordum….. yapabildiğim, yani yarın için yapabileceğim tek bir şey vardı! Oda, kendime aşkın tarifini yeniden yazabilmemi sağlayacak ,güzel bir gece armağan etmekti!…..

Aşkla yeni tanıştım. Ve bu gece sevişmeye dair bildiğim,okuduğum ne varsa yaşayacak ve içimde filizlenen aşkımı, Can ile taçlandıracaktım! Umudum varmıydı geleceğe dair? Belki… ama bir ihtimal, eğer Bedenim sonsuza kadar yok olmak üzereyse eğer, onun izleriyle gidecektim yarın o bilinmeze… onu kalbime yazdığım gibi tıpkı, ruhuma da kocaman ve çıkmayan harflerle yazmayı başaracaktım.

En güzel elbisemi giyindim Can'ın da beğenmesini umut ederek. Birazdan bu bedeni o seyredecek, tenimde onun elleri dolaşacak, dudaklarımda onun dudakları olacaktı. Onunla sevişirken O, kalbimde onsuz olduğum her saniye sızlayan boşluğuna dokunabilecek kadar içimde olacaktı sonunda. Bendeki tek eksik o… ve o şeyi tamamlayana kadar onunla olacaktım….

Saçlarıma iri dalgalar yapmış ve dudaklarıma da, ateş kırmızısı bir ruj sürünmüştüm son olarak. Beni böyle görünce ne yapacaktı? Ne düşünecekti acaba? Son kavgamızda ettiğim onca beylik lafları çiğneyip ona geldiğim için ne söyleyecekti?

Son kavgamızı düşününce aklıma yeniden toprak geldi! Bu gece, ailesinin baskılarının da payıyla kendi evinde kalmayı tercih etmişti. onunla ilişkimi bitirmeden böyle bir şeye kalkışmak istemezdim normalde ama işte, bilinmeyene giderken benden nefret ettiğini yada üzdüğümü bilerek gitmek istemedim. Onu hastaneden sonra görmemiştim ve Keşke farklı türlüsü olsaydı da bu gecemi onunla geçirebilseydim. Ailem gibi onunla da vedalaşamamış, oturup onu sevdiğimle ilgili anlamlı birkaç cümle bile kuramamıştım.

İçimde ezilip duran bu meseleyi bir kenara koyup, odamı hazırlamaya başladım. Önce birkaç mum koydum köşelere, sonrada müzik çalara özel olarak seçtiğim bir CD. Birazda uzun süren bir tereddütün ardından, hep hayal ettiğim şeyi yapıp, yatağıma ve yerlere gül yaprakları serpiştirdim. Belki demodeydi, belki biraz fazla sıradandı ama sonuç olarak bu oda, benim odam ve bu gece gerçekleşecek düş ise, benim düşümdü. Zaman yaklaştıkça kalbimin sıkışmaya başladığını hissediyor Ve garip bir şekilde de midem buruluyordu! Saat gece yarısını bulduğunda tam Can'ı çağırmak için kapıya yönelmiştim ki o sırada, nazik bir tıkırtı duydum. Kapıyı açtım. Gelen Can'dı.

Beni gördüğünde bakışlarında beliren ifade başımın dönmesine neden oldu. onun bana böyle arzuyla bakmasına sanırım hiçbir zaman alışamayacaktım. baştan aşağı beni incelerken nefes almayı unuttum. önü açık geceliğinin altında görünen göğsü kaslıydı ve baklava baklava aşağı

inen kasların pijamasına doğru uzanan yerlerinde kumral tüyler vardı. gözüm aşağılara kayınca başka farklı ve tehlike bir şey daha fark ettim! oldukça büyük ve özgürlüğüne kavuşmak isteyen bir şişlik! yüzüme ateş bastı ve hemen bakışımı tekrar yüzüne kaydırdım ve hızlıca ,

"Can, bende seni bekliyordum" dedim. Ama sanırım bu gece, tehlikeli şeylerden kaçış yoktu bana çünkü bu seferde, fazlasıyla seksi olan dudaklarında, kalp atışlarımın 'ralli yarışlarına girebilecek hızda' atmasına neden olan bir gülüş belirdi!

içimdeki tedirginlikten kurtulmak için elini tutup odanın ortasına sürükledim onu. Canın ağzından, yanan mumları gördüğünde bir inilti yuvarlandı ve aniden beni kendisine döndürüp öpmeye başladı. işte başlıyordu! biliyordum! ama daha müziği bile açmamıştım! panikle bana uzanan dudaklarına minik bir öpücük kondurup kollarından sıyrılarak müzik çalara yöneldim. beni ve hislerimi anlatan yabancı bir aşk şarkısı çalmaya başladı. bu beni rahatlatmalıydı! öyle olmasını ummuştum en azından ama, halen daha bedenim kaskatıydı ve tuhaf , belli belirsiz bir titreme başlamıştı. yüzümü tekrar Can' a döndüğümde, iki koca adımla bir anda yanıma gelip beni yeniden kollarının arasına aldı ve bedenimdeki tuhaf titreme yerini, yanmalara bıraktı. onun değdiği her yerim yanmaya başladı. acemi bir kız gibi ellerimi yüzüne değdirdim ve dudaklarına uzandığımdaysa artık bizim için aşk başlamıştı.

kollarımız hasretle birbirine dolandığında ikimizin de başını döndürecek kadar büyük bir haz denizine düştük. tutkularımız şehvete, özlemlerimiz açlığa karıştı bir anda. dudaklarımı aralayıp, dilini daha da derinlerime davet ederken beni saran kolları sanki içine hapsetmek istermişçesine daha da sıkı sarmalandı… hayal ettiğim gibi yumuşacık olan saçlarını avuçladım ve üstündeki geceliği sıyırıp attıktan sonra parmaklarım yaramaz okşayışlarına başlayarak, ensesinden geniş omuzlarına ve ve beline doğru her bir santimine dokundu.

Can'ın elleri kalçalarımı kavradı ve bende bacaklarımı beline dolandım aynı anda. Tamamen hazır olan erkekliği iç çamaşırımı zorluyorken başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerinde şehvet vardı. Oda en az benim kadar kendinden geçmişti kesinlikle ve nereden başlayacağını da bilemez gibi bir hali vardı. sonra karar vermiş olacak ki, beni içinde gül yaprakları serpiştirilmiş olan yatağıma bıraktı dikkatlice ve yerdeki geceliğine uzanıp cebinden bir şey çıkarttı. sonrada yatağa yanıma uzandı. konuşurken arzularına gen vurmaya çalıştığı için gerilen kaslarını görebiliyordum. bedeni bana doğru sürtünüyordu ama o bu isteğine engel olmaya çalışıyordu. bakışları özlem ve sevgiyle yüzümde dolaştı uzunca bir süre. konuşmaya başladığında ise sesi de oldukça boğuktu.

“seni seviyorum” dedi önce .

“tanrı şahit ya şu anda konuşmaktan çok daha başka şeyler yapmak istiyorum seninle ama önce yapmam gereken çok daha önemli bir şey var” derken elimi tutup oturmamı sağladı ve ellerimi avuçlarının içine aldı.

“hayatım boyunca hiçbir kadına, sana karşı hissettiklerimi hissetmedim, ve ölümle burun buruna geldiğimde bile aklımda sadece sen vardın. bana acı veren tekşey seninle yaşanılacak ne varsa yarım kalacak olmasıydı” şimdi gözlerindeki arzunun yerini, özlem ve hüzün bürümüştü. içimin acıdığını hissedip dudaklarına şefkat dolu bir öpücük kondurdum ve öylece alınlarımız birbirine dayalı bir halde sessizce Allah’ın bize bağışladığı bu ana şükrettik.

sonra tekrar gözlerimin içine baktı ve avucunda saklı duran şeyi parmaklarına alıp bana uzattı ve ben o kocaman zümrüt taşlı yüzüğü görünce ……

görünmeyen yaşlarımla ağlamaya başladım….

“bu yüzük bana annemden kaldı. onu bir gün gerçekten sevdiğim ,özel kadına vermem için bıraktı” dedi söylediği her kelimeyle içimi parçalarken. annesinin onu terk ettiğini biliyordum ve buna değinmemişte olsa ondan bahsederken ki buruk hüznü gözlerine vurmuştu.

“eğer benimle hayatının geri kalanını, Karım olarak paylaşmayı kabul edersen dünyadaki en mutlu erkek ben olacağım” dedi hemen sonra ve bendeki film koparken kendimi de kaybedip gerçekten ağlamaya başladım!

“karen, çok ani olduğunu biliyorum ama ben ..yani şimdi hemen cevap vermek zorunda değilsin! ben sadece seni ne kadar çok sevdiğimi ve istediğimi bilmeni istedim.” dedi çenemden tutup başımı geri kaldırırken. Ağladığımı görmesi ve gözlerine yansıyan mutsuzluk içimi parçaladı. olanlar ikimizin de suçu değildi ve en azından bu son gecemizde ikimizinde dilekleri gerçekleşmeliydi. Bende karar verdim ve“evet” diye fısıldadım.

”seninle evlenmeyi kabul ediyorum”

yeniden öpüşmeye başladığımızda dakikalar öncesinin şehveti yeniden sarmıştı ikimizi de. elleri elbisemin fermuarını açtı ve saniyeler içinde bedenlerimiz arasındaki son engelden de kurtulmuş olduk.

dudakları vücudumda çıldırtıcı bir yolculuğa çıkarken bende ona dair her şeyi keşfe başladım. bedeninde dokunmamdan hoşlandığı her bir noktayı ona karşı bir aşk oyunu gibi kullanarak bana yaşattığı zevkin aynısını yaşattım her anından haz alarak. ama sevişmemiz iyice alevlendiğinde, benim hakkımda bilmediği şeyi unutarak,birleşme anının ikimizin de sabırsızlığı ve hoyratlığıyla zevk dalgasını hissetmeden önce kısa bir çığlık bastım.

"ah Tanrım Karen! özür dilerim bilmiyordum! ben sandım ki!.."dedi kaskatı donup kalmışken.

şşt diyerek dudaklarına uzandım kollarım boynuna dolanmış bir halde. onun suçu değildi çünkü zamanında bakire olmadığımı düşünmesini ben istemiştim.

bedenlerimiz yeniden birleştiğinde onu sığdırabileceğim en derinlerime kadar aldım. ona, benden verebileceğim en büyük parçamı verebilmek için daha da çok açtım kendimi.

zaman durdu…pencereden esen o rüzgar bile esmeyi bıraktı… ve dünyada, dönmeyi….biz birbirlerimizin içinde hem bedenen hem de ruhen kayboldukça ben aşkın tarifini yeniden yazdım.

derin ve bağımlılık yapan bir seramoniydi bence aşk….

bedenlerin değil, ruhların birbirini tamamladığı bir danstı ve biz bu dansa sevişmemizden çok çok önce, daha birbirimizi ilk gördüğümüz anda başlamıştık.

Bölüm 29

aynı gece, Toprak'ın evi

saat gecenin 10'uydu ve Toprak evinde, Melis ile birlikte sürpriz misafir olarak çıka gelen Linda ile karşılıklı oturuyordu şimdi! Melis akşam yemeğine davetli olduğu için oradaydı ve Can'ın sevgilisini görünce de niyetini merak ederek gitmekten vazgeçmişti.

gençadam Linda'yı şüpheyle süzdü. neden burada olduğu ve Can hastanedeyken niye hiç ortalıkta olmadığı ile ilgili binbir tane soru vardı kafasında.

"gelişini neye borçluyuz Linda?" dedi gayet soğuk ve mesafeli bir tavırla.

"ben seni görmek istedim" diye cevap verdi genç kadın.

toprak'ın kaşlarından birisi havalanırken Melis 'te İngilizceyi adam akıllı öğrenemediği için küfürler yağdırarak pür dikkat ikiliyi seyrediyordu.

"bence olman gereken yer Can'ın yanı, burası değil!"dedi toprak aklındakini çekinmeden söylerken.

linda'nın gözlerinden anlık bir öfke bulutu geçti.

"tıpkı Karen'in senin yanında olması gerektiği gibi değil mi?"dedi intikam davullarını çalmaya başlamanın verdiği parıltıyla.

Melis ise 'karen ile Can' ismini aynı cümlede duyunca anlık bir panik yaşadı. 'bu kadın nereye varmaya çalışıyor?' diye düşündü sessizce. Ama diğer yandan da, bu ziyaretin hiçte hayra alamet olmadığı hissi gitgide güçleniyordu içinde!...

Toprak konunun karen'e gelmesinden rahatsız bir tavırla "ne demek istiyorsun?" derken öfkeyle ayaklanmıştı bile. Melis'te hızla kalkarak toprağın koluna girdi ve sakin olmasını fısıldadı.

linda ise bütün olanları iyice yerleştiği koltuğundan bacak bacak üstüne atmış bir halde keyifle seyrediyordu!

"ah, tatlı Toprak, Karen ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor! halbuki haberi yok Can onu kullanıp bir kenara atacak" derken yapmacık bir halde boynunu büktü.

Toprak Melis'in elinden kurtuldu ve Linda' nın boynuna yapıştı ve bir tavuk gibi havaya kaldırdı.

linda çırpınmaya başladı,

Melis Toprağın koluna sarıldı,

Toprak ise kükrercesine bağırdı.

"seni yılan! sen kim oluyorsun da Karen'in adını ağzına alıyorsun! defol git yoksa elimde kalacaksın!"dedi ama kadının boynunu sıkan elleri bir türlü kadını bırakmadı.

Melis panikle, "toprak bırak kadını! toprak! yüzü morarmaya başladı! görmüyor musun?"diyordu çaresizce sesini duyurmaya çalışarak.

Lindanın İngilizce söylediği şeyleri anlamamıştı ama karen ve can arasında olanları yumurtlamaya geldiğini tahmin edebilmişti artık. Toprak'ın deliye dönmesinden belliydi bu ve onu ilk defa bu halde görüyor, Karen'i nasıl derinden sevdiğini de ancak şimdi anlayabiliyordu!

içinde kanayan yarada, daha da büyük bir oluk açıldı. bir kadınla yarışabilirdi ama böylesi bir aşk karşısında kazanabilmesi imkansızdı.

odadaki üç kişinin de gözleri yaşardı.

Melis'in ki kalbindeki sızıdan,

Toprak'ın ki öfkesinden,

Linda'nın ki ise acısındandı…

Toprak nihayet girdiği transtan çıkıp lindayı bıraktığında yere neredeyse cansız yığıldı kadın! boğazından çıkan kağıt yırtılmasına benzer hırıltı bütün salonu doldurdu. Melis tam kadına acıyıp bir bardak su getirmeyi düşünmüştü ki yılan yattığı yerden kıvrılıp zehirli dilini yeniden şakırdatınca anında vazgeçti. Çünkü Linda, ciğerlerindeki azıcık havayı da, zehrini saçmak için kullanmaktaydı!

"aptal herif! yanlış kişinin boğazına yapışıyorsun! bende senin gibi aldatılan tarafım! ta en başından beri ikimizin de gözüne baka baka birlikte oluyorlarmış! Can stüdyoya gitmeden önce benimle konuşup her şeyi itiraf etmişti! neden hiç hastaneye gelmedim sanıyorsun!"

Toprak hiç cevap vermedi. sadece sessizce kadına baktı. Melis o yılanın ne söylediğini bilmiyordu ama bir an önce bu evden gönderilmesi gerektiğini biliyordu!

' ah Karen!' dedi içinden. Ona Toprakla konuşmasını söylemişti! ama kız bir türlü fırsat bulamamıştı ki konuşmaya!

kendisinden beklenilmeyecek bir kuvvetle lindayı kollarından tutup kaldırarak kapıya doğru iteledi. Çat-pat İngilizcesiyle bir daha gelmemesini söyleyerek kovaladıktan sonrada kapıyı sertçe yüzüne kapadı.

derin bir nefes aldıktan sonra korkarak dönüp baktı ardına. Toprak bıraktığı yerdeydi ama bıraktığı halde değildi artık. Gözlerindeki karanlık öyle korkutucuydu ki bir an için korkuyla titredi Melis. Karşısındaki adam tanıdığı kişi değil, resmen cinnet noktası denen o ince çizgide dolanan biriydi artık! onu kendine getirmez ve ona ulaşamazsa bu gece kötü şeyler olabilirdi!

yanına geldiğinde gözlerinin içine bakıp "Toprak bana bak!" dedi. ama genç adam aklındaki her ne ise onunla meşgul gibiydi.

“o yılanın söylediklerine inanamazsın! yalan söylüyor Toprak!” diyerek yeniden şansını denedi Melis!

“lanet olsun Toprak Karen senin arkadaşın! onun nasıl bir insan olduğunu biliyorsun! linda sana her ne dediyse önce karen’i dinlemelisin!”

“biliyordun değimli! Cevap ver!” diye bir andakükredi Toprak gençkıza da. Öfkesi dinmemişti ve maalesef şimdi onu saplayabileceği tek insan olan lindayı da göndermişti Melis . toprak’ın bütün öfkesi karşısında tek başına durmak zorundaydı! Aşık olduğu başka bir kadın yüzünden çektiği acıya ve kıskançlığa göğüs germek zorundaydı.

“benim neyi bilip bilmediğim hiçbir şeyi değiştirmez toprak! Bu senin ile Karen arasındaki bir konu” derken içinde tutmaya çalıştığı gözyaşlarını cesurca sakladı ama Toprak artık ne söylediğini bile duymuyor gibiydi. Bir anda kollarına yapıştı ve sarsmaya başladı!. Öyle büyük bir güçle sıkıyor, Melis’in narin bedenini Öyle hırpalıyordu ki, sanki Karen’e olan bütün hiddetini ondan çıkartmaya çalışıyordu!

“beni aptal yerine koymasına izin verdin! İkinizde aynısınız benim için! Lanet olasıca bir şans istemişti benden! Ve ben ona dokunmaya bile kıyamazken tutup o züppeyle birlikte oldu! İkinizde de gram cesaret yokmuş, gram sevgi yokmuş demekki bana karşı! O bana, seni istemiyorum demeye, sense boynuzlanıyorsun demeye bile tenezzül etmedi! Hadi onu anladım da sana ne oluyor? Yoksa Bu Can Takers, Karenden sonra yatağına senide mi almayı vaat etmişti? Söylesene! Çok mu iyiymiş yatakta! HIı! Zevkli miymiş! Belki şanslıysan yarın gece de sıraya seni alır bay mükemmel! Ne dersin?”

Melis’in yumruk yaptığı elleri cümlenin sonunda dayanamamış, göz yaşlarıyla birlikte öfkesi de bir sel gibi boşalıp Toprak’ın yüzünde patlamıştı! Sağlam bir yumruktu… Toprak’ın sendelemesine , sersemlemesine, kendine gelmesine yetecek kadar sağlam bir yumruk.

Gençadam bedenini saran öfke ve cinnetin bir dalga misali çekilmesiyle durulup anın ve söylediklerinin ciddiyetini anlar gibi oldu. Melis omuzları sarsıla sarsıla ağlıyor ve narin parmağını sallarken diğer yandan da bağırmaya devam ediyordu .

“ bir başkasına tercih edilmediğin için acımı çekiyorsun ha! Sana bir haber vereyim mi Toprak! Daha gerçek acının ne demek olduğunu bile görmedin sen! Benim gibi sevdiğinin bir başkasına olan aşkını sana anlatıp , omzunda ağlayıp, hatta sonra tutup öfkesi yüzünden seni namussuz olmakla suçladığı zaman anlarsın ancak, nasıl acı çekiliyormuş diye!”

Toprak Melis in ima ettiği şeyi bir an için anlayamadı. Daha doğrusu bütün beyin hücreleri şiddetle inkar etmeyi seçmişti duyduklarını. Evet evet! Kafası durmuştu ve artık saçma sapan şeyler duymaya başlamıştı! Melis'in ona aşık olması imkansızdan da öte bir şey, tam bir saçmalıktı!

Melis sevdiği adamın yüzündeki anlam ifadesini çok iyi okumuştu. Tanıyordu çünkü onu. Bunca zaman ondan kız arkadaşlarını dinlerken , düşüncelerinin yüzüne nasıl yansıdığını defalarca görmüştü. Biliyordu genç kız. Onun kendisine aşık olmasının saçmalıktan öte bir şey olmadığını düşünüyordu Toprak. Melis ölene kadar kalbine gömmeye karar verdiği aşkını itiraf ettiği için büyük bir pişmanlıkla sendeledi. Yer ayağından kaydı sanki. Tam kontrolünü kaybettip düşeceği sırada ise güçlü kolların onu yakalayıp koltuğa çektiğini fark etti.

"tamaaam, tamam. İşte böyle kıpırdamadan yat! Bacaklarının altına yastık getireyim bende."

"dur gitme!" dedi melis telaşla Toprak'ın elini tutarken. Genç adam kaşlarını çatarak baktı yaptığına. Melis hızla ellerini geri çekti. Yaşadığı utançla gözlerini yumdu sımsıkı. bakamazdı artık yüzüne! Toprak'ın kendisine aşık olan kızlar için 'onlara acıyorum' dediğini duymuştu çok defasında ve muhtemelen şimdi de ona acıyordu! hatta düşük gelirli bir ailenin kızı olarak kendisiyle ilgilenebileceği gibi zavallı bir umuda kapıldığı için, aptal olduğunu bile düşünüyordu Toprak.

Yer yarılsa da içine girsem diye düşündü genç kız. "unut!" dedi başını diğer tarafa çevirdikten sonra doğrularak. Bir anda midesi kasıldı ani hareketle. Toprak tam 'yatman lazım…' diyecekti ki koltuktan sıçrarcasına kalkıp ellerini havaya kaldırdı.

"bana dokunma sakın!" dedi yaşlar gözlerinde parlarken. Başkalarının yanında ağlamaktan nefret ediyor olmasına inat durmuyordu pınarları.

"bana dair söylediğim her şeyi unut Toprak! Bir daha görüşmeyeceğiz nasıl olsa.."

dedi ve çantasını masadan kaptığı gibi kapıya yöneldi. Derken içini kemiren son şeyi de söyleyip öyle gitmek istediğini fark etti o kapıdan.

"bu arada, eğer o yosmanın söylediklerine inanmayıp bana güzel güzel sorsaydın gerçekleri, karen'in hiç Can ile yatmadığını söylerdim sana. Ve, seninle de birlikte olmayacağını… çünkü gerçek şu ki akıl her nekadar seni hak edeni sev desede kalbine, aşk adres dinlemiyor… ve sanırım bu oyunda üçümüzde aşkı yanlış adreslerde aramaya mahkumuz"

bölüm 30

Can,

genç adam gözlerini açtığında, hava hala karanlıktı. bir an için olanları anımsamayarak yanındaki kadına baktı….karen! doğru ya artık onundu karen! ölene kadarda onunla olacaktı! peki ya Toprak ne olacaktı? henüz onunla konuşmadığını tahmin edebiliyordu. her şey okadar olağandışı bir hızla gelişmişti ki, birbirlerine olan hislerinin gücüne de karşı koyamamışlardı. yarın sabah ilk iş Karen'e bir an önce Toprakla ilişkilerini bitirmesini söyleyecekti… Karen' e dokunmasını yada sarılmasını istemiyordu kesinlikle. zaten böylesi diğer adam içinde daha adildi! çok şükür ki kendisi Linda ile beraberliğini bitirmişti daha evvelinde. Ama anlaşılan genç kadın sessizce çekip gitmişti, çünkü kimsenin haberi yoktu ondan.

Hissettiği tarifsiz mutlulukla yüzüstü yatmış olan nişanlısına sarılıp kollarına aldı. Yüzüne minik bir buse kondurdu. ama maalesef bu masumane öpücük, anında uyarılmasına yol açtı yeniden. ona karşı hala Açtı! Halbuki defalarca sevişmişlerdi! Üzerine uzandı ve genç kadın halen daha uykusundayken sevişmeye başladı, bu sefer daha yavaş daha uzun ve daha da zevk vericiydi öpüşleri. hele de bedeninden yayılan o tatlı bisküvi kokusuna deli oluyordu. bir süre sonra Karen'de uyanınca ona eşlik etmeye başladı. dakikalar sonra ikisi de nefes nefese ve terlemiş bir halde yatağa yığıldılar. Karenin bakire olması ne kadar büyük bir sürpriz olmuşsa onun kıskanç kalbi için, böylesi ateşli ve mükemmel sevişmesi de bir o kadar sürpriz olmuştu. Ama bunlardan da öte bir şey vardı aslında aralarında. Bedenleri okadar uyumlu, birbirlerinin ihtiyaçlarına ve isteklerine hiç konuşmadan o kadar iyi cevap veriyorlardı ki, karenle sevişmek zevk denizinde yorulmadan ve nefessiz kalmadan yüzmek gibi bir şeydi. Saatlerce hatta günlerce devam edebilirdi buna. Vücutları kilit ve anahtar gibiydi. onlarca kadınla sevişmişti ama karen ile yaşadıkları her şey onun için bir ilkti! İçinde saklı tuttuğu ne kadar duygu varsa karen bir anahtar gibi açmıştı kilitlerini.

"bana kendini anlatsana" dediğini duydu karenin omzuna başını dayayarak. Can Gülümsedi.

"pek bir şey yok aslında, neyi öğrenmek istiyorsun" dedi saçlarını tatlı tatlı okşarken. Karen göğsüne arzu dolu bir öpücük kondurdu.

"ailenden bahset mesela "

"babamı tanıyorsun dışişleri bakanı şu anda, en son ki icraatıysa beni sırtımdan vurmak oldu… Üvey annem Cindy Takers ise, iyi bir kadındı. Bana öz oğlu gibi baktı. sekiz sene önce bir hastalık yüzünden kaybettik"

ikiside bir süre sessiz kaldı. ama Can'ın sessiz kalma nedeni hatıraların acısından çok bunları bu kadar rahatça konuşabiliyor olmasıydı artık. Karen ile birlikte ise eskiye dair hiçbir yara içini acıtamıyordu sanki.

“peki gerçek annen? ona ne oldu?” diye sordu sevdiği kadın yeniden. bu sefer bir koluna yaslanıp ona doğru dönmüştü. çok yakındı yüzleri.

ve Can ne varsa annesine dair hatırladığı, her şeyi karen’e anlattı.

“ama yine de onu arayıp , yaşıyorsa mutlaka bulacağım Karen, bir kere ölüme ramak kala bunun pişmanlığını yaşadım. bir daha yaşamayacağım. o yüzden eğer yaşıyorsa onu bulacak ve yaptıklarının sebebini soracağım”

“yüzünü hatırlıyor musun peki?” dedi karen şefkatle.

“şey aslında çok net değil… sadece gözlerini hatırlıyorum. benimkiler ile aynıydı ve çok çok güzel bir kadın… tabii senden sonra”

karen gülümseyerek dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu ve “peki ismi neydi?” diye sordu ardından da.

“Nazlı Eren diye biliyorum”

“emin değil misin?”

“aslında emindim taa ki doğum belgemi gösterene kadar. orada annem D.Nazlı ismiyle geçiyor. ama babamın ikinci ismi konusunda hiçbir bilgisi yok..”

“eğer evlendiyse de soyadı değişmiştir. onu bulman zor olabilir”

Can bir anda gerildi. tuhaf bir şekilde annesinin evlenmiş olabileceğini hiç düşünmemişti! yada başka çocukları olabileceğini! içinde bir şeyin tekrar kanadığını hissetti.

“ne oldu bir tanem?” diye sordu Karen. anlaşılan o ki, hislerini yüzüne yansıtmamayı ihmal etmişti. tam alışkanlıkla yok bir şey diyecekti ki, bunun için hiç sebep olmadığını anımsadı. çünkü Karen’in yanında maskelerine ihtiyacı yoktu !

“sence başka çocukları olmuş mudur?” diye sordu yinede sesindeki titremeyi saklayarak. ama Karen onun içindeki hüznü okuyordu sanki. başını sarmalayıp göğsüne bastırdı ve saçlarını öptü. içindeki çocuğa ulaşmaya çalışır gibiydi.

“daha iyi ya o zaman, kocaman bir ailen olmuş olur” dedi . sesinde müjdeli haber getirmiş birisinin tınısı varsada her nekadar, yinede Can’ın çözemediği bir de hüzün saklıydı sanki.

“senin neyin var?”diye sordu kaygısını içinde yaşatmak yerine ve başını kaldırıp sevdiği kadının gözlerine baktı. Ama orada yalnızca saklanmaya çalışan bir sır perdesi gördü malesef! Karen’in içinde tuttuğu ve ona acı veren, ne gibi bir sırrı olabilirdi ki?…

“hiiiç, yok bir şey” dedi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle ve yeniden dudaklarına uzanıp bedenini genç adama sundu. Can ise nişanlısının bu isteği karşısında tamamen savunmasızdı. aklında şüphe ve korkuya dair bütün düşünceler silinirken tek bir an kaldı aklında…ve yeniden, Karenin içinde kayboldu. Yorgunluk ve uykusuzluğun etkisiyle birbirlerinin kollarında uykuya dalarken Can karen’in, onu terk etmek için uyumasını beklediğini elbette bilmiyordu.

Bölüm 31

Karen

sabaha doğru güneş alacakaranlığı yırtarken, sonsuza kadar erkeğim olarak kalacak adamın kollarından usulca ayrılıp bir hayalet gibi odasını terk ettim.

eminim hepiniz bir planım olup olmadığını merak ediyorsunuzdur. evet bir planım var! ama mükemmel olduğunu söyleyemem… hani dün size tanrının yardımından bahsetmiştim ya? ha! işte planımın kilit noktası orası… anlamadınız değimli?

neyse durun size en başından anlatayım...

dün elimdeki kasetin beş kopyasını çıkartmış ve bir kargo kutusu hazırlayıp içine bunlarla birlikte bir de alıcı ile not bırakmıştım. Çıkarken bunu güvenlik müdürü bay james’e teslim ettim ve benim hemen arkamdan bir motor kurye çağırıp üzerindeki adrese bu kargoyu göndertmesini istedim. adres melis’in eviydi ve orada olacağını ümit ediyordum.

‘neden Melis?’ dediğinizi biliyorum. çünkü o hakan’ın tanımadığı için takip ettirme ihtimali olmayan tek dostum. ortalıkta böyle bir kaset varken ailem ve toprak dahil villanın da takip edildiğine yüzde yüz eminim. Ayrıca telefonda açamıyordum. çünkü büyük bir ihtimal dinlenmekteydim de. En ufak bir ihmalim, hem benim hemde sevdiklerimin ölümüne sebep olacağı için tek çarem Melis olmuştu.

Neyse, plana dönecek olursak; poşedin içerisindeki notta melis’e herşeyi anlatmıştım ve kasetlerden üçünü İstanbulun en prestije’li üç kanalına, öğlen haberlerine yetişecek şekilde gönderilmesini istemiştim. kalan iki kasedi ise savcılık ve emniyet müdürlüğüyle irtibata geçip elden teslim ederek suç duyurusunda bulunmasını istemiştim.Ayrıca hakan Kamgar’ın

beni kaçırdığı ile ilgili ek bilgiyi de güvenlik birimlerine iletmesini tembihlemiştim. üzerimde bir takip cihazı vardı ve alıcısı da kargonun içerisindeydi. ama takip cihazları genel olarak büyük olduğu için üzerimin aranma riskine karşı gelişi güzel topuz yaptığım saçımın içine saklamıştım. bizimkilerden hiç kimseye haber vermemesini istedim. çünkü biliyordum ki hiç kimse böyle bir durumda sağ duyulu davranmayacaktı ve ben bütün bunlar olup biterken ateş hattında kalmalarını istemiyordum.

planım son parçası olarak bütün bu plan sürecinde Hakan'ın benimle ilgili planı her ne ise onu ertelemesi için oyalayacak, öldürmesine engel olacak, üstümdeki cihazı bulmasını önleyecektim. taa ki güvenlik güçleri gelip bizi bulana kadar……..

görüyorsunuz ya, planımda her şey şansa bağlıydı, umutlar ve ihtimaller altındaki işim resmen Allah'lıktı!

viyadük inşaatına geldiğimde araba lastiklerine toz attırarak fren yaptım. uğursuz bir sakinlik ve sessizlik vardı. ortalıkta hiç kimseyi görmemiş olmam içimde anlık bir sevinç ve umutla nefes almama neden oldu ama hemen sonra köprü ayaklarının arkasından çıkan iki adamı gördüğümde bu sevincimde kursağımda kaldı maalesef! iki tane iri kıyım ve orta yaşlı adamın Afgan olduklarını tahmin ettim. çıkık elmacık kemiklerinin etrafındaki deri çukurlarmış kirli sakalları uğursuz yüzlerine daha da karanlık bir ifade katmıştı!

"kaldır ellerini" dedi birisi ve bende elimde minik kasetim, uslu bir kız gibi denileni yaptım. adamlar usulünce üstümü aradıktan sonra anahtarlarımı aldı ve ben yeni yanaşan siyah bir jipe doğru götürülürken ,diğer adamda arabama binip ters istikamette gözden kayboldu. sarı kızımın arkasından bakarken içimin parçalandığını hissettim!

"arabama ne yapacaksınız!" diye sordum sinirle beni arabaya itekleyen adama.

ama o cevap vermek yerine homurtulu bir kahkaha attı! Benimse baykuş ötüşünü andıran sesi tüylerimi diken diken yaptı!

camları karartılmış ve ön ile arasına tel kafes konmuş olan koltukta giderken adamların beni bağlamamış olmalarına şaşırmıştım. gerçi iki yanımdada birer kişi oturuyordu ve istesemde bir şey yapamazdım… yolboyunca adamlar kendi arasında Afganca konuşmuş arada da bana bakıp sarı dişlerini göstererek sırıtmışlardı.

' camı açın!' diye bağırmak geldi bir an içimden! öyle ağır bir sigara kokusu vardı ki arabada gelen öksürük krizimi bastırmakta zorlanmaya başlamıştım.

Edirne sınırına doğru yarım saatlik bir yolculuğun sonunda, bir çiftlik evine giriş yaptık!.. yol boyunca bütün tabelaları izlemiş ve bulunduğumuz yerin adresini rahatlıkla söyleyebilecek kadar çok şey görmüştüm. ama adamlar bunu önemsiyormuş gibi görünmüyorlardı! gözlerimi bağlamadıkları da düşünülürse bunun nedenini anlamak için Einstein olmama gerek yoktu sanırım! belli ki biletimin her halükarda sadece gidiş yönlü kesildiğini biliyorlardı!

araba, ahırların yanından geçip çiftlik evinin önünde durduğunda, etrafımızı bir sürü adam sararak, beni tuttukları gibi evin arka tarafındaki bir odaya fırlattılar. hemen etrafta kendimi savunmak için kullanabileceğim ne varsa aramaya koyuldum. ama hakan KAMGAR zeki bir adamdı! odanın ortasında karşılıklı olarak konmuş iki küçük koltuktan başka hiçbir şey yoktu çünkü. camsızdı ama duvarları kağıtla döşeliydi. güçlü ve beyaz ışıklarla aydınlatılmış ve yerleri oldukça tüylü ve pahalı bir halıyla döşenmişti. halının üzerinde yer yer ezilmiş alanları görünce buranın normalde yaşanan bir mekan olduğunu ve içerideki eşyaların benim gelişim nedeniyle çıkartılmış olduğunu da anladım. yatak yoktu, sadece iki tane sohbet amaçlı koltuk? ayrıca da yerde pahalı bir iran halısı… anlaşılan o ki burada geceyi geçirmem planlanmadığı gibi, infazımda ya bu odada olmayacak yada kansız bir yöntemle yapılacaktı!. korkuyla titreyip işe yarar bir şeyler bulmaya verdim dikkatimi. koltukların bacaklarına baktım. ince birer topukları vardı. yüzümü kapıya dönüp tek tek yoklamaya başladım çıkan varmı diye. bingo! Çıkan topuğun ucunda sivrice bir çivi de vardı üstelik! Hiç silahsız olmaktan iyidir diye sevinip hemen o koltuğa geçip oturdum. ve biraz sonra kapının açılmasıyla tekrar ayaklandım. Hakan kapıdaydı. üzerinde yine beyaz renk ve yer yer ince çizgileriyle hoş görüntülü bir gömlek vardı. saçlarını özenle taramış ve gömleğinin kollarına altın düğmeler takmıştı. kumaş pantolonu, parlayan ayakkabıları ve pahalı kemeriyle görüntüsü için oldukça mesai harcadığı belli oluyordu! onu her kılıkta beklerdim…. ama bunlar! ya beni etkilemek için böyle giyinmişti yada benimle işini hemen bitirmeyi hesap edip başka bir randevuya yetişmek için böyle giyinmişti… ilki olması için dua ettim!

Bölüm 32

KAREN,

Başımda berbat bir ağrıyla ayılmıştım ama kötü bir koku, ısrarla tekrar bayılmamı ister gibi ciğerlerime nüfus ediyordu! Çamurlu yerde doğrulmaya çalışırken üstüme yapışan otları temizlemeye çalıştım. Tamamen karanlık bir yerdeydim. Hafızama, nerde olduğum ve neden bu halde olduğumla ilgili anılarımın geri gelmesiyle de, sırtımda ki keskin acıyı ancak o zaman hissettim!

En son çiftlik evindeki o odada hakan kamgar ile karşılaşmıştım.

“açıkçası buluşma yerine geleceğinden şüpheliydim” derken beni baştan aşağı süzmüştü.

“başka şansım varmıydı?”

Arkasından insan yarması iki korumasının da girdiğini gördüğümde ise, ‘sıçtık’ diye söylendim.

“benden korkmadığını sanıyordum?”dedim bu ihtimali düşünmemiş olmama kızarak.

Elini pantolon cebine sokup oldukça rahat hareketlerle “korktuğumu kim söyledi?” dedi.

“eh! 1.70boyunda cılız bir kadına karşılık sen ve iki tane iri yarı koruma? Bana sağduyum benden korktuğunu hissettirdi biraz!”

Yüksek arkalıklı koltuğun arkasında durdu ve “kendini fazla önemsiyorsun. Kaseti ver!” dedi tadı kaçmış gibi.

“şey, hemen mi?”

“evet! “

“peki ben sonra ne olacağım?”

Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerken kaşlarını çatıp başını yana eğdi.

“bende bunu düşünüyordum zaten karen. Seninle ne yapacağım?”

hissetirmemeye çalışıyordum ama adamın benimle ne yapacağını düşündüğü kısımda ciddi bir uğursuzluk sezmiş ve korkuyla titremeye başlamıştım! Onunla yalnız başına kalacağımı düşünmüştüm , konuşarak oyalayabileceğimi de… ama görünen o ki, Hakan Kamgar randevu defterinde bu iş için pek vakit ayırmamıştı!

“güzel bir kadınsın. Senin gibisine binlerce dolar verecek müşterilerim var..”

ah lanet olsun!

“eğer öyle bir şey yaparsan ilk müşterinin aletini kesip köpeklere sosis niyetine yediririm!” diye yerimden fırlayıp üstüne atlamıştım ama tabii ki ona dokunamadan iki koruması birden beni kollarımdan yakalayıp koltuğa geri çiviledi!

“işte bende bundan bahsediyordum karen! Sorun yaratan kadınları hiç sevmem, hele de senin gibi bela yaratanları hiçten sevmem! Açıkçası şu anda sana seçenekler sunuyor olmam bile senin için bir lütuf ama bunu bile görmüyorsun bir türlü!”

erkekler arasında kıskanıldığım çok önemli yeteneğimi ifşa edip, iki metre uzağımdaki yüzüne yoğun menzilli bir tükürük attım!

“al seçeneklerini kıçına sok o. Çocuğu!”

demem ile sağ taraftaki Lanet koruma, çok acıtan okkalı bir tokat attı ve koltukla birlikte yere yığıldım. ve birden saçımdaki tokada yerinden fırlayarak izleme cihazının düşmesine yol açtı!

fark eden varmı diye bir süre kıpırdamadan kaldım …. kimse bir şey söylemedi! yaşasın! çaktırmadan avcuma saklayıp duvar dibine doğru emeklemeye başladım. Başarabilirsem çorabımın içine sokacaktım ancak problemlerim böylece son bulmayacaktı. eğer polisin bu sinyali izleyip sadece cesedimle karşılaşmalarını istemiyorsam , ne yapıp edip hakanı oyalamalıydım!

“silah kaçakçılığında işler istediğin gibi gitmiyor herhalde! Kadın etinden mi medet umar hale geldin!” dedim duvara sinmiş ve bir kedi gibi kıvrılmışken.

Gördüğü manzaradan eğlenmiş olacak ki, oturduğu koltukta bacak bacak üstüne atıp korumasından parmak işaretiyle bir puro istedi. ‘Eh, eğer bu eğlence onun biraz daha burada kalmasına yarayacaksa bence hiç sorun yok!’ diye düşünmüştümki, Sigarasını yakarken bembeyaz dişleriyle bana sırıttıktan sonra işin eğlence kısmının onun için ne olduğunu anlamamı sağlayan cevabı verdi!

“sizin gibi kadınların eksiği ne biliyor musun? İyi bir dayak! Bir tokat yiyince duruşun nasılda değişti… ama o sivri dilin için bence biraz daha dayağa ihtiyacın var.” Deyince yakınımdaki koruma tekmesini sol yandaki boşluğuma savurdu. elimdeki vericiyi düşürmemek adına kıpırdayamamıştım bile! ve bu da morartıcı bir ağrıyla yeniden yere kapaklanmamla sonuçlandı.

İki büklüm kıvranırken nefes almaya çalışıyordum. Gözümden yaş gelmişti ama zihnimi duru tutmak için çabalayarak aceleyle elimdekini çorabıma sıkıştırdım ve yeniden duvar dibine geçtim ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım.

“işte böyleee, sanırım artık aynı dili konuşmaya başladık karen! Ne diyorduk? Ha ! seçenekler…‟

yüzüne buz gibi bir bakış attım ama ses çıkartmadım çünkü az önce,Koruma düşen koltuğu kaldırırken çıkan çivili topuğu görmemişti ve ben de bir yolunu bulup onu ordan almanın derdine düşmüştüm.

“ikinci seçeneğinde, bizim için uyuşturucu satıcılığı! Senin gibi yemlerin peşine takılan çok genç oluyor, tabii burada çulsuz veletlerden bahsetmiyorum. ”

Adi herifin yapmadığı yasadışı iş kalmamıştı anlaşılan! Benden bir cevap beklediğini fark ederek konuşmayı uzatacak bir şeyler söylemeye çalıştım.

‟ ailem beni arayacaktır! Babam eski mit emeklisi, eninde sonunda izimi bulur! Tabii seninkini de ‟

“ama dul annen pek bir şey yapamaz değil mi?”

“aşağılık herif!” diye kükredim yine ve buda saçlarıma yapışılıp yüzüme bir tokat daha yememle son buldu….

“çocuklar yüzüne vurmayın! Yoksa iyileşene kadar beklememiz gerekecek”

üçü birden iğrenç birer kahkaha attı. Ve ben her dakikası bir ömür gibi gelen bu sohbetin her anından nefret ettim.

İlerleyen yarım saat Hakan’ı abuk subuk sorular ve bahanelerle oyalamamla ve karnımla birlikte sırtıma ciddi darbeler almamla son bulmuştu. Fırsat bulduğum bir anda Hakan’ın saatine bakabilmiş ve saatin 11.30 olduğunu görmüştüm. Bir- iki saat daha vardı polislerin gelmesine, tabii o da melise kargom ulaşmışsa ve o da zamanında polislere yetişebilmişse.

Derken korumalardan birinin telsiz kulaklığında bir şeyler dinleyip telaşla Hakan Kamgar’a fısıldadığını fark ettim ve işte ne olduysa da o anda oldu zaten!

“televizyon kanallarına kasetin kopyasını gönderdin ha!” diyen hakanın bağırmasının ardından, yerdeki çivili topuğa uzandım…. tam yakaladığım anda korumalardan biri beni kollarımdan tutup resmen havaya kaldırdı ve ben, elindeki silahı beynime doğrultmuş olan hakanın yanağının tam orta yerine çiviyi saplayıverdim!

Silah ateş aldı…..

Kurşun Beni ıskalayarak beni tutan korumaya saplandı…

Ani bir hızla düştüğüm yerden kalkamadan sa diğer korumanın sırtımda koltuğu kırmasıyla yere iki seksen uzanmam ve Odaya bir sürü adamın doluşması bir oldu!

birisi kafama sert bir şeyle vurarak bayılmama sebep olmadan önce düşündüğüm son şey, Güzelim iran halısının Hakan'ın kanıyla rezil olduğuydu!

Nerde ayıldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her şeyden önemli olan şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için çorabıma uzandım ve cihazın hala orda olduğunu gördüm. Kaç saat geçmişti? Niye kimse gelmemişti? Daha da önemlisi neden beni öldürmemişler de buraya kapatmışlardı?

Ayağa kalkıp dikkatlice duvarı bulmaya çalıştım. Ama elimin altındaki şey düzgün bir betondan çok kurumuş kil gibi pürüzlüydü… ayakkabım kayan çamura batıp çıkarken kapıya ulaşmaya çalıştım. Nasıl bu kadar karanlık olabiliyordu? Nasıl bu kadar kötü kokabiliyordu bir yer? içimden bir his bastığım şeylerin çamur olmadığını söylüyordu! bunu düşünmemeye çalışıp yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettim ve İste kapıyı bulmuştum sonunda! Uyduruk, tahtadan bir kapıydı bu! açmak çocuk oyuncağı olacak diye düşünüp omuz attığımda ise açılan tekşey, benim acı dolu çığlıklar atan çenem oldu! Ya, omurgamdaki kemiklerden biri kırılmıştı, Ya da başka bir şey… gelen şıngırtıya bakılırsa da kapı dışarıdan zincirle kilitlenmişti. ve bu yüzden birkaç santimden fazla da oynamamıştı…

Bulabildiğim en kuru duvar dibine yanaşarak çömeldim. Koku yüzünden ciddi bir öksürük krizine girmiş ama sırtım yüzündende nefes alamaz bir hale gelmiştim.

burada daha fazla kalırsam kesinlikle zehirleneceğime emindim! endişeyle izleme cihazını yeniden elime aldım ve görmeyen gözlerle incelemeye başladım.

neden hala beni kimse aramaya gelmedi diye düşünürken de, cihazın ortasında kocaman bir kırık olduğunu fark ettim.

BÖLÜM 33

Öğlen suları emniyet müdürlüğü,

Müdürün odasında toplanan dört kişide de gergin bir bekleyiş vardı. Melis , toprak,can ve ertuğrul bey Karenin yerinin tespit edilmesini bekliyordu sabırsızlıkla.

Melis, kargoyu geç açsaydı neler olabileceğini düşünerek ürperdi bir an. Sabaha kadar uyumadığı için Kargo geldiğinde oralı bile olmamıştı. Annesi ısrar etmeseydi çok geç olacaktı.

Kutunun içindeki mektubu okuduğunda hissettiği endişe ve paniği halen daha atamamıştı üstünden. Karen nasıl böyle aptalca davranabilmişti? Anlayamıyordu genç kız bir türlü. Bir de mektupta kimseye haber verme diye yazmıştı! "kusura bakma ama karen, planın çok boktan!" diye söylenip patronunu aradıktan sonra sırasıyla üç büyük haber ajansına gidip, haber müdürlerine kasetleri elden teslim etmiş ve emniyete gelmişti. Aslında aklında Can Takers'ı da buraya sürüklemek yoktu ama genç adam kargonun izini sürüp evine geldiği için onunda emniyete gelmesini söylemişti telefonda.

Toprak'a baktı tedirginlikle . Toprak'a haber veren kişi Ertuğrul bey'di çünkü savcının yakın arkadaşıydı Toprak. Neyse ki korktuğunun aksine, geceki öfkesi tamamen geçmiş ve sadece odadaki diğer herkes gibi Karen için endişe eder bir hal kalmıştı gençadam da.

Kapının çalınmasıyla herkesin bakışları içeri giren memura yöneldi.

"efendim izini bulduk. Edirne sınırına yakın bir çiftlikte. ancak sinyal bir saat önce kesilmiş"

herkes endişeyle bir an için birbirine baktı

"bu, ne demek oluyor ozaman?" diye sordu Melis…ama kimse cevap vermedi….

Can, "benim helikopterim buraya bir km uzaklıktaki bir sahada hazır olarak bekliyor. dilerseniz onunla gidelim savcı bey"dedi.

"tamam, bölgeye yakın birimlere haber verildi zaten, bizde sanırım 15dakika içinde orada oluruz"

kısa helikopter yolculuğu boyunca Can Karenin neden böyle bir şey yaptığına akıl erdiremiyordu bir türlü. Melis 'ailesinin ve kendisinin hayatıyla tehdit ettiklerini söylemişti ona ama yine de her şey kafasında

karma karışıktı işte. Gece karenle yaşadığı bütün her şey sanki bir asır önceymiş gibi geliyordu şimdi. Karen ölüme gideceğini bildiği için mi onunla birlikte olmayı ve hatta evlilik teklifini kabul etmişti. "hayır!" dedi genç adam içinden. "karen beni sevdiği için birlikte oldu ve evlenmeyi kabul etti ve… yine beni sevdiği için ölüme gözü kapalı gitti!"

Can büyük bir acıyla gözlerini yumdu. gözünün kenarından engelleyemediği bir yaş süzüldü….karen, onsuz zaten yaşayamayacağını bilmiyor muydu peki?

orada böylece oturuyor olmak ve elinden hiçbir şey gelmemesi çıldırmasına sebep oluyordu! Ama hepsinden de acı olan şey, oraya gittiğinde neyle karşılaşacağını bilmemesiydi aslında... kalbindeki sızıyla baş etmek için dişlerini sıktı. Ya ölmüşse? ! O zaman varı-yoğu ne varsa, hepsini harcar ve o Hakan Kamgar denen adamı bulup, Canını kendi elleriyle alırdı!

Helikopter açık düzlükteki yakın bir araziye iniş yaptı. Yarım km ötede polis arabalarını görebiliyordu şimdi genç adam.

Diğerleriyle birlikte hızla ekiplerin olduğu yöne doğru koştular. Ekibin başındaki komser durumu emniyet müdürüne rapor ediyordu.

"efendim içeride en az yirmi kişi olduğunu sanıyoruz. Arazi çok geniş olduğu için çiftliğin etrafını sarmak için fazladan ekip getirmek zorunda kaldık."

Sonrasında gerçekleşen bütün her şey Can için bir kabus gibiydi. içeriden teslim olun çağrısına ateşle cevap verilmiş ve yarım saatlik çatışmanın ardından özel timin içeriye helikopterlerle baskın yapması sonucu çatışma son bulmuştu. Can geçen bütün o süre boyunca 'bir rehineleri olduğunu' söylemeleri için beklemişti umutla ama, ne böyle bir şey olmuştu. nede karenden herhangi bir iz yada haber gelmişti…

baskının sonunda çiftlik evi güvenli hale getirildiğinde Emniyet müdürü, Hakan Kamgar'ın yaralı olduğunu ve iki adam dışında hiç sağ kalan olmadığını söylemişti.

"Hakan KAMGAR'ın bir daha gün yüzü göreceğini hiç sanmıyorum! çünkü başta Amerika olmak üzere bir çok Avrupa ülkesinde hakkında tutuklama kararı çıkmış durumda…buradaki sorgusundan sonra büyük ihtimal ABD ye teslim edilecektir." demişti savcı bilgi verirken.

Şimdi sağ ele geçirilenlerin Karen'in nerde olduğuyla ilgili ifadelerinin alınmasına sıra gelmişti.

"ben buraya bir kadının getirildiğini gördüm. yeşil gözlü uzun boylu bir kadındı. elleri yada gözleri bağlı değildi.. yine patronun eğlencelerinden biri sanmıştım açıkçası"

"peki ne oldu ona?" diye sordu savcı

"nerede olduğunu bilmiyorum ben arka tarafta hayvanlar ile ilgileniyordum zaten. polisler etrafı sarana kadarda hiçbir şeyden haberdar olmadım"

"ya sen!" diye sordu bu sefer e.müdürü diğer adama.

"şey ben o kadının geldiğini bile görmedim. Ben veterinerim sadece. burada bulunmam bile tesadüf. arkadaşla birlikte arka tarafta hayvanlarla ilgileniyordum.. Sonra Hakan beyin yüzüne çivi saplandığını söyleyip apar topar beni çağırdılar, onun pansumanıyla ve dikişiyle ilgilendim. sizde tam o sırada baskın yaptınız zaten."

"yani kadını hiç görmedin mi?"

"galiba alt kattaki odalardan birinden Hakan beyi çıkarttıklarında içeride bir kadının uzandığını gördüm sanki amaaa…. Cansız gibiydi sanki… sonrada ben hakan beyle yukarı çıktım ve o kadına ne olduğunu da görmedim" dedi.

Can Karenin neler yaşamış olabileceğini düşününce bacakları hissizleşti bir anda ve düşmemek için duvara dayanmak zorunda kaldı.

"peki sizin dediğiniz gibi kadını öldürmüşlerse de ceseti buralarda olmalı, nereye götürmüş olabilirler?"

iki adamda birbirine baktı.

"ben olsaydım bina içinde bir odaya atardım. Burada fazla arazi hayvanı var! Dışarı atarlarsa cesedi parçalarlar" diye fikir yürüttü çiftlik işleriyle ilgilenen adam.

birden Melis'in öğürdüğünü işitti Can. Sonra da hıçkırıklarla sarsılarak Toprağın kollarında ağladığını. Gözleri doldu. Burada bu yabancıların 'ceset' diye bahsettikleri kişi onun Karen'i olamazdı!

"peki hala hayattaysa? Ozaman ne yapardın?" diye sordu memur yeniden. adam kısa bir süre düşündükten sonra kendinden emin bir halde cevap verdi.

"şey , kadın tehlikeli olduğu için kaçma riskine karşı arkaya götürdüm ben olsaydım"

"arkada ne var?"

“ahırlar var, içindede özel olarak yapılmış odalarımız mevcut. Hakan bey arap atları yetiştirirken orayı taylar için hazırlatmıştı. Hayvanları gündüzleyin güneş ışığından tamamen uzak tutmak için yapılmış odalar vardı orda. Hiç kimsenin kaçamayacağı kutu gibi yerlerdir.”

Can içindeki son umut kırıntısıyla diğer memurlarla birlikte arka taraftaki bahsi geçen ağırlara koştu.

içerisi neredeyse tamamen boştu çünkü hayvanların çoğu açık araziye dağılmıştı. Gençadam içeri girdiğinde adamın tarif ettiği gibi üç oda saydı farklı yönlere yapılmış. Ama sadece birisinin kapısında zincir vardı.

“bu tarafta!” diye bağırdı memurlara.

eğer adam onlara böyle bir oda olduğunu söylemeseydi kimsenin aklına gelmezdi kesinlikle karen’i orada aramak. Ahırın en dibinde kesinlikle hiçbir güneş ışığı almayan ardiye odası gibi küçücük bir yerdi. kapısı sıkı sıkıya kapatılmışsa da içeriden ağır bir koku çıkmasını engelleyemiyordu.

“karen?.... Karen, orda mısın?” diye seslendi Can kapıyı yumruklarken… polislerde zincirin kilidini kırmak için uğraşıyordu… içeriden hiç ses gelmedi.

kısa süre sonra toprak Melis ve Ertuğrul bey’le birlikte diğerleri de gelmişti yanlarına.

“çiftlik evinin içini dışına getirdik ama kız orada değil” dedi savcı Can’ a bilgi verirken. şimdi bu odada olup olmadığına dair son umut kırıntısıyla orada dikilirken hepsinin de yüzü Kireç gibi solgun ve korku doluydu…

kimse yorum yapmıyordu ama, içeriden hiç ses gelmiyor oluşu uğursuz bir şeyin habercisi gibiydi sanki. kilidin kırılması için beklenen birkaç dakika saatler gibi gelmişti…

nihayet, Polisler zinciri kırmayı başardı, ve kapıyı usulca açtı..

tamamen karanlık olan odadan ağır bir koku yayıldı dışarıya. Herkes bir an için nefes alamadı. Can’ın son umududa yok olmuştu artık. Memurlardan biri duvarda asılı duran gaz lambasını yakmaya çalıştı içerisini görebilmek için ve içeri girdi… Can’da arkasından…. gözler bir tur dolaştı… ama kimse yoktu…

“karen..” dedi can….. ama ses yoktu….

Can her şeyin bittiğini anlayıp dönüp uzaklaşmaya başladı… dışarıda onları bekleyen kimsenin yüzüne bakamadı.. Melis ve Ertuğrul beyin ağladığını

işitti sanki… ama bakamadı.. göz yaşlarını akıtmak için dışarı kadar dayanmaya çalıştı…

"burada biri var!" diye bağırdığını duydu polislerden birinin! hızla arkasını döndü duyduğundan emin olmak için. adam yeniden bağırdı. "biriniz doktor getirsin!"

koşarak süratle içeri daldı.

karanlık kuytu bir duvar köşesindeydi Karen…

bir cenin gibi kıvrılmış ve hareketsizdi.

bölüm 34

artık hepinizin hikayemdeki mutlu sonu okumak için beklediğini biliyorum! öyle ya, kötü adamlar yakalandı, aşıklar kavuştu... Size de gökten düşen üç elmayı kimin yiyeceğini tartışmak kaldı geriye. ..

o zaman, neden şu anda bir havaalanında pasaport kontrolü için bekliyor ve dünyanın en soğuk Baltık ülkelerinden olan İsveç uçağına yetişmeye çalışıyorum dersiniz…..

üzgünüm… bu aşk hikayesinde de aşkın her engeli aşabildiğini kanıtlayabilmek isterdim bende sizlere…ama olmadı.. eğer bir mutlu son yazılacaksa bu herkesin mutlu olduğu bir son olmalıydı çünkü ve bizimkinde can ile benim mutluluğumuz geride kalan herkesi üzecekti…ama bir seçeneğim daha vardı bu hikayede o da Can'ın teselli bulacağı bir mutluluk bırakarak buradan gitmek.. bende öyle yaptım… ardımda bıraktıklarımı daha fazla üzmemek için o ikinci seçenekte karar kıldım ve ölünceye kadar kalbimden atamayacağım bir aşktan vazgeçtim..ailemi ve ülkemi arkamda bırakarak beni ben yapan her şeyden vazgeçtim… sonsuza kadar mutlu olabileceğim tek adamdan vazgeçtim… kısacası hayatımdan vazgeçtim….. ve gittim….

şu anda size bunu bu kadar metanetle söyleyebiliyorsam bunun tek sebebi artık gözpınarlımın kurumuş olması ve hiçbir duygu belirtisi gösteremeyecek kadar bitmiş olmamdır.

biliyorum biliyorum, hepinizin neyden bahsettiğimi çok merak ettiğinizin farkındayım… o çiftlikte bulunmamın üzerinden daha on gün bile geçmemişken işlerin bu noktaya nasıl geldiğine bende akıl sır erdiremiyorum aslında sizler gibi.. halbuki kısa bir zamanda, insanın bütün bir ömrünü değiştirecek kadar büyükşeyler olabiliyormuş… o gün annem benimle konuşmaya çalıştığında "Can'da beni sevdiği sürece, hiçbir şey bizi ayıramaz" dediğimde çok büyük laf etmişim meğersem…

olayların başladığı gün taburcu olacağım gündü ve dört gündür hastanedeydim. havalar bana güzel bir günün habercisi gibi pırıl pırıldı… vücudumdaki morluklar sararmaya başlamış, ezikler ve kesiklerse büyük ölçüde azalmıştı artık. ölümden dönüşümün ardından herkes el üstünde tutar olmuştu beni… Can, resmen hastaneye kamp kurmuş ve babamla gizli bir rekabete girişmiş gibiydi! her ikisi de yarım saatte bir gelip, bir ihtiyacım olup olmadığını soruyor , sıkılmamam için aklınıza gelecek ne varsa almaya ve beni mutlu etmeye çalışıyorlardı… dünya üzerindeki en mutlu kadındım. ama sadece bir tek şey bu mutluluğuma gölge düşürmüştü malesef… hayatımda sevdiğim üç erkekten ikisi yani babam ve Can yanımda olmalarına rağmen, Toprak yanımda yoktu…. ne durumumu görmeye gelmiş ne de bir telefon açmıştı… ve ben kimseye göstermemeye çalıştığım gözyaşlarımı içime akıtıyordum günlerdir. Melis bana geçen hafta Linda' nın gelip toprağın evinde neler karıştırdığını anlatmıştı ve tabii Toprak'ın bu duruma nasıl öfkelendiğini de. Dün yine aramızdaki barış elçiliği göreviyle yaptığı görüşmeden ise büyük bir hayal kırıklığıyla dönmüştü… Toprak "onun için o Çiftlikte ölmüş olduğumu" söylemiş ve "beni unutsun" demişti….

işte o gün yatağımda son serumun bitmesi için bekliyorduk. annem kendisine bir bardak çay almak için Kantine indiğinde bende babam ve Can öğlene kadar gelmeyeceği için boşluktan istifade uyumaya karar vermiştim. aslında uyuma kararım ihtiyaçtan çok ağrı kesicilerin içine katılan uyutucu ilaçtandı. beş gün geçmiş olmasına rağmen sırt ağrılarım hala daha yoğun olduğundan uyku problemi çekiyordum ve doktorlarda dinlenmem için bu yola başvuruyorlardı…

yeni daldığım anda fark etmiştim onu… nasıl olduğunu bilmiyorum. belki geçmişten gelen arkadaşlığımızın o güçlü bağından deyin, belki de onun gelmiş olmasını umduğumdan….ama usulca gözlerimi açıp başımı çevirdiğimde onunla göz göze gelmiştim işte..

“geldin!” derken sevinç gözyaşları dökülmeye başlamıştı bile yanaklarımdan ama o, tereddütle öylece olduğu yerde dikilmiş ve yüzünde kendisiyle verdiği o büyük savaş ve bakışlarındaki binlerce ‘neden?’lerle” beni izlemişti…

tam hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüğüm anda ise “Bir insan neden kalbine söz geçiremez, neden ille de onu sevmeyeni umutsuz ve onursuzca düşünmeye devam eder” deyivermişti kırgın sesiyle ve bu sözcükler benim için dört gündür tuttuğum gözyaşlarımın özgürlüklerini ilan ettiği cümleler olmuştu… “ama ben seni seviyorum Toprak” derken ona yaşattığım hayal kırıklığı yüzünden inlememek için dudaklarımı ısırmıştım.

Elimi yorgunca ona uzatırken bir “lütfen” çıkmıştı dudaklarımdan. ağladığımı gördüğü için üzüldüğünü biliyordum.

Sessizce yutkunup ağır adımlarla yanıma gelmiş ve serumun bağlı olduğu elimi uzattığım için nazikçe o elime dokunmuştu. Hafifti belki bu dokunuş ama benim içimde susuz kalmış o yere, çağlayan bir su gibi akıp giderek huzur bulmamı sağlamıştı… bu hissi kaybetme korkusuyla parmaklarına daha da sıkı sarıldığımda ise büyük bir yük binmiş gibi önce omuzları ardından da bedeni çökmüş ve yatağın ucuna oturuvermişti.

“bana kızgın olduğunu biliyorum! ben nasıl olduğunu bilmiyorum ama oldu işte …. Onu sevmeye karşı koyamadım! Seni inciltmek istemedim..”diye dökülüvermişti itiraflarım ağzımdan.

.lütfen toprak ! lütfen!” derken, yalvarışlarım hıçkırıklarıma karışıyordu.

oysa bana sadece “ağlama” diyerek ansızın kalkıvermişti yataktan! tek bir cümle bile söylemeden…. sesini bile benden esirgeyerek!

“lütfen bir şey söyle toprak!” diye ardından bağırmıştım ama o çoktan kararlı adımlarla kapıya varmıştı bile.

Ancak ne olduysa, Kapı kolunu tutan eli olması gerektiğinden fazla duraksamıştı bu defa… içimde bir umut filizlendi… acaba beni affettiğini mi söyleyecek diye nefesimi tutmuş beklerkense O, ölüm fermanımı yazan o nefret sözcüklerini söyleyiverdi!…

"o adama bunun bedelini ödeteceğim!" dedi ve yüzüme bile bakmadan beni terk edip gitti..

Ve bu, toprağı son görüşüm oldu….ancak neler yaptığının haberleri bana tez zamanda ulaştı..

Benden ayrıldıktan hemen sonra villaya, Can'ın yanına gittiğini ve ikisinin de kısa sürede ciddi ve zarar verici boyutlarda bir kavgaya giriştiğini öğrendim. Halbuki, o gün bizim aileme planlarımızı anlatma günümüz olacaktı. Can çikolatası ve çiçeğiyle birlikte o akşam evimizi ziyarete gelecek ve birbirimizi sevdiğimizi söyleyip evlilik niyetimizi açıklayacaktık onlara. Ama olmadı… eve geldiğimde çalan telefon gelecek uğursuzluklarının ilk habercisiydi çünkü… Can Toprakla olan kavgalarından üstün körü bahsetmiş ve onunla kesinlikle görüşmemem konusunda bir sürü sözler isteyip , ailemle görüşme işini de başka bir güne ertelememizi rica etmişti… halbuki can hastanedeyken bu konuyu aileme açmam konusunda o kadar çok ısrar etmişti ki, bunu bile erteliyor olması, yüzünü göremesem de birbirlerini yaraladıklarını anlamama yetmişti…

O gece tekrar yatağa düştüğümde bu seferki düşüşüm, vücudumdaki ağrılardan değil kalbimdeki yaralardandı maalesef…. üstüne birde annemin beni Can'dan vazgeçirmeye çalışması ise resmen durumumun üstüne tuz biber ekmişti…

"anne daha onu doğru düzgün tanımıyorsun bile! Nasıl bu kadar peşin hükümlü olabilirsin? Bana onunla evlenmemem için tek bir neden ama tek bir neden söyle! Hadi!"

ozaman nedenini bilmediğim garip ve gergin haliyle yüzü benimkine çok benzeyen annem, ecnebi olmasından tutunda, şöhretinden çapkınlığına, zenginliğinden pişkinliğine, hatta gözünün üstünde duran kaşına kadar her konuda kabahatli bulmuştu Can'ı…

"sonunda ayrılacaksınız ve mutsuz olan sen olacaksın kızım"

"hayır anne , öyle bir şey asla olmayacak! Çünkü Can'da beni sevdiği sürece, hiçbir şey bizi ayıramaz"

ama anlamış olmalıydım! Annemin aklında, bambaşka bir şey olduğunu , onu böylesi rahatsız eden şeyin bambaşka bir gizemden kaynaklandığını anlamalıydım daha o anda! ama fazla beklememe gerek kalmadan bu sırrı benimde öğreneceğimi bilmiyordum elbette…

gece yarısı telefon geldiğini hayal meyal duymuştum zaten ve sabah annem odama geldiğinde yüzündeki taş gibi ifadeden kötü şeylerin olduğunu da sezmiştim.

Annem iyi olup olmadığımı kırkıncı kez soruşundan sonra sanki laflar ağzından çıkmak istemiyormuş da büyüdükçe büyüyormuş gibi güçlükle söylemişti havadisi.

"dilber teyzen dün kalp krizi geçirdi" demişti… Toprağın Can ile kavgasından sonra o hale geldiğini söylemişti annem ve ben o zaman bu olayın neden dilber teyzeyi bu kadar üzdüğünü elbette fark edememiştim… sonuçta toprak bir bodyguard ve her şeyden öncede bir erkekti… sayısız defa kavga ettiğini ve ciddi yaralar aldığını görmüştüm… ne annesi için bir ilkti bu durum ne de benim için. Dilber teyzeyi üzen şeyin ne olduğunu ancak onu ziyarete gittiğimde anlayabilmiştim…

annem kapıdan çıkmadan önce bana bir çanta vermiş ve içinde dilber teyzenin istediği bir albüm olduğunu söylemişti.. kapıdan uğurladığı sıradaysa önce elimi sımsıkı tutup yanağımı okşayarak gereksiz bir dram sahnelemiş ve sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi "ne olursa olsun her kararında babanda bende arkandayız kızım" deme gereği duymuştu…

kendimi çok iyi hissetmediğim için araba sürmekten kaçındım ve bir taksiye binip şehrin öbür ucundaki hasteneye doğru yol alırken acaba Toprak ile karşılaşır mıyım? Endişesinden tutunda, görüşmenin ardından Can ile buluşacak olmanın sevincine kadar aklımda türlü düşünce varken yolun nasıl bittiğini bile anlamamıştım.. bir saat sonra dilber teyzenin hastane odasındaydım..

"geçmiş olsun dilber teyzecim nasılsın?"derken onun hep o ışıl ışıl görmeye alıştığım yüzünün solgunluğuna bakıp endişemi belli etmemeye çalıştım.

"iyiyim karen kızım, geldiğin için çok teşekkür ederim"

bir süre benim nasıl olduğumla, onun nasıl olduğundan bahsettikten sonra dilber teyze, "yaren istediğim şeyi sana verdi mi?" diye sormuştu oldukça gergin bir ses tonuyla . Ve ona albümü uzattığımdaysa bakışları parmağımdaki zümrüt yüzükte takılı kalmıştı… tam mutlulukla, bunu bana

Can hediye etti diye başlayacaktım ki, oğlunu terk ettiğimi ve burada bulunma sebebinin bu olduğu aklıma gelince susuverdim.

“ elim serumlu olduğu için albüm sayfalarını çeviremiyorum bana yardım eder misin? “dedi ne sonra her zamanki nazikliği ve cana yakınlığıyla…ben de dikkati yüzükten uzaklaştığı ve soru sormadığı için memnuniyetle arzusunu kabul ettim.

albümün kapağını açtığımda içindekilerin siyah beyaz ve çok eski fotolardan oluştuğunu farkettim. Çoğunda, dilber teyze tanımadığım insanlarla poz veriyordu. Albümün kesinlikle şahsına ait olduğu belli oluyordu da ben bu albümün neden annemde durduğunu anlayamamıştım esasında… ve tam albümün ortalarına gelmiş ve aklıma takılan bu soruyu sormaya niyetlenmiştim ki o anda gördüm o resmi…

siyah beyaz karelerin içinde renkli olan tek fotoğraftı. portre resminde, sarı saçları ve güzel gözleri ön plana çıkartılmıştı …benim yaşlarımda olmalıydı bunu çektirdiğinde… mutluydu ve yüzünde alışkın olduğumdan da fazla bir ışıltı vardı.. üzerindeki elbise görünmese de açık omuzları ve boynuyla, bir gece kıyafeti giydiğini tahmin edebiliyordum… ama beni asıl kitleyen ve gerçekleri görmemi sağlayan şey bunlar değil, dilber teyzenin taktığı mücevherlerdi… artistik bir poz verirken saçını okşayan elindeki yüzük benimkinin aynısı, ve onu tamamlayan kolye ve küpelerde setin geri kalan takımıydı!

Panik ve şaşkınlık beni esir alırken biran için gözlerim karardı. Aklımda can’ın söylediği sözler yankılanıyordu.

“doğum belgemde annem D.Nazlı ismiyle geçiyor.”

“bu yüzük annemindi. Bir gün eşim olacak kadına takmam için bırakmıştı. Setin tamamını düğünümüzde takacaksın”

ne zaman ayağa kalktığımı bilemeyerek elimdeki albümü yere düşürdüm. Onu bulmuştum! Can’ın annesini… ve normal şartlar altında bunun için sevinçten deliye dönmüş olurdum. Tabi, Toprağında canın kardeşi olduğunu fark etmiş olmasaydım! Şimdi her şey zihnimde netlik kazanmaya başlamıştı,

hafızam geçmişe, toprağın araba ile kaza yaptığı o geceye geri dönmüştü.. dilber teyze omzumda ağlıyordu. "onu kaybediyorduk karen!....zaten bir Can'ım gitti… toprağı da kaybediyordum az daha!.." diyordu… yine anılarımın birinde dilber teyze can'ın korumalığını bırakmayacağımı söylediğimde "sana güvenebileceğimi biliyordum" demişti!.. ben saf saf beni düşündüğünü sanırken aslında düşündüğü oğlunun hayatıydı! ve Can'ın hep o tanıdık gelen gözleri! Annesininkilerle aynıydı!... zencefilli krep tarifinin annemin eline nereden geçtiğini de o zaman anlamış oldum! Ve bu düşünce annemin de bunu bilip bilmediğini sorgulamama sebep oldu ama kısa sürede bildiğine kanaat getirdim…şimdi, Neden Can'ın bodyguardı olmamı yada evlenmemi istemediğini, neden mutsuz olacağımı düşündüğünü, neden evden çıkarken bana öyle söylediğini biliyordum artık!... dilber teyze de annemde bu gerçeği öğrenmem için özellikle albüm ile gitmemi istemişlerdi!

Görüşümü kapatan gözyaşlarını , kirpiklerimi kırpıştırarak akıtmış ve dilber teyzeye bakmıştım… o da ağlıyordu… "özür dilerim karen" demişti . bunca zaman benden böyle bir gerçeği sakladıkları için ona da anneme de öfke besleyeceğimi biliyordu çünkü…

"Toprak abisinden nefret ediyor ve Canda kardeşinden" derken bedeni yattığı yerde hıçkırıklarla sarsılıyordu… ve cümlenin sonunda ikimizin de seslendiremediği o ağır gerçek bir vicdan gibi cümlenin sonunda asılı duruyordu.

bundan banane! demek istedim. bu sırrı bunca zaman saklayan sizlersiniz! sonuçlarına da siz katlanacaksınız! demek istedim… ama yapamadım işte ve onun yerine faturayı kendime kesip "benim yüzümden" deyip suçu kabul ettim.

Bilmeden de olsa istemeden de olsa, iki kardeşi düşman yapmıştım sonuçta! Sırtımı soğuk hastane duvarına dayayıp yere çöküp kollarımı bacaklarıma dolarken, Zihnim durulana kadar , her ikimizde sessiz düşünceler denizinde birbirimizi yalnız bıraktık. Ne sonra dilber teyzenin konuştuğunu duydum.

"onun başarılı olduğunu, mutlu olduğunu görüyordum hep haberlerde. Kocamdan bile sakladığım bu sırla, magazin dergilerine üye olmuş ve gizliden gizliye oğlumun neler yaptığını takip etmiştim... Ben onu bir daha hiç göremeyeceğime neredeyse eminken, tanrı bana acımış ve onu takip edebileceğim kadar şöhrete kavuşturacak bir yetenekle ödüllendirmişti.."

yüzünde onunla gurur duyan bir ifade vardı… "neden onu terk ettin" diye daha fazla dayanamayıp sormuştum sonunda. "bunu oda merak ediyor mu?" demişti kırık bir sesle..

"evet, seni bulmayı ve bu sorunun cevabını senden almayı ümit ediyor"

söylediklerim gözlerinde yeniden ışıltılar oluşmasını sağlamıştı dilber teyzenin.

“ben o zaman dil öğrenmek için amerikaya gitmiş genç bir kızdım sadece… Şansım yaver gitmiş ve bakanlık binalarından birinde partime çalışabilecek bir iş bulabilmiştim. Türkçe yazışmaların çevrimine yardım ediyordum. Böylece hem ingilizcemi ilerletebiliyordum hemde para kazanıyordum. Dedim ya o zaman çok genç ve deneyimsiz bir kızdım. Ve Can’ın babası David ile tanıştığımda onun evli olduğunu bile anlayamamıştım…” derin bir nefes aldıktan sonra hikayesine devam etmeden önce benden bir bardak su istemişti..duvar dibinden kalkıp suyunu içirttikten sonra yanına bir sandalye çekmiş ve o anlatırken bende parmağımdaki yüzükle oynamaya başlamıştım…

“ David bana okadar ilgili davranmış ve o kadar aşk dolu vaadlerde bulunmuştu ki, kısa süre sonra onunla söz yüzüklerini takmıştık bile… ona aşıktım..” demişti dilber teyze yaptığı hatanın sebebini aşık olan bir kadın olarak benimde anlayabileceğimi düşünmüş gibi…

sonrada gözlerinde yeniden yaşlarla devam etmişti…

“ailem yoktu..sadece beni büyüten yaşlı babaannem…günün birinde iyi bir kariyer sahibi olmak için , binbir zorlukla gelebilmiştim amerika’ ya. David doğum günümün olduğu akşam beni evine davet etmiş ve baş başa yedimiz o yemekte, önümüzdeki ay türkiye’ye gideceklerini ve o sırada da babaannemle tanışmak ve evlenmek için izin almak istediğini söylemişti….. mutluydum… beni sevdiğini ve evlenmek istediğine inanmıştım…o gece birlikte olduğumuz ilk geceydi ve ben aslında onun evli olduğunu ve benimle bambaşka nedenlerle yattığını bile anlamamıştım!”

çatılmış kaşlarımla söylediği şeylerin tamda David Takers gibi bir adamdan beklenebilecek davranışlar olduğunu düşünüyordum bende. Ama ona bunu söyleyememiştim tabii ki… adamın oğluna yaptığı kötülüğü öğrenmesinin kimseye faydası yoktu artık.

“kısa süre sonra hamile olduğumu anladım.Can’a gebe kalmıştım. David’e evlenmemiz gerektiğini söylediğimde bebeğe öyle çok sevinmiş ve havalara uçmuştu ki, evlilik konusunda beni sürekli oyalamasının altında başka bir şey olduğunu bile anlayamamıştım!...beni el üstünde tutuyordu! Bebeğimizin sağlıklı doğması konusunda çok titizleniyordu.. bana bir ev tutmuş ve haftanın yarısında gecelerini benimle geçirmeye başlamıştı… evlilik işinin kolay olduğunu, işleri kolaylayınca aradan çıkartacağımızı söyleyip duruyordu sürekli ve ben Can doğana kadar bir hayal dünyasında yaşamaya devam ediyordum…”

bir anda göğsünü dinleyen cihazda bir dalgalanma oldu.. ve dilber teyze ansızın sustu… panikle kalkıp hemşireyi çağırdım. Onu fazla yorduğumu söyleyip çıkmamı istemişti odadan. Ama dilber teyze buna öyle şiddetle karşı çıkmıştı ki, hemsire buna karşı gelirse asıl ozaman kalp krizi geçirecek korkusuyla kalmama izin vermişti… yeniden anlatmaya başladığında ise aradan neredeyse bir saat geçmişti.

“doğumum zorlu geçmişti ve ben bayılmıştım. kendime geldiğimde bir yatakta yatıyordum ve david kapıda bir hemşire ile konuşuyordu… onları duyduğumdan habersizdiler! Bebeğin akşamleyin ölen başka bir bebekle yer değiştireceğinden bahsediyorlardı. David beni kandırma işini kendisine bırakmalarını söylüyordu… karısının bebek için bütün hazırlıkları yaptığının garantisini veriyordu hemşireye… ……. Duyduklarımın dehşetiyle o anda nasıl bir tuzağa düştüğümü anlamıştım… ve o gün can emzirtmem için bana getirildiğinde, onunla birlikte hastaneden kaçtım ve dört yıl boyunca da David’e izimizi kaybettirmeyi başardım.”

Devamını getirmedi sustu… ama ben çocuğu için bunca şeyi yapan bu kadının neden onu bırakıp gittiğini halen daha anlayamamıştım?

“sonra?”diye sormuştum.

“sonrasında fazla bir şey yok…. Ülkeme dönersem beni havaalanında yakalatacağını biliyordum çünkü bir keresinde tam yakalanmak üzereyken zor kurtulmuştum. sigortalı bir işte çalışamıyordum. Can’a kimlik bile çıkartamıyordum.. David güçlü bir adamdı ve her yerde beni aradığını biliyordum. Ve birgün Can’ı öğlen uykusuna yatırdığım sırada kapım çaldı ve açtığımda onu karşımda buldum… onca zaman sonra bile öfkesi geçmemişti! Can’ı alırsa onu şikayet etmekle, televizyonlara haber vermekle tehdit ettim. Ama bana ‘olmayan bir çocuğu kaçırdığına kimsenin inanmayacağını’ söyledi! Can’ı doğurduğuma dair hiçbir belgem yoktu elimde, kimliği yoktu…hatta benim amerika’ da yaşadığımı gösteren hiçbir kayıt bile yoktu resmi olarak.. Can’ı öldürebilir ve hiç kimsede bunu ispatlayamazdı! Çünkü o doğmamıştı bile henüz! çocuk sahibi olamayan karısının oğlumuza çok iyi annelik edeceğinin sözünü verdi bana… bir kimliği olacak, iyi bakılacak, istikbali parlak bir adam olacaktı büyüyünce… ve bunun karşılığında benden Türkiye’ye bir daha geri gelmemek üzere dönüş yapmamı istemişti… elindeydim… ya can’ı öldürecekti ve hiçbir suça bulaşmadan kendisini aklamış olacaktı… ya da Can’ı ona teslim edip ,oğluma olan sevgimi kalbime gömüp evime dönecektim…ve sonrasında da David işini garantiye almak için benim Amerika giriş vizemi yasaklamıştı” ve son cümlenin ardından dilber teyze yeniden fenalaştı…

doktor ve hemşireler odaya girdiklerinde , dışarıda toprağın ve nadir amcanın sesini duyar gibi olmuştum… öyle korkmuş ve telaşlıydılar ki, sessizce odadan çıkarken beni fark etmediler bile… Nadir amca Toprağa ‘onu üzen şey her ne ise bu onu öldürecek! ama anlatmıyor bana bir türlü’ diyerek ağlanıyordu…

ama bilse de hiçbirşey yapamayacağından habersizdi elbette… Dilber teyzeyi hayata bağlayacak şey oğullarıydı… ve buna engel olan tek şeyde bendim…

Hastaneden çıktığımda perişan bir ruh halimdeydim ve her ne kadar Can ile buluşabilecekmiş gibi hissetmesem de , çok ısrar edince dayanamamıştım. Taksiye atlayıp Villaya vardığımda beni kollarına almış ve dakikalarca öpmüştü… çenesinde bir morluk ve kaşında da bir yara vardı….ama o beni sarmaladığında,

ne bunu ona yapan kişinin kardeşi olduğu gerçeği o kadar büyük bir mesele gibi geldi gözüme, nede diğerleri….geride kalan bütün dertlerim bir anda önemsiz ve küçülmüş gibiydiler artık… O yanımdaydı ve bu da bana kendimi, her şeyin üstesinden gelebilecekmiş gibi güçlü hissettiriyordu. Bir yolunu bulacak ve beraberce bu zor günlerinde üstesinden gelecektik!… ihtiyacım olan tek şey vardı o da Canın bana olan sevgisi… tıpkı daha önce ölüme bile gözüm kapalı gittiğim gibi buna da göğüs gerecek ve sonunda mutlu olacaktım…

Ama tabii burada atladığım nokta benim ölümü seçerken yine şimdi olduğu gibi, kendimi feda ettiğim gerçeğiydi!… ama erkeğimin kollarında bu denklemi kuramayacak kadar sarhoştum ve önceliklerim hep bizeydi….

Can o kadar mutluydu ki bir süre sonra bu mutluluğun sadece gelişimden kaynaklanamayacağını düşünerek, kendi iç dünyamla uğraşmaktan vazgeçip ne olduğunu sormuştum ona.

"karen bugün annemin izini buldum!" dediğinde ise resmen betim benzim atmıştı!

"na-nasıl? Kim-miş?"

"birisini tuttum bu iş için. Ve adam düşündüğümden de hızlı sonuca ulaştı! Annemin diğer adı Dilber' miş. Ve hala hayatta ve istanbuldaymış!"

bundan sonra söylediği şeyler ise benim içimdeki o kara deliğin daha da açılmasından başka bir işe yaramadı…. Kocaman bir karanlık, bir girdap gibi, geleceğe dair düşlediğim bütün hayalleri içine çekip yaşamımı bomboş bir hale getirdi…

mutluluğum, önce toprağı mahvedecekti , sonra dilber teyzeyi büyük bir umutsuzluğa sürükleyerek ölümüne sebep olacaktı…. sonrada annem kardeşi gibi sevdiği kadının ölümünden dolayı perişan olacak, babamda onunla birlikte üzülecekti… tabii ki Can'da tam annesini bulduğunu sanırken onun ölümüyle sarsılmakla kalmayacak, bir şekilde de olsa buna sebebin ben olduğumu bilerek hep o acıyla yanacaktı…

o acı hep aramızda kalacak, babasından sonra hayattaki tek ailesi olan, toprak ile hiç birleşememesine kopacaklardı….

Onun beklediğimden de büyük sevinci ve gözlerindeki umut içimi parçalarken "seninde düşündüğün gibi evlenmiş , bir iki güne adresine ulaşabileceğiz sanırım… belki kız kardeşim yada erkek kardeşlerim olmuştur" dediğinde ise bendeki son pilde tükenmiş ve olduğum yere yığılıp kalmıştım…

Can doktor çağırıp, dinlenmem konusunda uzun vaazlar dinlettikten sonra, istemeye istemeye beni evime geri bırakmıştı sonunda… kapıdan içeri girdiğimde annemle babam televizyon izliyordu ve ben yorgun olduğumu söyleyip direkt odama çekilmiştim.. o gece ömrümün en uzun gecesiydi! Ve neyse ki yanımda annem vardı…

Sabaha kadar konuşmuştuk, dertleşmiştik, bir çıkar yol bulmaya, olacakların artı ve eksilerini bir liste yapıp çözümler üretmeye çalışmıştık ama ne yaptıysam da sonu hep aynı yere çıkmıştı.

İlk seçimde, kalıp Can ile yola devam edecektim ve Bir mutlu= beş mutsuz kişi olacaktık

İkinci seçimde ise çekip gidecektim ve Bir mutsuz= beş orta ayar…kişi bırakacaktım ardımda.

Birincide umut yoktu…. Gerçekler unutulamaz, yaşananları yada olacakları değiştiremezdik!…

Ama ikinci de…………umut vardı herkes için……..

orta ayar bir mutlulukla toprak, beni bir gün mutlaka unutur, hatta belki de melisi de sevebilirdi.

orta ayar bir mutlulukla dilber teyze zamanla araları düzelecek olan oğullarının mutluluğuyla yeniden sağlığına kavuşabilirdi….

orta ayar bir mutlulukla annem babam, benim uzakta da olsam yaralarımı sardığımı bilir ve zamanla alışırlardı….

orta ayar bir mutlulukla Can, belki bir gün yeniden bir başkasını sevebilirdi…. Ve anneme söylememişte olsam bu ihtimalin beni kederden öldüreceği de kesindi…

ve eğer bir gün bu mutsuzluktan ölür gidersem bende …. acı olmazdı ve böylece de mutsuz bir canlıdan, orta ayar bir ölüye geçiş yapardım.

dedim ya ikinci seçeneğimde umut vardı…….

sabahın ilk ışıklarıyla nihayet bir karar vermiş olmanın rahatlığıyla da uykuya dalmıştım.

Bölüm 35

Uyandığımda ter içindeydim ve göğsümün sol yanı acıyordu. Ağlayarak uyanmıştım ve bir histeri krizine tutularak bedenimi kontrol edemiyor sadece hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışıyordum.. kalbim ve bedenim, beynimin seçimini reddetmiş ve buna isyan etmiş gibiydi sanki!

Durduramıyordum. Küçük bir çocuğun istediği şeyi alamadığı için ağlamasının ardından, bunun; 'beni neden önemsemiyorlar' a dönüşen ağlamaları gibiydi ruh halim. Kendi mi neden önemsemediğime isyan ediyordum.. .içimdeki çocuk kendisine yapılana isyan ediyordu… bana sarılıp benimle ağlayan annem isyan ediyordu… iki gün içinde depresyona girmiş, en dibe vurmakla kalmamış canım daha da yansın diye kendimi taştan duvarlara çalmıştım… mutsuzluğun bir kokusu olsaydı, ıslak ve rutubet kokuyor derdim herhalde! Çünkü tek alabildiğim koku buydu…

Üç-yada dört saat sonra ağlamayı kesmiştim… ama ben, <ben> değildim artık. Babam eve geldiğinde halimden korkunca annem usulünce her şeyi anlatmak zorunda kalmıştı ona da. Cep telefonumu kapatmış evin telefonunu fişinden çekmiştim, çünkü can sürekli arıyordu… evime gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordum ama annemler, bir karar verene kadar Can'ı oyalayıp benden uzak tutacaklarına söz vermişlerdi.

Bu böyle tam iki gün sürdü… Kalbimle aklım arasındaki savaşı, nihayet mantığım kazandı ve ben, iradeli bir insan olarak bütün depresif ve isyankar ruh halime inat, kararımın arkasında durmayı başardım!

maalesef bu başarı, daha mutlu ve iyi hissetmemi sağlamadı…

Ailem söz verdiği gibi Can'ı benden uzak tutmayı becermişlerdi … hasta olduğumu söylemişlerdi yada her ne ise… nasıl yaptılar bilmiyorum ama başarmışlardı sonuçta…

iki büyük başarı! yine de kendimi iyi hissetmemi sağlayamadı….

ve yapmam gerekeni yapma zamanım geldiğinde ne kadar olabilirse o kadar hazırdım….

Dünyanın en başarılı oyuncularından birinin karşısında Oscarlık bir gösteri sergileyecek ve çektiğim acıları hissettirmeden ondan ayrılmak istediğimi söyleyecektim….Bir an da içinde bulunduğum bu durumu, Can'ın annesi olarak dilber teyzenin de daha önce yaşamış olduğunu fark ettim… o da can için , onu terk etmişti… geçen onca yıllar yaşadığı ıstırabı benden iyi anlayabilecek kimse var mıdır acaba diye düşündüm...'hayır'… Belli ki bende onun gibi yıllarca sevgimi kalbime gömüp, yaşadığı diyarlardan gidecektim. Aramızdaki tek fark o bir evladının acısını diğerine sarılarak dindirmişti ama benim için asla bir başkası olmayacaktı…

Üzerime yeşil ve ince bir kazak geçirdim… son bir hafta da havada, kalbim gibi buz kesmişti… aynada kendime şöyle bir baktığımda gözümün altında koyu halkalar gördüm. perişanlığımın ispatı halimi gizlemek için Kapatıcı sürdüm yoğun bir şekilde… yüzümde hayalet gibi olduğu için, dayanamayıp makyaj yapmaya karar verdim…

yarım saat sonra can'ı aramak için telefonumu açtığımda, ondan gelen sayısız cevapsız çağrı ve mesajla karşılaşmıştım.. hiç birini okuyacak halde olmadığım için de direkt kayıtlı olan numarasını tuşladım.

Telefondaki sesi, hasret ve kaygı doluydu….

içime kor bir alev düştü ama sesimdeki soğukluğu muhafaza ederek onunla konuşmak istediğimi söyledim.. villaya gelmem konusunda çok ısrar ettiyse de, ben kalabalık bir yer seçmiştim onun yerine. Böylesi daha kolay olacaktı çünkü, o evdeki onca anıyla ve onunla baş başa kalırsam, dayanamazdım..

yarım saat sonra anlaştığımız kafeteryadan içeri girdiğimde onu cam kenarındaki bir masaya oturmuş gördüm….

kalbim tekledi!

onu terk edemezdim! panik kanımdan bütün damarlarıma yayılırken titremeye başladım.

Bırakamazdım! onsuzluğa katlanamazdım! kendi ölüm fermanımı ellerimle imzalayamazdım!

Ama bencilce isteklerimle onun hayatını karartmamam gerektiğini de biliyordum…. ona olan sevgim, bencilce duygularımdan çok daha büyüktü….

ve o yüzden devam ettim.

ölüm nasıl bir şeydi bilmiyordum ama ona ağır adımlarla yaklaşırken ruhum bedenimden çekiliyormuş gibi ecel terleri döküyordum artık…

beni gördüğünde hızla kalktığı için, sandalyesi gürültüyle devrilmişti. Ben tereddütle yerime mıhlanmışken, koşar adımlarla yanıma gelip kalabalık bir yerde olmamızı bile umursamadan kollarına almış ve ayaklarımı yerden kesmişti… kulağıma fısıldayarak konuşurken ılık nefesi yanağımı okşuyordu

“seni çok merak ettim! Deliye döndüm! İki gündür sensiz neler çektim haberin varmı?” demiş ve yanaklarımdan dudaklarıma doğru uzanan minik öpücüklerle dağlamıştı beni!!!

Erimiştim… tarifi imkansız bir acıydı kalbime dolan şey… bir lav gibi bedenimin içini yakıp geçen, geçtiği yerde yaşama dair hiçbirşey bırakmayan bir acıyla ölmüştüm...

peki ben gittiğimde ne yapacaktı? Nasıl alışacaktı!… benimle aynı acıları yaşamasına izin veremezdim! Yapmam gerekeni yapmalı ve ona olan sevgimi de ,acımı da buradan çıktıktan sonra devam ettirmeliydim….

Soğuk bir şekilde “oturalım mı!” deyip sertçe kendimden uzaklaştırırdım. Bozulsa da bir şey söylemedi.

Masaya geçer geçmez ellerimi avucunun içine almış ve öpmeye başlamıştı yeniden… hızla geri çekildim…yine bir şey söylemedi..

“paltonu çıkart dilersen” dedi onun yerine.

“gerek yok fazla durmayacağım” diye karşılık verdim. Yüzü gitgide şaşkın ve kırgın bir hal alıyordu…

“sorun ne karen?” dedi endişeyle kaşlarını çatmışken.

Derin bir nefes aldım ve gelen garsona sıcak bir çay istediğimi söyledim. İçmeye niyetli değildim ama ellerimin kesinlikle bir sıcağa ihtiyacı vardı!

Kısa süre sonra siparişim geldiğinde bardağa can havliyle sarıldım ve başımı öne eğip önceden hazırladığım repliğimi söylemeye başladım.

“bak konuyu uzatmak istemiyorum Can. Ben bu ilişkiyi bitirmeye karar verdim”

sustu . tamamen hareketsiz bedenindeki tek yaşam belirtisi, Şokun perde perde indiği gözlerindeydi!

“şaka yapıyor olmalısın” dedi söylediğim şeyi ciddiye almadığının üstüne basa basa!

Omuzlarımı dikleştirip direkt gözlerinin içine baktım.

“hayır! Çok ciddiyim aksine! Seninle aramızdaki cinsel çekim çok kuvvetli tamam kabul ediyorum ama, hepsi bu benim için! Ve bu da evlilik gibi ciddi bir şey için yeterli değil!”

“ama Karen sen teklifimi kabul ettin zaten”

boğazımdaki gıcığı atmak için öksürdüm. Başlıyordum çünkü.

“o zaman ölüme gideceğini sanan bir kadın olarak evet dedim sana. “

Can kafası karışmış bir halde inanamayarak elimi tuttu. zorlanarak ve anlayışlı bir gülümsemeyle;

“bir tanem senin kafan karışmış belli ki, hatırlamıyor musun zaten ölüme benim için gitmiştin, beni sevmesen neden böyle bir şey yapasın ki?”

parmakları avucumun içini okşuyordu, biliyordu ki en tahrik olduğum şeydi bu ama ben yine elimi çektim ve devam ettim itirazıma.

“asıl senin kafan karışmış Can! Ölüme gittim çünkü ailem tehdit altındaydı!”

O ana kadar, kendisini tutmuştu Can. Ama bir yerde filmin kopacağını biliyordum ve işte kopan an, o an olmuştu...

“karen sen neler saçmalıyorsun! Neler oluyor! Sakladığın bir şeymi var?.... ah tabi ki var! Bu yüzden abuk subuk bahaneler sıralıyorsun ve benden uzak duruyorsun! Yine birisi mi tehdit etti seni! Benden ayrılman için mi zorladılar!”

“hayır Can! Gerçek, ne söylüyorsam O. Farklı hiçbir sebep yok! Ben sana karşı cinsel bir çekim duyuyordum ama sen işi fazla ciddiye alıp evlilik düşünmeye başladın. Hastanede seninle bunu konuşamayacak kadar yorgundum ama artık buna bir son vermem gerekiyor!”

ama Can söylediğim kelimeleri dinlemiyor gibiydi! öfke saçan bakışlarıyla ilk defa ondan korktuğumu hissettim!

“Toprak mı? O mu bir şey yaptı? O şerefsizi kendi ellerimle öldürürüm! Kimse ama kimse seni benden ayıramaz!”

panikle ayaklanan Can’ı kolundan tutup yerine oturttum.

“sen beni dinlemiyor musun? Ya söylediğim şeylerin neresini anlamıyorsun can! ‘Bitti’ diyorum! Seninle bir kere yattım diye kendini bir anda hayatımın baş köşesine koyuverdin ama öyle bir şey yok!“

“seni seviyorum Karen! Sende beni seviyorsun! Bunların bir anlamı yok mu?” şimdi öfkesinin yerini panik ve üzüntü almıştı. Tekrar ellerimi tutmaya çalıştı ama geri çekildim. Öfkeli ve küçümser bir hava kattım sonra duruşuma.

“ya amma da yapışık biri çıktın sen ya! İlle de duymak istediğin şey buysa söyleyeyim Can! Seni   sev-mi-yooo-rum”

başını ellerinin arasına aldı…”bu bir kabus olmalı” diye mırıldandığını duydum. Farkında olmadığım bir damla yaşın yanağımı ıslatmasıyla fark ettirmeden sildim yaşımı.

İçimden ona sarılmak ve dudaklarını sonsuza kadar öpmek geliyordu… seni seviyorum diye haykırmak geliyordu içimden…. Ama yapamazdım!

LÜTFEN MÜZİĞİ DİNLEMEK İÇİN LİNKİ TIKLAYINIZ   Whıtney Houston- the bodyguard

Eğer burada kalırsam,

sadece onun önünde duracaktım

Buyüzden…..

gidiyordum….

ama biliyordum ki yinede ,

Hayatımın her anında

sadece onu düşünmeye devam edecektim.

Ve onu her zaman sevecektim …..

O, her zaman benim aşkım olarak kalacaktı

“al bu yüzüğü” diye çıkartıp önüne bıraktım. Yaşlarla ıslanmış o güzel kirpikleriyle baktı yüzüme! Hayal kırıklıklarıyla, acıyla irileşmişti göz bebekleri… “sen ciddisin” derken sesi titriyordu… onu bu hale soktuğum için kendimden nefret ettim ve hergün ölmesindense bir kere ölmesi daha iyi diye avuttum kendimi….

“ben yarın isveç’e uçuyorum, oradan kariyerim için mükemmel bir iş teklifi aldım.. senin olay bana iyi reklam oldu” derken keyifle gülümsüyormuş gibi yaptım ve oda benden tiksinmiş gibi baktı. Ve nedense bu bakış nefesimi kesti! Ardımda bırakacağım kişinin seven bir adam değilde, benden nefret eden bir adam olacağı gerçeği o anda dank etti kafama… ve bu acıyla nasıl yaşabileceğimin derin endişesiyle sarmalandım… ama başarmalıydım! eğer o daha iyi olacaksa, onu arkamda benden nefret eder bir halde bırakmalıydım ve ,

benimle birlikte gelecekler ise, sadece acı tatlı hatıralarımdı…

ve sürekli kendimle konuşacaklarım da…

Gidecektim ve ardımdan mutsuz olmamasını, ağlamamasını dileyecektim…

Çünkü ne kadar üzülse de ,

ihtiyacı olan asıl şeyin ne olduğunu benim gibi o da görecekti sonunda ...

Ve ben, yine de onu her zaman sevmeye devam edecektim..

O her zaman benim aşkım olarak kalacaktı.

Ayağa kalktım. Daha fazla oturursam kendimi tutamayacak ve perişan bir halde ağlamaya başlayacaktım Çünkü!… arkamı döndüm ve dayanamayıp son bir bakış attım arkaya… ve pişman oldum…

arkamda bıraktığım o enkazın en kısa sürede eski haline gelebilmesini dileyerek oradan ayrıldım…

Umuyorum ki hayat ona hep iyi davranır ve

umarım bütün düşlediklerine sahip olur bir gün.

Ve ailesiyle neşe ve mutluluk bulur…

Ama bunlardan da önce Dilerim ki,

yeniden aşkı bulur…

Ve ben, onu yine de sevmeye devam ederim…..

O her zaman benim aşkım olarak kalır…..

ertesi gün hava alanında pasaport kontrolünde beklerken, Can için dilediğim son şeylerdi bunlar…

ve uçağın anons edildiğini duyduğumda annemle babama sımsıkı sarılıp vedalaştım…

bölüm 36

Can,

karenin ardından bakarken olanların gerçekliğine inanamıyordu bir türlü genç adam. Karen şaka yapıyor olmalıydı! öyle ya, birazdan çıktığı kapıdan geri girecek ve gülümseyerek 'nasıl kandırdım!"diye alay edecekti onunla. belki de onu ne kadar sevdiğini sınıyordu gençkadın? onu ne kadar bekleyeceğini bu masada?

'evet öyle olmalı!' dedi genç adam içinden ve bekledi…. onun geri gelmesini, bütün bunların gerçek olmadığını, söylemesini bekledi…. ama dakikalar geçtikçe gerçek ölüm gibi çöktü üstüne! O, gitmişti! hepsi gerçekti! ve yarım saat sonunda bu gerçeği kabul ederek,bedenini zorlukla taşıyan bacaklarını sürürken Kafe' den çıkıp arabasına doğru ilerledi..

bu kaybetmişlik hissini yıllar önce ona yaşatan kadın gibi, Karende aynı acıyı yaşatarak gitmişti… 'sorun kendisinde miydi ' acaba diye düşündü Can. karenin onu sevdiğine emindi ! neden bir insan ansızın sevmekten vazgeçerdi? neyi yanlış yapmıştı? ….'Hayır! ben yanlış hiçbir şey yapmadım!" diye düşündü hiddetle. küçük bir çocukken yaptığı gibi kendisini suçlamayacaktı birkez daha! genç adam bir hata yaptıysa eğer o da 'kareni sevmiş olmasıydı' sadece!

adını anımsamak bile içini acıttı yeniden… kokusu hala burnunda iken, hayali hala karşısında iken onun gitmiş olduğunu nasıl kabullenirdi!

loş bir ışıkla aydınlatılmış otoparkta, karanlık bir arabada, yıllar sonra yeniden göz yaşları süzülmeye başladı gözlerinden… ve kısa süre sonra bu gözyaşları, yerini geniş omuzlarını sarsan hıçkırıklara bıraktı… "seni sevmiyorum" demişti Karen!. oysa o ona köpek gibi aşıktı! lanet olasıca gurursuz , haysiyetsiz bir köpek gibi onun arkasından göz yaşı döküyordu! yıllar önce bir daha böylesi bir yara almamak için giyindiği zırhını çıkartmıştı Karen için ve o da annesi gibi ilk fırsatta kalbini söküp almış ve bir pislik gibi çiğneyip gitmişti.! etinden et koparmıştı bu gidiş! bu acının, bu kadar büyük olmasının başka bir sebebi olamazdı!

arabayı çalıştırdı ve evinin yolunu tuttu… araba yol aldıkça sanki onu karenden daha da uzaklaştırıyormuş gibi katlanarak artıyordu içindeki hüzün! karenden uzaklaştıkça geleceği daha da karanlık ve boş görünüyordu artık...

‘onsuz ne yapacaktı? ne için yaşayacaktı?’ bir an için annesini görme fikrinden tamamen vazgeçti. istemiyordu! bir daha onu sevmeyen insanları yanına yaklaştırmak istemiyordu! bir daha onu yaralamalarına izin vermeyecekti!

arabayı villanın otoparkına çekti ve giriş kapısına yöneldi… ama tam basamaklara bir adım atmıştı ki ansızın duraksadı. bu ev, artık onun evi değildi ki! her yerde karenin izleri vardı!

daha dün bu evde yaşayacakları günlerin hayalini kurmamış mıydı! giremezdi ki… geçen akşam karen’in ona burada, tam şu merdivende sımsıkı sarıldığı an aklına geldi… uzun uzun öpmüştü gençkadın onu… sanki veda edeceğini bilir gibi…

hayır! karen onu seviyordu! aksine inanamazdı! o ne söylemiş olursa olsun gitmesine izin veremezdi Can. öyle çekip gidemezdi! kendisine böylesine alıştırdıktan sonra, içine bu kadar işledikten sonra ben yokum diyemezdi!...

arkasını döndü yeniden ve arabaya yöneldi ama ardındaki kapının açılmasıyla yeniden şaşkınlıkla o tarafa bakakaldı.

“sergio!”

“dostum ! nereye ya! benden mi kaçıyorsun”

Can koşar adımlarla merdiveni çıkıp sarıldı eski dostuna.

“geldiğinden haberim bile yoktu! hoşgeldin”

“hoş bulduk hadi gelsene içeri”

sergio karenin hastaneye yatırılmasının ardından gelen telefonla kız kardeşi doğum yaptığı için amerikaya geri dönmüştü ve genç adam hiç beklemiyordu böyle bir ziyareti.

ikisi birlikte içeri girdi ama ruhunun daraldığını hissetti Can hatırlarla dolu eşyalara bakarken.

“hayırdır daha yeni gittin , hangi rüzgar attı seni”

“biliyorsun kız kardeşimin kocası Alman ve bazı satış işlemleriyle ilgilenmesi gerekiyormuş ülkesinde ama malum kardeşim doğum yapınca, onun yerine beni yolladılar. Bende bu tarafa uğramışken seni ziyaret etmeden gitmek istemedim ve uçağa atlayıp geldim. Karen nasıl oldu? telefonundan aradım ama kapalıydı”

“o gitti.”

sergio anlayamayarak duraksadı.

“o yüzden mi moralin bozuk senin?” evet anlamında kafasını salladı Can ve içki dolabına yöneldi…

“dostum, ben buralı değilim ama adetlerinden az çok haberim var. kız evlenene kadar yanında kalamazdı tabiî ki. Babasını gördüm sana dövecekmiş gibi bakıyordu . bence nikaha kadar sabretsen iyi edersin” diyerek sıkı bir yumruk attı omzuna. Ama can’ın kötü bakışlarıyla karşılaşıncaysa bir anda kesiliverdi gülüşü.

“ne?” diye sordu yeniden.

“o tamamen gitti! beni terk etti yani…” genç adam bir sürü şişenin içerisinden yarısı dolu olan Votkayı çekip çıkarttı ve kokteyl hazırlamaya yada bardak kullanmaya bile gerek görmeden öylece başına dikiverdi şişeyi.

“hop hop hop! hey su değil o dostum! çarpar adamı. sende frenler kopmuş besbelli! ver şunu bana”

ama can şişeyi ondan kurtarmayı başararak ikinci kez devirdi kafasına. aslında Votkanın sek içiminden nefret ederdi ama kısa yoldan kafayı bulmanın en iyi yolu buydu ve şu anda istediği tek şey, her şeyi ama her şeyi unutabilmekti.

“oğlum ne yaptın da terk etti kız seni! aldattın mı yoksa?”

can içmeye devam ediyordu… buruk bir kahkaha attı.

“sanki karenden sonra gözüm başka bir kadını görürmüş gibi!”

“ne o zaman dostum ? neden gitti?” sergio durumun ciddiyetini yeni yeni anlamaya başlıyordu. Arkadaşının yanına oturdu ve kolunu omzuna attı.

“beni sevmiyormuş, benimle evlenemezmiş”

“ama bu saçmalık! onun sana ne kadar aşık olduğunu kendi gözlerimle gördüm hastaneye ziyarete gittiğimde. gözlerinden okunuyordu! iddiasına gir deseler kellemi koyarım ortaya! emin misin? bunun altında başka bir şey olmasın?”

“bilmiyorum…”dediği sırada cep telefonunun çalmasıyla ikisi de umutla birbirinin yüzüne bakmışlardı ama arayan Karen değildi…

“ merhaba Cengiz bey”

“merhaba Can bey, size aradığımız adresi bulduğumu bildirmek için aramıştım”

Can tereddüt ederek bir süre cevap vermedi.

“alo? Can bey ordamısınız?”

“evet evet buradayım”

“efendim araştırma ile ilgili bütün sonuçları bir dosya içerisinde yarın motor kurye ile adresine göndereceğim.”

“peki. teşekkürler”

“ne oldu?”diye sordu sergio. annesi ile ilgili gelişmelerden haberi olmadığını hatırladı bir anda gençadam.

“önemli bir şey yok! annemin izini buldum” derken alkolün verdiği etkiyle kelimeleri uzatmaya başlamıştı artık.

“Vaaov bu harika bir haber! Ee ne zaman gidiyoruz?”

“gitmeyi düşünmüyorum ki” diye sırıtarak ayağa kalktı ve sarsaklaşmış hareketlerle içki dolabının kapağını açtı yeniden. votka şişesini bitirmişti ama daha çok sarhoş olmak istiyordu.. kareni unutmak istiyordu… iki kadeh çıkarttı bu defa ve bardaklara yarısını dışarı dökerek tekilayla doldurdu. omzunun üstünden ona “neden ama! çok istediğini sanıyordum?” diye seslenen sergioya yanıt verdi bir yandanda.

“neden gideyim ki? yeniden hayal kırıklığına uğramak için mi! kalsın dostum ben almayayım! ömrümün bundan sonraki on yılına yetecek kadar hayal kırıklığı yaşadım zaten bugün!”

“Ama Can ikisi çok farklı şeyler! kaldı ki Karen’in gitmesine de bu kadar kolay izin vermemelisin! ikinizin de birbirinizi sevdiğini biliyorum”

Oda karene aynı şeyi söylemişti, ama genç kadın yanıt olarak sadece ‘cinsel bir çekimden başka bir şey değil sana hissettiklerim’ demişti!

“demekki yanlış görmüşsün! demekki ikimizde gerçekleri göremeyecek kadar körmüşüz “

“can, bence o tekilayı votkanın ardından içmen, hiçte iyi bir fikir değil! zaten zum oldun! yarın sabah baş ağrısından uyanamayacaksın yine”

“off segio! ne zamandan beri anne kesildin başıma! bırak oğlum bırak ben işe yaramaz adamın tekiyim işte! ne öz annem istedi beni, nede müstakbel karım!sende düş yakamdan”

elindeki tekilayı hızlı ve büyük yudumlarla içerken sergioyu salonda bırakarak yatak odasına yöneldi. merdivenleri tırmanırken iyiden iyiye sarhoş olmuş ve birkaç kere de basamaklarda tökezlemişti..

tam karene ait odanın önünden geçiyordu ki, kendine engel olamayıp içeri girmeye karar verdi.

oda boştu…hayatı gibi… makyaj aynasının önünde parfümü duruyordu hala.. kapağını açıp kokladı..o gece süründüğü kokuydu ve koklamanın etkisiyle de bu odada yaşadıkları o unutulmaz gece bütün canlılığıyla hatırına geldi…

karenin dolabına gidip kapılarını ardına kadar açtı ve yine o tanıdık kokusu hücum etti...

Karen'in annesi ona hastanede hep 'petit beure'üm' diye seslenmişti! ve Can şimdi ondan aldığı o vanilya kokusunun neye benzediğini çözebiliyordu. Yaren hanım haklıydı.. Karen'in kendi ten kokusuydu bu.

Karen her ne kadar annemden başka kimse bu kokuyu almıyor diye takılmışsa da annesine, Can 'da alabiliyordu o kokuyu… peki bunun anlamı neydi?…

askıdaki kırmızı renk elbiseyi tanıyarak çekip aldı yerinden ve avucunda sımsıkı tutarak saten çarşaflı yatağına uzandı karen'in. içkinin yarattığı o gamsız ve boş dünyasında etrafı Karen'in hayaliyle çevrelenirken, gözleri kapandı yavaş yavaş.

o gece rüyasında Karen ile evlendiklerini gördü…

BÖLÜM 37

Can,

suratına boca edilen bir sürahi su yüzünden sıçrayarak fırladı yataktan.

"hadi hadi hadi Takers! büyük gün geldi! toparlan yoksa ikinci sürahide geliyor!" derken sergio elindeki suyla dolu ikinci sürahiyi de tehditkar bir şekilde suratına doğru sallıyordu.

"ya oğlum git başımdan! offf bu nasıl bir ağrı ya! "

gençadam baş ağrısı ve midesindeki yumruk gibi sancıyla oturduğu yerde iki büklüm kalakaldı.

"eh ben sana demiştim votkanın ardından o tekilayı içme diye! neyseki yanımda şu meşhur ağrı kesicimi de getirmiştim, şimdi al şunu iç ve hemen duşmu yapacaksın, traşmı olacaksın ne halt ediyorsan et de hazırlanıp çıkalım. ben arabanın başında bekliyorum seni"

"nereye gidiyoruz ki?"

"sürpriz!"

"bak hiç senin zırvalıklarınla uğraşacak durumda değilim! git ne yapacaksan kendi başına yap!"

"emin misin gelmek istemediğine? bak sonra pişman olursun ama!"

Can pişmanlık kelimesini duyduğu anda akşam unutmaya çalıştığı gerçekler yeniden canlandı zihninde.. Karen gitmişti! farkında değildi ama yüzündeki ifade değişikliği öyle ani ve korkutucu olmuştu ki sergio hatırladığı şeyi tahmin ederek konuyu değiştirmek için, komidine bıraktığı zarftaki raporu alıp, içindeki bilgileri okumaya başladı aceleyle.

"pekala fikrini değiştirmek için ipucu vereyim!

adı:Nazlı Dilber EREN

yaşı:54yaşında

27yaşında iken bir işadamıyla evlenmiş ve Arslan soyadını almış

bir sene sonra da bir erkek çocuk dünyaya getirmiş. başka çocuğu yok…hayatı boyunca ev hanımlığı yapmış.."

"yeter sergio! sen ne yaptığını sanıyorsun !" derken hızla elinden kapıp yırtmaya başladı gençadam kağıdı. sonrada dosyanın tamamını alıp lavobaya gitti ve bulduğu bir çakmakla tamamını ateşe verdi.

"hey hey, delirdin mi sen Can! hem kadını araştırtıyorsun hemde elimizdeki ona dair bulduğumuz ne var ne yoksa her şeyi yokediyorsun! annenle konuşmak istediğini sanıyordum!"

"hiçbirşey ama hiçbirşey istemiyorum sergio! seni de istemiyorum! senin her şeye maydonoz olan o koca burnunuda ! beni rahat bırak! hiçbirinize ihtiyacım yok!" dedikten sonra hızla odadan dışarı fırlamıştı.

sergio en yakın arkadaşının söylediklerine kırılabilirdi, tabii eğer onun çok üzgün olduğu zaman böyle davrandığını bilmeseydi. ama şimdi onu kendi haline bırakırsa hayatını mahvedeceğini bilecek kadarda tanıyordu can'ı. biliyordu ki, arkadaşı her zaman üzüntülerinin faturasını kendisine kesen adamlardandı. koşarak ardından yetişti o yüzden. ve havuzun yanından spor salonuna giderken önünü kesti.

"bana Bak! benim burada olmamı istemiyor musun? hadi çıkarttır o zaman beni buradan! kovdur! yada daha erkeksen gel kendin çıkarta görelim bakalım!"

can çatılmış kaşları ve seğiren çenesiyle öfkeyle baktı yüzüne. ama hiç bir şey söylemeden yanından geçerek devam etti .

"Kaç hadi kaç! çünkü sen Bu'sun Can TAKERS! bir korkaksın! ne karen'in peşinden gidip, seni bırakmasına mani olabiliyorsun, nede annenin karşısına geçip yaptıklarının hesabını sorabiliyorsun! birazdan da o salona geçip üç yaşındaki bir çocuk gibi ağlarsın tanrı bilir!"

"seni piç kurusu!" diye bağıran Can'ın kendisine doğru hızlı bir dönüş yaparak yumruğunu savurmasıyla da sözlerinin istediği etkiyi bıraktığını

fark ederek gülümsedi Sergio. ve arkadaşının yumruğu yüzünde patmadan evvel hamlesini sağ koluyla bloke ederek kesmeyi başardı.

"oo bakıyorum da göründüğün kadar korkak değilmişsin!"derken Can'ın yeniden öfkeli ve kontrolsüz saldırmasını fırsat bilerek yumruğunu karnına geçiriverdi.

ama Can kondüsyonluydu ve yediği darbelerin acısını bir sünger gibi absorbe ederek yeniden ayaklanmış ve kızgın bir boğa gibi üzerine atlamıştı.

kendini şezlonglardan birinin üzerine savrulurken buldu. hafif plastikten yapılan sandalye sırtının altında kırılırken, Can'ın eskiden Amerikan futbolu oynadığını anımsayıp sıkı bir küfür savuruyordu.

geçen dakikalar boyunca sergio dolaylı yoldanda olsa Can'ın içindeki öfkeyi de, acıyı da boşaltmasını sağlayacak kadar uzattı kavgayı.

kısa süre içinde iki adamda birbiriyle boğuşmaktan dolayı nefes nefese yere yığılmışlardı.

Can'ın yeni kapanmış olan dudağındaki yarık yeniden kanıyordu. Sergio'nun ise, gözünün altında şişeceği kesin gibi görünen bir kızarıklıkla vücudunda sızlamaya devam eden ağrılar vardı.

"belden aşağı vurmak zorunda mıydın!" diye söylendi sergio arkadaşına.

Can'da "onu bana belden aşağı hakaretler savurmadan önce düşünecektin!" diye yanıtladı sorusunu. ve kısa bir sessizliğin ardından ikiside öksürmeyle karışık kahkahalara boğuldular. Can ayaklanıp elini yerde yatan arkadaşına uzatırken sergio gülümseyerek yeniden sordu.

"eee? traş olacak mısın yoksa bu mağara adamı halinle mi çıkacaksın kadının karşısına "

Can bir süre ifadesiz gözlerle izledi onu. sonrada " dosyadaki her şeyi yaktım adresi yeniden istememiz gerekecek adamdan" dedi.

sergio pırıl pırıl ve zafer dolu gülümsemeyle sırtına sağlam bir el vurdu.

"hadi iyisin gene! bu koca burnum sen o dosyayı yakmadan önce ne olur ne olmaz diye adresi başka bir kağıda daha ot etmişti Allah'tan!" dedi.

****

Can, Oldukça lüks bir sempteki tribleks evin önünde durdu. burası annesinin yaşadığı evdi demek ki… eğer onu bırakmasaydı belki de kendisinin de yaşayacağı yer olacaktı… içindeki bütün hisler allak bullak bir halde iç içe geçmişlerdi. hem özlemiş, hem soğumuştu… hem merak ediyor, hem kaçmak istiyordu… peki ne söylecekti? onu tanıyacakmıydı annesi? “elbette tanıyacaktır!”diye geçirdi içinden. dünyanın yarısı tanıyordu onu! annesi de mutlaka filmlerden de olsa görmüştü…

“benimde gelmemi istermisin?” diye sordu sergio arabadan inip kapısını açtığı sırada.

“hayır ben hallederim” diyerek gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle karşılık verdi. o kadar gergin hissediyordu ki kendini, caddeden karşıya geçip eve yaklaştıkça bacakları geri gitmek için ayak diretiyordu sanki.

oldukça korunaksız gibi görünen evin demir kapı sürgüsünü çekerek bahçeye girdi ve küçük bahçeden geçerek merdivenlere yöneldi. saat öğlene yaklaşıyordu ama evde hiç kimse yok gibi görünüyordu. perdeler çekili, Camlar ise kapalıydı…

zili çaldı…bekledi ama açan olmadı…bir kez daha bastı….

sıkıntıyla elini kot pantolonunun cebine sokup,sabırsızca ayağıyla ritim tutmaya başladı. evde kimse yoktu… gerginlikle kasılan omuzları yavaş yavaş gevşerken derin bir nefes aldı ve arkasını dönüp az önce çıktığı basamakları gerisin geri inmeye başladı .

tam son basamağa adımını atmıştı ki kapının açıldığını gösteren o gıcırtıyı duydu ve donakaldı.

“sen!” dedi tanıdık bir erkek sesi? hızla arkasını döndü!

“toprak?”

Can yaşadığı şoku üzerinden bile atamadan, hızla merdivenleri inen toprak yakasına yapışmıştı!

“sen ha! galiba doymadın dayak yemeye!”

“be-ben dilber Arslan’la görüşmek için gelmiştim” diye fısıldadı gençadam kendisini duvara dayayan eski korumasına. ve söylediği isim Toprak’ın havaya kalkan yumruğunun durmasına neden oldu.

“niçin? ne istiyorsun ondan?” diye sordu.

can, sergio’nun raporda okuduğu şeyi anımsadı.annesinin evliliğinden bir oğlu olduğunu yazmıştı Cengiz bey… ve şimdi toprak ona öfkeyle bakarken olası bir gerçeği yok etmek ister gibi delicesine kafasını sallamaya başladı.

ileriden sergio'nun sesini duydu her ikiside.

"hey neler oluyor? toprak! senin ne işin var burada?"

"burası benim evim! asıl sizin işiniz ne? ve sen züppe! annemi neden aradığını söylesen iyi olur yoksa …"

"bunu sana annen anlatır" dedi can yakasına yapışmış ellerini silkerken kardeşinin. gerçek, beyninde uğuldarken yaşadığı şoka ve hislerine bir ad koymaya çalıştı. ona şaşkınlıkla bakan sergio'yu ve toprak'ı ardında bırakıp nereye gittiğini bilmeden kapıya doğru yürümeye başladı. ne yapıp edip buradan uzaklaşmalıydı! Toprak onun kardeşi olamazdı! o adam sadece onun karen'ini elinden almak isteyen kişiydi kendisi için! Kareni hatırlamak içinde kocaman bir yaranın dağlanmasına sebep oldu yeniden. o gitmişti! artık ne anlamı vardı ki… Onun Karen'i değildi artık! ve bu gerçeği ona hergün hatırlatacak bir kardeşte istemiyordu zaten…

bu düşüncelerle kararlı hale gelen adımlarını daha da sıklaştırmıştı ki, tam demir kapıdan çıkacağı sırada duydu toprak'ın söylediklerini.

"kalp krizi geçirdiği için hastanede şu anda! o yüzden ona ne söyleyeceksеniz önce benden onay almanız gerek"

****

Can annesinin odasına giren Toprak'ın onu da çağırmasını bekliyordu hastanede. şu son üç ayında ne kadarda çok hastane havası koklamıştı…. önce sergio ve Karen'i ziyaret etmişti bol bol, şimdi de annesini ziyaret ediyordu.onun yaşadığına sevinirken ve görüşüp görüşmeme konusunda bu kadar tereddüt etmişken,belki de bu son şansıydı! içinde bir yerlerde kalbini titreten bir hüzün çöktü içine… bunca yıl annesini ölmüş farzederken içini acıtmayan şey şimdi, neden bu kadar ağır geliyordu ki sanki…..

avuç içleri terlemişti ve büyük bir gerginlikle yerinde duramayarak volta atmaya başlamıştı beklerken. sergio ise, ihtiyacı olduğunda yanında olacağını hissettiren bir güvenle sessizce bir köşede dikilmiş onu seyrediyordu...

aslında bu anı daha öncede hayal etmişti genç adam.. daha bir hafta öncesine kadar Cengiz bey'i bu iş için tuttuğunda bu karşılaşmanın provasını bile yapmıştı… karen yanında olacaktı mesela! sergio yerine orada dikilen kişi o olacaktı! sonra elele tutuşup çıkacaklardı annesinin karşısına..

kafasını hızlıca iki yana sallayıp hayal ettiği görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. şu anda karen'i düşünmemeliydi! O Karen'in umrunda bile değilken, böylesi gergin bir anı daha da zehir etmemeliydi kendine!

Toprak'ın kapı aralığından kendisine seslendiğini duyunca ardından usulca içeri girdi.

yatakta uzanmış yatan ve hastane önlüklerinden birini giymiş olan kadını gördüğünde kalbi tekledi bir an… aydınlık olan odada yastığa dağılmış olan sarı saçları parlıyordu ama emin olamadı birtürlü çünkü hatırladığından çok daha ufak tefekti bu kadın annesine göre!....gerçi onu ne kadar hatırladığı da tartışılırdı! iyi anımsadığı tek şey gözleriydi ve onlarda uyuyormuş gibi kapalılardı şu anda.

nabzı kulaklarında atarken, yatağa yaklaşarak uyanmasını bekledi… hastalıktan dolayı solgunlaşmış yüzündeki kirpikleri kıpırdandı önce ve ardından da kafası ona doğru dönerek yavaşça açıldı gözleri.

O an, o zamana kadar emin olamadığı o gerçek, onun mavi gözlerini gördüğü anda netleşti. yer sarsıldı, duvarlar üstüne üstüne geldi, ve içinde bulunduğu oda havasızlıktan nefessiz bıraktı genç adamı.

dışarıdan kaskatı ve tamamen ifadesiz görünen o yüzdeki ve bedendeki depremleri kendisinden başka hisseden kimse olmadı….

Annesi onu gördüğünde gülümsemişti.

Bölüm 38

Dilber hasretle oğlunun yüzüne bakarken, kalbinin yarısına yaşama isteği dolmuş diğer yarısına ise Can'sız geçen yılların acısı çöreklenmişti. kirpiklerine takılı kalan bir damla yaşla görüşü puslanmışken, "Can'ım!" diye seslenip uzattı elini. genç adamın o ana kadar koruduğu metaneti ise bu sihirli sözcükle darmadağın oldu adeta… geçmişe dair bütün öfkesini, kinini unutarak uzattı elini hasta yatan annesine ve sımsıkı kenetlendi parmakları.

“geleceğini biliyordum! benim cesaretim yoktu ama senin beni unutmadığını ve mutlaka bana döneceğini biliyordum!” derken ağlamaya başlamıştı yaşlı kadın. Can annesinin saçlarını okşayıp elini öperken, bunca zaman ona karşı nasıl kin besleyebildiğine şaşıyordu. Sevgisinden nasıl süphe ettmişti! Halbuki tıpkı eskiden de olduğu gibi şimdi de kendisine sevgiyle bakan bu gözleri gördükçe saçma olduğunu görüyordu süphelerinin… bunca yıl kalbinde bir yerlerde annesinin onu sevdiğini bilen bir çocuk olduğunu hissederek yaşamıştı zaten… ve işte yanılmamıştı!...

annesinin gözlerine dalıp gitmiş ve soracağı şeyleri çoktan unuttuğu sırada neyse ki dilber o sormadan başladı gidişinin sebebini anlatmaya…

karen’e anlattığı hikayenin aynısı bir kez daha bu odanın duvarları arasında sesiyle hayat bulurken Can’ babasının yaptığı kahpece planları ve ihanetleriyle biraz daha tiksindi David Takers’tan! Demek ki evlat olarak bunca yıl ona sahip çıkmasının tek sebebi aslında sevgili karısının mutlu etmekti sadece! Üvey annesi cindy’e ne kadar aşık olduğunu biliyordu babasının! O öldüğünde baba oğul arasındaki o ufacık bağda kopuvermişti zaten.!...

zaten bu suikast olayı nedeniyle tamamen sildiği babasının, her şeyin tek sorumlusu olduğunu artık anlamıştı gençadam! Ama şimdi gidip, Kaybettiği onca yılın hesabını sormak için yakasına yapışsa da neye yarardı ki…

“seni hiçbir zaman bırakmak istemedim Can ama sana ulaşmamda imkansızdı! david ülkeye girişimi yasaklatmıştı. hiçbir hukuki yola başvuramıyordum. ailem yoktu, param yoktu,başıma gelenleri sadece Yaren biliyordu ama o da bana yardım edemiyordu.. kederimden kendimi öldürmeyi bile düşündüm ve ölüme çok yakın olduğum o günlerde Toprak’ın babası Nadir çıktı karşıma.”

Toprak, kapıya yapışmış bir halde dinliyordu annesinin anlattıklarını. Odadaki varlığını unutmuşlar gibi hayatında en sevdiği ve en nefret ettiği iki insanın konuştuğu bu saçma sapan şeye inanmaya itiraz ediyordu beyni! bütün bu hikaye kötü bir şakadan başka bir şey olamazdı kesinlikle!

“sonra Toprak geldi dünyaya.. ve ben kalbimin yarısında sana, diğer yarısındada toprak’a yer açtım Can. Sanmaki seni unuttum, boşluğun dolduruldu… her masaya oturduğumda, senin sevdiğin bir yemeği koyduklarında önüme boğazımdan geçmediği için, yiyemedim…”

“lorlu krep” diye mırıldandı Can. Dilber solgun ve titreyen avucuyla oğlunun yanağını okşadı şefkatle… “onu bir daha hiç yapmadım… en sevdiğin yiyecekti çünkü” dedi.

Toprak, annesinin küçüklüğünde defalarca istediği halde hiç o krepi yapmadığını anımsadı… şiddetle yapmayı reddederdi her seferinde… Can ile annesi arasındaki bağın ne kadar güçlü ve özel olduğunu da ozaman anladı ve içindeki bütün kine rağmen, yanındaki adama ilk defa farklı birisi olarak, 'Abisi' olarak baktı… ailesinden sonra hayattaki en yakın akrabası oydu yani öylemi?… aynı kan dolaşıyordu damarlarında…anneleri olan aynı kadına tapıyorlardı... ve yine aynı kadına aşıklardı! … eğer david Takers mani olmasaydı belki aynı çatı altında büyüyeceklerdi ikisi de… Karen ile büyüdükleri gibi… o zaman üç kişi mi olacaklardı?…her ne şekilde olursa olsun yine de girecekti yani Can, sevdiği kadınla arasına! Her ne olursa olsun bir kardeş olarak kendisi için hayal kırıklığından başka bir şey olmayacaktı Yani!

"tek isteğim siz iki kardeşin bir araya gelmesi ve ben öldükten sonra birbirinizden hiç kopmamanız" diyen annesinin cümlesini "hayır!" diyerek böldü toprak nihayet sessizliğini bozarken.

Yumruk yaptığı kemikli ellerini zorlukla zapt ederken "her kim olursa olsun asla ama asla Can Takers benim için dost olamaz! Değil onunla bir araya gelmek yüzünü bile görmek istemiyorum! Ne Karen'in, ne de Onun!"

Can acıyla tebessüm ederek küçümser bakışlarla süzdü Toprak'ı.

"sen istesen bile, ben istemezdim zaten" dedi buz gibi sözleriyle ve yüzünü yüzüne yaklaştırarak devam etti.

"zaten artık istesen de Karen ile ikimizi bir arada görmene de imkan yok" dedi.

"ne demek istiyorsun sen?ah anladım, tabi ya! amerikaya yerleşeceksiniz değil mi! Onu bizden aldığın yetmiyormuş gibi ailesinden de söküp götüreceksin!"

Can artık tahammül sınırını aşıyordu… içini böylesine acıtan bir konuyu, unutmaya çalıştıkça açıyor olmaları yeteri kadar zor değilmiş gibi sanki bir de, kendisini bay kusursuz zanneden zoraki kardeşine laf anlatmaya çalışıyor olmak fazla geliyordu bünyesine. İşin daha da ağır olan tarafı deli gibi sevdiği halde istenmemiş ve terk edilmiş olması ve bunu nasıl itiraf edeceğini bilememesiydi….

"hiçbirşey anladığın yok" diyerek başını önüne eğdi ve kardeşinden uzaklaşıp pencereye doğru döndü. Gözlerine hücum eden ıslaklığın görülmesini istemiyordu onlar tarafından.

Ama Toprak her zamanki haddini bilmeyen asi tavrına devam ederek koluna yapıştı ve " sen ağzında bir şeyler geveliyorsun! Söyle hadi!" diyerek üsteledi.

Gençadam yüksek sesle yutkundu… ve "o gitti" dedi. Toprak kolunu hızla çekip kenidisine döndürürken kaşları çatılmış bir halde "ne demek gitti! Nereye gitti!"diye bağırıyordu yüzüne. Ve her ikisi içinde en can alıcı soruya arkalarından seslenen anneleri cevap verdi

"bugün isveç'e gidiyor"

Toprak şaşırmış ve anlamayan bakışlarla bir annesine bir abisine bakıyordu şimdi. "neden?" diye sordu gözleri şaşkınlık ve panikle açılarak.

"çünkü benimle evlenmek istemiyormuş ve oradanda çok iyi bir iş teklifi almış…o yüzden de …gidiyor…"

Dilber şimdi iki oğluna birden bakıyordu endişeyle. İkisi de karenin gerçekten gitme sebebini bilmese de o biliyordu çünkü!

"ikinizin de artık birbirinizden nefret etmek için bir sebebi kalmadı çocuklar!" derken her anne gibi budurumun onu nekadar üzdüğü gözlerinden okunuyordu elbette… Yaşlı kadın Karen'in yaptığı onca fedakarlığa değsin istiyordu sonuç. Bu zamana kadar kızı gibi sevmişti Karen'i ve yaptığı şeyi oğulları için başka hiçbir kadının yapmayacağını da biliyordu… toprak her ne kadar görmek istemese de, Karen'in ona karşı beslediği sevgi de gerçekten değerli ve kabul edilmeye değerdi!

Ama toprak sözleriyle onu tekrar hayal kırıklığına uğratarak, Karen konusunu nasıl bir saplantı haline getirdiğini göstermiş oldu yeniden yaşlı kadına.

"eğer o olmasaydı!" dedi küçük oğlu abisini işaret ederek, "Eğer ondan uzak dursaydı! karen beni seçerdi! ve evlilik planları yaptığı kişi ben olacağım içinde kendini asla gitmek zorunda hissetmezdi" diye bağırdı.

Ve bütün bu sürede, Can'ın söyledikleri yüzünden çektiği acıyı görmedi elbette genç oğlu onun gibi….Ama O, bir anne olarak büyük oğlu ne kadar iyi rol yapıyor olursa olsun, içinden geçenleri gözlerinde rahatlıkla okuyabiliyordu!

Yine de Toprak'ın bütün söylediklerine rağmen Can yalnızca, "haklısın" dedi ve sessizce kapıya doğru yöneldi.. Gözlerindeki yenilmişlik ve acı öyle derindi ki Dilber ancak o zaman anlayabildi yaptığı hatayı. Can'a yıllar önce kendi yaşattığı acıyı, şimdi yeniden yaşatıyor olduğunu o zaman fark etti! Toprak'ı el üstünde tutmuş ve hiçbir şeyden mahrum etmemişlerdi bu yaşına kadar. Bilmiyordu o yüzden küçük oğlu kaybetmeyi, gerçekten sahip olmanın ve gerçekten yitirmenin ne demek olduğunu bilmiyordu toprak! Ama onun aksine abisinin yaşadığı bütün o yalnızlık ve terkedilmişlik dolu yıllar Can'ı olgunlaştırmıştı beli ki. Sevmek ona mahzun durmayı öğretmişti…

dilber karen ile aralarındaki sırrı asla söylememeye kararlıydı yine de o zamana kadar, tabi eğer bütün bunların üstüne Toprak birde "gitmelisin bence de Can Takers! Ortaya çıkışınla hepimizin hayatını mahvettin zaten! Şimdi de nereden geldiysen oraya geri dönmelisin! buraya ait olmadığını ve olamayacağını ne kadar çabuk fark edersen senin içinde bizim içindeo kadar iyi olacak çünkü" demeseydi!

"yeter!" diye bağırdı annesi hiddetle Toprak'a. Genç adam belki de hayatında ilk defa annesinin ona sesini yükseltiyor olmasına şaşırdı doğal olarak.

"ortada sahip olduklarımızı mahveden biri varsa o kişi de sadece sensin toprak! Senin bencilliğin ve saplantıların! Anlamıyor musun? Karen, Can olsa da olmasa da seni istediğin gibi hiçbir zaman görmeyecekti zaten oğlum!"

"ama umut vardı!"diye itiraz etti hemen delikanlı.

"hayır, senin umut diye gördüğün şey başından beri onun sana olan sevgisiydi sadece…evet seni sevdi Karen! Doğru! Ama sevmek her zaman tek çeşit değildir ki oğlum, senin değersiz gördüğün bu tür sevgiler bazen aşktan bile daha özel ve daha değerlidir! ama sen, saplantı haline getirdiğin isteklerin yüzünden onu tamamen kaybettin sonunda! Bunun suçunu Can'da arıyorsun ama arama! Çünkü gerçekten Karen'in gitme sebebi Can değil! Sensin oğlum! Neden? biliyormusun! Çünkü o siz, ikiniz

birbirinizden nefret etmeyin diye gitti! Aranızda olmamak için gitti! Senin ağabeyine çok gördüğün aileyi belki o gittiğinde çok görmezsin diye ümit ederek gitti! Karen'in metelik vermediğin sevgisi olmasaydı eğer, seni sevmeseydi eğer, umurunda bile olmazdı ne hissettiğin! Beni de seni de yangın yerine döndürür yine de kalırdı sevdiğinin yanında. Ama O, Senin mutluluğunu, sevdiği adamı mutsuz etme pahasına, kendisini mutsuz etme pahasına gözeterek gitti. O yüzden şimdi sakın ağabeyine her şeyin sebebi sensin diye ahkam kesmeye kalkma!" dedi.

Toprak annesi konuştukça,beynine bıçaklar saplanıyormuşçasına sersemlemiş bir halde dinliyordu gerçekleri. Karen'in gitmesine O mu sebep olmuştu! Yaptığı seçimin ağırlığı öyle fazla, vebali onun kıskanan yüreğine bile öyle büyüktü ki! Nekadar üzüldüğünü tahmin edebiliyordu Karen'in … Gözlerinin önünde çocukluklarından beri paylaştıkları onlarca özel anı canlandı. Başarısızlıklarında da,kavgalarında da, sevinçlerinde de hep karen vardı yanında…. Karen'in ona gülümseyen ve sevgiyle bakan gözleri vardı… en iyi dostuydu gençkız! Geçmişiydi! Geleceği de olsun istemişti ama bu istek ona sevgiden başka bir şey vermeyen karen'e büyük bir bedel ödetmek üzereydi sonunda… onu en son gördüğü an geldi gözlerinin önüne. Hastanede ağlayarak"lütfen beni affet!"demişti gençkız.. Ozaman bu gözyaşlarının tek sorumlusu olarak can'ı görmüştü ama ya annesi haklıysa?…

öfkesinin o koyu sisi dağıldıkça, daha da netleşiyordu şimdi düşünceler zihninde. Bunca zaman Karen'in onu sevmediği fikri, o kadar yıkılmaz bir tabu olmuştu ki içinde , şimdi paylaştıkları onca şey aklına geldikçe genç kızın ona olan sevgisinin her zaman orada duyuyor olduğunu fark edebiliyordu! üstelikte defalarca ispatlanmış bir sevgiydi bu! evet istediği gibi değildi belki ama………

bazen aşk sevdiğinin mutluluğu için ondan bile vazgeçebilmek değilmiydi? Karen vazgeçebiliyorsa eğer , Oda bunu yapamaz mıydı!!!

"sen ne demek istiyorsun? Karen'in gidiş sebebi iş için değil mi yani?" diyen can'ın sözleriyle bölündü düşünceleri. Annesi ağlıyordu yeniden ve rengide iyice solgunlaşmış görünüyordu artık.

"hayır, ona üç gün önce beni burada ziyarete geldiğinde anlattım gerçekleri. Ve sonradan da üçümüzün iyiliği için gitmeye karar verdiğini

öğrendim. Senin onu bu kadar sevdiğini bilmiyordum Can! İnan bilseydim mani olurdum!”

“onu geri getirmeliyim!” diye atıldı Can kapıya doğru hızla.

“uçağı saat 3’te kalkacaktı, yarım saatin var belki yetişirsin” dedi annesi.

“başaramazsın” diye araya girdi o zaman Toprak. Can, kardeşinin gerçeklerden hiçte memnun kalmadığı fikrine vararak inatla “deneyeceğim!” diye yanıt verdi.

“kareni tanıyorum, eğer sebep bensem, fikrini değiştirmeyecektir.” Dedi toprak yine dalgın bakışlarını yere çevirmiş bir halde. Can bu konuda onunla iddiaya giremezdi çünkü sevdiği kadını Toprak’ın daha iyi tanıdığı acı bir gerçekti maalesef.

“ama bir şeyler yapmalıyım” diye söylendi yine de hırsla!

“hayır sen değil! Ben bir şeyler yapacağım!”dedi toprak ilk defa gözlerinde ona karşı kıskançlık yada nefret pırıltıları olmadan bakarken.

“ama hemen çıkmazsak onu kaçıracağız”

bölüm 39

karen,

annemlerle vedalaşıp uçağa binmek için çıkış kapısına yöneldiğim sırada duymuştum Toprak’ın sesini!

“karen! karen! dur!”

hızla dönüp ardıma baktım. koşarak yanıma geliyordu! inanamayarak gözlerimi kırpıştırmıştım.

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen!” derken kaşlarını çattı.

“to-toprak?” diye kekeledikten sonra güçlükle yutkundum. birkez daha rol yapacak gücümde enerjimde kalmamıştı ve ona ne cevap vereceğimi de bilmiyordum… Şu iki günde kendime de başkalarına da o kadar çok yalan söylemiştim ki, Toprak’a söyleyecek tek bir yalanım kalmamıştı…

“gitme!” dedi kolumu tutarak… “benim yüzümden gidiyorsun! gitme!”

gözlerimden isteğim dışında yaşlar süzülmeye başladı. başımı iki yana salladım.

"üzgünüm anlamıyorsun! bunu yapmam gerekiyor.."dedim.

anlayamazdı! anlatamazdım… hele de bana karşı halen daha derin hisler beslerken 'her şeyin sebebi sensin' deyip onu da incitemezdim!

"hayır anlıyorum! biliyorum Karen! gitmenin asıl sebebini biliyorum! annem her şeyi anlattı! ve ben bu yüzden, benim düşüncelerim yüzünden gitmene izin veremem!"

dediklerini duyduğumda, hayal edip etmediğime emin olamayarak "ne dedin sen?" diye sordum!

Önce ellerimi avuçlarının içine aldı ve beni kendine yaklaştırıp devam etti konuşmaya.

"bana aşık değilsin biliyorum ve hiçbir zamanda Can'a duyduğun hisleri duymayacaksın… ama gerçek şu ki birlikte paylaştığımız bunca yıl boyunca bir aşığın bile veremeyeceği kadar çok şey verdiğini artık kabul etmem gerek sanırım!" gözlerinde gördüğüm sıcaklık ve minnet duygusu öylesine yoğundu ki, göz yaşlarımın daha da artmasına engel olamadım…

"Arkadaşlığını, kardeşliğini, sırdaşlığını, şefkatini ve sevgini verdin… ve hepsi için sana sonsuz kere teşekkür ediyorum" diyerek eski alışkanlığıyla yanaklarımdaki yaşı sildi parmaklarıyla..

"belki bir gün benimde karşıma, senin Can'ı sevdiğin gibi sevecek birisi çıkarda, aşk arsızı şu kalbimdeki yararları onarabilirim birgün, ne dersin?" dedi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle…

"sen her şeyin en iyisine layıksın Toprak ve beni affettiğin içinde teşekkür ederim " dedim ve yanağına bir öpücük kondurup çıkış kapısına yöneldim yeniden.

"o zaman neden gidiyorsun?" diye sordu ardımdan elimi tutmaya çalışarak, ama uzaklaşmayı başarmıştım. "Can ile birlikte olabilirsin" dedi yeniden ama geri geri giderek başımı iki yana salladım isteksizce.

"artık beni istediğini sanmıyorum" dedim…"ona öyle şeyler söyledim ki…"

uçağım için ‘son çağrı’ anonsu yapılıyordu artık!

Arkamı döndüm. Hıçkırıklar arasında adımlarımı hızlandırıp daha birkaç metre gidebilmiştim ki, birisinin arkamdan belime sarılarak ayaklarımı yerden kesmesiyle kalakaldım.

görmesem de biliyordum kim olduğunu!

Başımın arkasını sert göğsüne yaslayıp kıpırdamadan, deli gibi çarpan kalbimi kontrol altına almaya çalıştım!

“beni bu şehirde yalnız mı bırakacaksın” dedi kulağıma doğru fısıldayarak. bedenimi günlerdir sarıp üşüten o buz, eriyip ılık şelalelere dönüştü ve şelalelerde gözyaşlarına…

bedenimin ağırlığını Can’ın sıcak ve sert kollarına bıraktım yavaşça. Konuşamıyordum, bu büyülü an bozulacakmış gibi, yanlış bir şey söyleyecekmişim de her şey yeniden berbat olacakmış gibi korkarak dinliyordum onu.

“sanıyor musun ki seni yitirdikten sonra nefes alabilirim artık, sanıyor musun ki yaşamaya devam edebilirim…” gözlerimi sımsıkı yumdum.

“bana kızgın değilsin yani?” diyerek fısıltıyla sordum.

başını eğmişti ve sıcak nefesi tenimi yalıyordu.. beni kendine döndürdü ve dudaklarımız birleşmeden önce “hiçbir öfke ve hiçbir kızgınlık, seni kaybetmenin acısından daha çok yakmadı canımı.. o yüzden bir daha asla ama asla seni benden almaya kalkma” dedi ve dudaklarımız buluştu sonunda…

herkes silindi etrafımızdan. Bütün sesler yok oldu. dudaklarının tadı ve kokusu kaldı sadece geriye… ve öpüşleri…

“seni seviyorum Karen” dedi.

“seni daima seveceğim” diye karşılık verdim.

FİNAL

Can ve Karen’in görkemli düğünleri bütün magazin dünyasında büyük ilgi gördü. ikisinin aşk hikayesi üzerine o kadar çok makale yayınlandı ve bu da insanlar arasında öyle çok ilgi gördü ki, bu aşk hikayesinin film

projesine dönüştürülmesi ve Can'ın da kendi filminde oynaması üzerine, bir sürü teklif geldi çifte.

David Takers, Hakan Kamgar'ın sorgulanmasının ardından mahkemeye çıkartıldı ve ikisi de müebbet cezaya çarptırıldı.

Toprak abisinin açık alanda gerçekleştirilen kır düğününde ev sahibi olarak girişteki yerini almıştı ve bütün kaçış girişimlerine rağmen Sergio'yu da bu işkenceye ortak etmeyi başarmıştı o gece. sergio'nun uzun bir ıslık çalmasıyla baktığı tarafa çevirdi başını. Melis göz kamaştıran bir elbiseyle onlara doğru geliyordu! annesi genç kızın önünü kesip mutluluk içinde sarılarak karşıladı Melis'i. ardından da Karenin annesi Yaren hanım'la tokalaştı.

"dostum benden paydos! şimdi güzel bir prensese kavalyelik etmem gerekiyor izninle" dedi sergio sırıtarak melis'e doğru süzülürken. ama Toprak aniden koluna yapıştı.

"bana bak! Melis, gönül eğlendirebileceğin kızlardan değil! aklından geçen her neyse vazgeçsen iyi olur!"

"gönül eğlendirmek istediğimi kim söyledi? aksine ciddiyim" diye atıldı sergio azarına karşılık.

Toprak, ona aşkını itiraf ettiğinden bu yana bir daha o mevzuyu hiç dile getirmeyen güzel kıza baktı yeniden. Bir farklılık vardı sanki onda bu gece! her zaman mı böyle zarif ve çekiciydi Melis, yoksa bu gecenin ihtişamı ve o bedenini 'fazlasıyla saran' beyaz elbisemi sebep olmuştu bu hislerine?

belki de her zaman rahat ve erkeksi giyindiği için farklı gelmişti bu gün ki görüntüsü…

sergio'nun gözlerindeki beklenti dolu ışıltıya bakarak rahatsızlıkla kıpırdandı yerinde. ama Melis'in tanışık oldukları şu iki yıl boyunca hiç bir erkeği kendisine yaklaştırdığını görmediği için bu adama da pas vermeyeceğini tahmin etti .

gerçi Melis'in bu davranışını eskiden anlamlandıramamışsa da, şimdi sebebinin kendisi olduğunu anlayabiliyordu! o bunca zaman Karen'i beklerken ve o zaman zarfında kızlarla gezmekte sakınca görmemişken, belli ki Melis kendisini ona saklamıştı.

üstelik bu süre zarfında Melis'i defalarca kez çıktığı kızlarla tanıştırmış ve hatta bir çoğuna kendisi yerine hediye alması için ricalarda bile bulunmuştu!

ve O bütün bunlara rağmen, kendisini ona saklamıştı!

işte bu düşüncelerle Melis'in sergio'ya hiç pas vermeyeceğine kendisini öylesine inandırmıştı ki, genç kızın yanlarına gelip sergio'nun iltifatlarına gereğinden fazla samimi ve cesaret verici gülücükler yollayınca, neye uğradığına şaşırdı!

"hoş geldin Melis!" diyerek tokalaşırken, öfkeli bakışları genç kızı delip geçmek istiyor gibiydi.

"teşekkürler Toprak" diye karşılık verdi melis'te. ama konuşmalarının devamını getirmeye fırsat bulamadan sergio hemen atıldı aralarına.

"melis, çok isterim eşlik etmek sana ben, izin verirmisin?"

neşeli bir kahkaha attı bu teklifin üstüne genç kız! yılışık herif, kırık Türkçesiyle sempatisini kazanmaya çalışıyordu belli ki!

"bence Melis'in bu gece yapılacak daha önemli işleri vardır!"diyerek aralarına girdi ama Melis soran gözlerle tek kaşını kaldırıp bakınca, acemice bir şeyler gevelemeye başladı ansızın.

" Karen'in sana ihtiyacı olabilir mesela! yani en iyi arkadaşı olarak onun yanında olman gerekir bence de değil mi?… hatta eminim şu anda senin gelmeni bekliyordur kesin!"

Melis'in dudakları ne diyeceğini bilmez bir ifadeyle yuvarlandı, sonrada hızla yaladı dolgun,kırmızı ve çekici dudaklarını. beyaz teni ve elbisesiyle tezatlık oluşturup cömertçe varlığını ifşa ediyorlardı! Toprak hipnoz olmuş bir halde dudaklarına takılı kalmışken, gençkızın yanakları çekici bir kızarıklıkla renklendi ve bakışlarını kaçırarak, "evet önce Kareni görsem daha iyi olur dediğin gibi" diye yanıtladı. sonrada her zamanki zarifliğiyle yürüyerek yanlarından ayrıldı.

eskiden bir korumaya göre fazla kibar bulduğu yürüyüşüyle çokça dalga geçmişken, şimdi bu yürüyüşün neden bu kadar etkileyici geldiğini de çözemedi bir türlü genç adam!

‘o lanet olasıca daracık elbisesi yüzünden olmalı!’ diye düşündü garip bir öfkeyle! eğer bu şekilde giyinmeyi kendine tarz edinirse, birlikte dolaşmaya çıktıklarında etrafındaki adamların bakışları yüzünden başını bile belaya sokardı bu kız! gerçi başkalarından önce kendi bakışlarını zapt etmesi gerekiyordu çünkü ardından bakarken onunda bakışları genç kızın sallanan kalçalarında kalmıştı!

“dostum kusura bakma seni severim ama konu kadınlar olduğunda hak, elini çabuk tutanındır” diyen sergio’nun omzuna dokundurmasıyla kendine geldi.

“neden bahsediyorsun! Melis benim arkadaşım!” diye homurdandı toprak. Ama sergio inanmamış olacak ki kocaman bir kahkahayla yanıt verdi.

“hadi ama! beni mi kandırmaya çalışıyorsun? yoksa kendini mi? öyle bir kıza arkadaş gözüyle bakıyorsan dostum, ya paketinde bir problem vardır ya da beyninde! gerçi aklı sende gibi ama benim onu çelmem fazla sürmeyecek”

dedi ve keyifle ıslık çalarak Melis’in gittiği yöne doğru yola koyuldu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde aklı da gözüde sürekli Melis ve Sergio’daydı.

sergio Melis’in ve ailesinin bulunduğu masaya kamp kurmuş ve bütün gece yanından ayrılmak bilmemişti! ve nihayetinde karen ve Can’ın açılışını yaptığı romantik dansın ardından, ikisi de gereğinden fazla samimiyette bir dansa kalkışınca daha fazla kendini tutamadı ve ona bakan gözlere aldırmadan pistte gidip genç kızı sergio’nun kollarından alıp tehditkar bakışlarla genç adamı pistten uzaklaştırdı.

“bu adama neden yüz veriyorsun!”

“be-ben mi yüz verdim! biz sadece sohbet ediyorduk!” diye kekeledi Melis Toprak’ın öfkesine şaşırarak.

“sohbet ederken gözlerini bayıp, dudaklarına bakıp durmasaydın daha inandırıcı olurdun!”

gençkız şaşırmayla karışık bir öfkeyle kahkaha attı.

“ben o söylediklerinin hiçbirini yapmıyorum bir kere! yani, en azından bilinçli değil..”

toprak derin bir nefes aldı ve bakışlarını Melis’in soran gözlerinden kaçırmak için aşağılara kaydırdı. ve dar elbisenin içinde taşan göğüslerinin kabartısına takıldı gözleri.

“bu elbiseyi bir daha giyme” diye homurdandı yeniden.

“a-ama neden? güzel durmamış mı?”dedi genç kız Toprak’ın aşırı öfkeli ve kızgın tavırları yüzünden iyice gerildiğini hissederek.

ama genç adamdan sorusuna yönelik tek bir yorum bile alamadı!

ondan sonraki saatlerde, genç adam Melis’in yanından bir an bile ayrılmadan, sergio’nun her dans ve konuşma girişimine engel olmaya çalışarak geçirdi vaktini .

“nereye gidiyorsun?” diye sordu en son Melis makyajını tazelemek için yerinden kalktığı sırada.

“lavaboya?”

“tamam seni götüreyim”

“gerek yok Toprak, gerçekten” dedi Melis genç adamın bu fazla ilgili tavırlarına ne anlam vereceğini bilemeyerek. ve çantasını alıp uzaklaştı.

bir süre sonra Melis’in gelmesi gecikince alıp getirmeye karar verdi genç kızı ama lavabo boştu.

Toprak, merakla açık alana dağılmış masalara bakındı sonra da pistte kaydı bakışları. orkestranın çaldığı sahnede beyaz elbiseli iki kadın çarptı gözüne.

Birisi beyaz gelinliğinin içinde gördüğü en güzel gelin olan Karen’di. yüreğinde eskimeye yüz tutan yarası sızladı. ama onun adına duyduğu mutluluk, her şeyin üstesinden gelecek kadar büyüktü. ve aradığı kadın Melis’te karenin yanındaydı işte! yavaş adımlarla onlara doğru yürürken Karen’in elindeki mikrofonu zorla Melis’in eline tutuşturduğunu gördü. sonrada arkadaki orkestraya bir şeyler söyledi ve Melis’i sahnede yalnız bıraktı.

müzik çalmaya başladığında Toprak olduğu yerde kıpırdamadan gençkızı izlemeye başladı. Karen defalarca ‘sesinin güzel olduğunu’ söylemişti ama hiç şarkı söylerken duymamıştı onu.

sezen aksu-hoşgeldin

şarkının sonunda “akşam gözlü esmer” derken gözleri genç adamın gözlerini buldu. kalp atışlarını hızlandırdı genç kızın gözlerindeki anlam. daha önce Melis’e karşı hissetmediği duygular sardı bedenini. tuhaf , beklenmedik ve imkansız bir yoğunlukta!

Melis Şarkı bitip yanına doğru yürümeye başladığında, Toprak onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu artık.

“ne!” diye sordu Melis yeniden kızarırken. “o kadar mı kötüydü?”

hiçbir şey söylemeden dönüp uzaklaştı toprak. sorusuna verecek bir cevabı yoktu çünkü!

kötümüydü? evet! kafasını karıştıracak ve onu dağıtacak kadar kötüydü şarkının ona verdiği mesaj!

‘sadece bir şarkıydı!’ diye mırıldandı içinden ‘can ve karen’e hediye edilmiş bir şarkıydı ve onunla bir ilgisi de yoktu!’

ama o zaman neden, içinde bir yerlerde onunla da ilgili olmasını diliyordu peki?!

Karen ve Can düğün yerinden ayrılmak için çıkışa yöneldiğinde konuklarda peşi sıra dizilmişlerdi. Sergio, çifti uçaklarına kadar eşlik etmek için yanlarından ayrıldığı için Melis ve toprak’ı baş başa kalmıştı şimdi kalabalıkta.

Karen arkalarında toplanan kalabalığa gülümseyerek göz gezdirdi ve aradığı çifti orta sıralarda, istediği gibi bir aradayken buldu. Toprak’ın yüzündeki şaşkın ördek ifadesi, tahmin ettiği şeyin habercisi gibiydi!

Can’ın kulağına doğru yükselerek “yeni bir aşk hikayesi başlayacak galiba” diyerek çifti işaret etti göz ucuyla. her ikisinin de kalplerindeki en büyük dilek toprak’ın mutlu olmasıydı!

Karen elindeki gelin buketini havada salladı ve “hey gençler kim evlenmek istiyor!” diye bağırdı. gülüşmeler eşliğinde hareketlilik oldu genç kalabalıkta. Karen sırtını döndü ve buketi istediği yere doğru düşecek şekilde arkaya savurdu gülümserken.

Toprak, evlenmeyi istemiyordu elbette ama havadan kendisine doğru düşen bukete bakarken ne yapacağını bilemeyerek düşmemesi için içgüdüsel olarak elini kaldırmıştı. aynı anda bir başka el daha uzandı çiçeğe ve melis'in eliyle birlikte buket avuçlarına düştü.

genç kızın ellerindeki beyaz orkidelerle süslü bukete bakarken, gelinin kim olduğunu unutacak kadar büyük bir şaşkınlık ve heyecan yaşadı ansızın!

aşk bir insanın kapısını kaç kere çalardı?

Melis'le aşka düşmek neden, hem bu kadar kolay hem de bu kadar imkansız görünebiliyordu!

ve neden şu anda onu öpmek için şiddetli bir arzu duyuyordu içinde!

ikiside, onlara ıslık çalan kalabalığa aldırmadan birbirinin gözlerinde sessizlik içinde kaybolmuşken, gelecek yeni bir aşk hikayesi vaad ediyordu artık onlar için.

Ve bütün bunlar olurken hiç kimse, Karen'in sergio'ya bakıp göz kırptığını görememişti elbette!!!…